C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Moorcock_Michael-Elrik-Namornikem_po_morich_osudu.pdb

PDB Name: Elrik-Namornikem po morich osud
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.4.2007
Modification Date: 28.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Michael Moorcock
ELRIK
NÁMOŘNÍKEM PO MOŘÍCH OSUDU

Název originálu:
THE SAILOR ON THE SEAS OF FATE
THE DREAMING CITY
WHILE THE GODS LAUGH
THE SINGING CITADEL
Přeloženo z knihy, která vyšla v roce 1993
v nakladatelství ORION BOOKS Ltd., Londýn
Copyright © 1976 for The Sailor on the Seas of Fate
by Michael Moorcock
Copyright © 1961 for The Dreaming City
by Michael Moorcock
Copyright © 1962 for While the Gods Laugh
by Michael Moorcock
Copyright © 1970 for The Singing Citadel
by Michael Moorcock
Copyright © 2000 for the Czech translation
by Jarmila Vegrichtová.
Copyright © 2000 for Cover
by ak. soch. Miroslav Pánek
Copyright © 2000 for the Czech edition
by Mustang Ltd.
ISBN 80-86215-02-4 (Deus)

KNIHA PRVNÍ
PLAVBA
DO BUDOUCNOSTI

I.
Nalodění na záhadnou loď

Bylo to, jako by člověk stál v obrovské jeskyni, jejíž stěny a strop byly pokryty skličujícími nestálými barvami, které se občas potrhaly a propustily měsíční paprsky. Těžko se dalo uvěřit, že tyto stěny jsou jen pouhými mračny visícími nad horami a mořem a že měsíční světlo ozařuje černé a bouřlivé moře omývající břeh, na němž ten muž nyní stál.

Ozvalo se vzdálené rachocení hromu a v dálce se zablýsklo. Slabě pršelo. Mraky byly neustále v pohybu. Pomalu měnily barvy z tmavě modré do mrtvolně bílé. Vypadaly jako pláště mužů a žen tančících v transu obřadný menuet. Muži stojícímu na pochmurném kamenitém břehu to připomínalo obry tančící podle hudby vzdálené bouře a cítil se jako někdo, kdo bez rozmyslu vstoupil do sálu bavících se bohů. Odvrátil pohled od mraků a zadíval se na moře.

Vypadalo unaveně. Obrovské vlny se těžce zvedaly, s úlevou opět klesaly a když se dotkly ostrých skalisek, zavzdychaly.

Muž si stáhl klobouk víc do čela a blížil se stále víc k moři, až mu příboj smáčel vysoké kožené holínky. Několikrát se přitom ohlédl přes rameno. Snažil se pohledem proniknout stěnou mračné sluje, ale daleko nedohlédl. Nebylo možné také určit, co je na druhé straně oceánu, ani jak daleko se voda rozprostírá. S hlavou nakloněnou na stranu se zaposlouchal, ale neslyšel nic jiného než zvuky oblohy a moře. Povzdechl si. Jeho obličej se zarudlýma očima na okamžik ozářil paprsek měsíce, pak byla znovu tma. Muž se znovu otočil, protože měl strach, že ho díky svedu mohl někdo zahlédnout. Pak se rychle vydal do úkrytu za balvany po levé straně.

Elrik byl unavený. Ve městě Ryfelu v Pikaraydu se naivně snažil dostat do armády místního guvernéra jako žoldnéř. Díky tak hloupému nápadu byl uvězněn jako melnibonský špion (guvernérovi bylo jasné, že ničím jiným být nemůže), a

teprve nedávno se mu díky úplatkům a čarování podařilo utéct.

Honba za ním ovšem začala skoro okamžitě. Zúčastnili sejí velice chytří psi a vedl ji sám guvernér. Pronásledovali ho až do opuštěných a neobývaných údolí za hranicemi Pikaraydu, do míst, kterým místní říkali Mrtvé Kopce, protože tam téměř nic nerostlo ani nežilo.

Muž s bílou tváří musel jet do příkrých svahů malého břidličnatého pohoří, kde byl klapot koňských kopyt slyšet na míle daleko. Nerostla tam žádná tráva a vyschlá řečiště nebyla dlouhá léta naplněna vodou. Snažil se schovat svým pronásledovatelům ve zdejších zříceninách zanechaných na vrcholcích neznámým lidem a brzy začal mít pocit, že navždy opustil svět, který znal, že překročil nadpřirozenou hranici a dostal se do nějakého takového bezútěšného místa, o kterém čítával v legendách svého lidu, v nichž kdysi Řád a Chaos spolu bojovaly a bitevní pole zanechaly pustá, bez života a bez naděje na život.

Nakonec uštval svého koně k smrti, a tak dál pokračoval pěšky, až se dopotácel k moři na tento úzký břeh, odkud nemohl jít dál ani se vrátit, protože se obával, že by na něho mohl nepřítel čekat v záloze.

Teď by dal za člun všechno. Nebude asi trvat dlouho, kdy psi zachytí jeho stopu a dovedou své pány na břeh. Pokrčil rameny. Možná bude lepší, když tady zemře sám, zabit někým, kdo ani nezná jeho jméno. Mrzet ho bude jedině to, že Cymoril bude divné, že se na konci roku nevrátil.

Neměl už žádné jídlo, jen trochu bylin, které mu dodávaly sílu. Bez obnovení energie nemohl pracovat s kouzly, která by mu mohla pomoci přes oceán třeba k Melniboňanům na ostrov Purpurových měst, kteří nebyli tak nepřátelští. Bylo to teprve před měsícem, kdy opustil svůj dvůr a nastávající manželku a nechal až do svého návratu usednout na trůn Yyrkoona. Myslel si, že se o lidech z Mladých Království dozví víc, když bude žít mezi nimi, ale odmítl ho vzít mezi sebe, ať už z nenávisti nebo ze strachu. Nikde nenašel někoho, kdo by byl ochoten uvěřit, že Melniboňan (a to nevěděli, že je panovníkem) by se dobrovolně vydal mezi lidi, kteří kdysi otročili jeho kruté a prastaré rase. A teď tu stál u bezútěšného moře a měl pocit, že je v pasti, a vlastně už mrtvý, že je sám uprostřed zlomyslného vesmíru, bez přátel a pohnutek k žití, nepotřebný nemocný anachronismus, hlupák, který díky svým charakterovým nedostatkům a hluboké nedůvěře v dobro či zlo vlastně nevěřil v nic. Neměl důvěru ke své rase, ke svému rodovému právu, k bohům, lidem a navíc nedůvěřoval ani sám sobě.

Zvolnil krok. Rukou se dotkl jílce svého černého runového Nositele Bouří, meče, který před nedávném přemohl v podivné jeskyni v Předpeklí své dvojče, Truchlivého Čepela. Nositel Bouří, který jak se zdálo oplýval určitým rozumem, byl teď jeho jediným společníkem, jeho důvěrníkem a on si zvykl k němu mluvit stejně jako jezdec ke svému koni nebo jako vězeň, jenž se v cele dělí o své myšlenky se švábem.

„Tak co, Nositeli Bouří, vejdeme do moře a ukončíme to?" Jeho hlas byl mrtvý, stěží šeptal. „Přinejmenším alespoň zkřížíme plány svým pronásledovatelům."

Namířil si to k moři, ale jeho unavenému mozku se zdálo, že meč cosi zamumlal, otřel se mu o bok a tlačí ho zpátky. Albín se uchechtl.

„Ty existuješ abys žil a bral životy. Existuji já proto, abych těm dvěma, které miluji a nenávidím, přinesl milosrdenství smrti? Někdy mám pocit, že tomu tak je. Smutné poslání, jestli to ovšem vůbec nějaké poslání je. V tom všem musí ještě něco být..."

Obrátil se zády k moři a zadíval se na nestvůrné mraky nad hlavou. Po tváři mu stékal déšť a poslouchal nekonečnou hudbu moře, které se převalovalo přes skaliska a oblázky a nechalo se nést proudem sem a tam. Déšť ho trochu osvěžil. Nespal už víc jak dvě noci a předtím toho také moc nenaspal. Možná byl na cestě skoro týden, než pod ním padl kůň.

U paty granitového skaliska, které se mu tyčilo skoro třicet stop nad hlavou, našel v zemi proláklinu, v níž se mohl skrčit a trochu se chránit před větrem a deštěm. Kolem těla si pevně omotal těžký kožený plášť, vlezl do díry a okamžitě usnul. Ať ho najdou spícího. Nechtěl být před smrtí varován.

Když se pohnul, udeřilo ho do očí odpuzující šedé světlo. Zvedl se, zadržel zasténání kvůli ztuhlým svalům a otevřel oči. Zamrkal. Bylo ráno - možná o něco později, těžko říct, slunce totiž nebylo vidět - a břeh pokrývala studená mlha. Skrz ni se daly zahlédnout tmavší mraky, což zvětšovalo dojem, že je uvnitř obrovské jeskyně. Moře se zdálo být poněkud tišší než minulou noc, šplouchalo a syčelo a žádná bouřka nebyla slyšet. Vzduch byl velmi chladný.

S oporou meče vstal, napnul uši, ale neslyšel nic, co by dokazovalo, že nepřátelé jsou blízko. Možná se za ním přestali hnát, když našli jeho mrtvého koně.

Sáhl do vaku u pasu a vytáhl z něj kousek slaniny a lahvičku s nažloutlou tekutinou. Napil se, lahvičku zazátkoval, vrátil zpátky do vaku a dal se do žvýkání masa.

Měl žízeň. Vlekl se po břehu tak dlouho až našel louži s dešťovou vodou, ve které nebyla skoro žádná sůl. Vypil, kolik mohl a začal se rozhlížet. Mlha byla tak hustá, že kdyby se příliš vzdálil od břehu, určitě by se ztratil. Ale záleželo na tom vůbec? Neměl kam jít. Ti, kteří ho pronásledovali, si to určitě uvědomili také. Bez koně nemohl překročit hranici do nejvýchodnějšího z Mladých Království, do Pikaraydu. Uvědomil si, že jeho jedinou možností je jít na sever podél pobřeží s nadějí, že narazí na nějaký přístav nebo rybářskou vesnici, kde by mohl směnit pár drobností za lodní lístek. Nedělal si plané iluze, protože jídla i lektvaru měl asi tak najeden den.

Zhluboka se nadechl, aby se připravil na pochod, ale pak to vzdal; mlha ho řezala v krku a plicích jako tisíce malých nožů. Rozkašlal se. Plival na štěrk.

A najednou něco zaslechl, něco jiného než zádumčivé šeptání moře; pravidelný vrzavý zvuk jako když člověk kráčí v botách z tvrdé kůže. Pravá ruka mu vyletěla k levému boku, kde odpočíval jeho meč. Otáčel se na všechny strany, aby našel zdroj toho zvuku, ale mlha ho mátla. Mohlo to přicházet odkudkoli.

Elrik spěchal ke skalisku, kde se předtím ukrýval. Opřel se o něj tak, aby ho žádný nepřítel nemohl dostat zezadu. Cekal.

Vrzání se ozvalo znovu a k němu se přidaly další zvuky. Slyšel řinčení, šplouchání, možná i lidský hlas a zvuk kroků po oblázcích, a domníval se, že má buď halucinace po lektvaru, který před chvilkou spolkl, nebo že zaslechl loď blížící se ke břehu a spouštějící kotvu.

Pocítil úlevu a touhu zasmát se sám sobě a svému přesvědčení, že pobřeží je opuštěné. Myslel si, že pochmurné útesy se táhnou míle daleko - možná i stovky mil - oběma směry. Tato domněnka mohla být subjektivním výsledkem jeho deprese a únavy. Napadlo ho, že mohl objevit zem, která není na žádných mapách a přesto by mohla mít svoji vyspělou kulturu; například s plachetnicemi a přístavy. Přesto zůstal dál v úkrytu.

Stáhl se za balvan a zíral do mlhy směrem k moři. Konečně rozeznal stín, který tam minulou noc nebyl. Černý hranatý stín, který mohla dávat jen loď. Viděl lanoví, slyšel klít muže a zaslechl zapraskání a zaskřípění lana vytahovaného na stožár. Svinovali plachtu.

Elrik čekal přinejmenším hodinu až se posádka lodi vydá na břeh. Přece nemohli mít jiný důvod k zakotvení v této podivné zátoce! Ale nic se nedělo, jako by celá loď spala.

Elrik opatrně vylezl ze svého úkrytu a vydal se k moři. Teď již viděl loď o něco lépe. Stála proti slabému rudému svitu slunce rozptýlenému v mlze. Byla to dost veliká loď z tmavého dřeva. Její provedení nepřipomínalo nic, co kdy viděl - měla zvýšené paluby na zádi i na přídi a žádná vesla, což bylo jak pro lodě z Melniboné, tak z Mladých Království neobvyklé, a zdálo se mu, že to potvrzuje jeho teorii o tom, že doklopýtal do nějaké civilizace z neznámých důvodů odtržené od okolního světa, stejně jako byly Elwher a Nezmapovaná Království ve Vzdychající Poušti a Plačící Pustině. Na lodi neviděl žádný pohyb, neslyšel žádný z těch zvuků, které se obvykle dají očekávat na mořském korábu i když většina jeho posádky odpočívá. Mlha prořídla a rudé světlo ozářilo plavidlo, odhalilo obrovská kola jak na přídi, tak na zádi, štíhlý stožár se svinutou plachtou, složité geometrické ozdoby na zábradlí a velkou vyřezávanou příď, která lodi dodávala zdání mohutností a síly. Elrik si pomyslel, že to musí být válečná loď a ne nějaké obchodní plavidlo. Ale s kým chtěla v těchto končinách bojovat?

Přestal dbát na opatrnost, přiložil si ruce k ústům a zavolal:

„Loď, ahoj!"

V tichu, které následovalo, vycítil určité zdráhání, jakoby ti, kteří ho na lodi slyšeli, nevěděli, jestli mu mají odpovědět.

„Loď, ahoj!"

Teď se u zábradlí objevila postava, naklonila se dolů a obezřetně si ho prohlížela. Ten muž měl brnění stejně tmavé a nezvyklé jako byla celá loď; většinu obličeje mu zakrývala helma a jediné, co z něj Elrik viděl, byl hustý zlatavý plnovous.

„Ahoj na břehu," řekl muž v brnění Jeho přízvuk byl pro Elrika neznámý, ale mluvil stejně přirozeně jako se choval. Elrikovi připadalo, že se usmívá. „Co od nás potřebuješ?"

„Pomoc," řekl Elrik, „uvázl jsem tady. Můj kůň je mrtvý. Zabloudil jsem."

„Zabloudil? Aha!" mužův hlas se rozléhal mlhou. „Zabloudil. A chtěl by ses nalodit?"

„Mohu něco zaplatit. Za svezení mohu nabídnout své služby buď do nejbližšího přístavu, nebo do nějaké země blízko Mladých Království, kde bych mohl sehnat nějaké mapy a pokračovat dál sám ..."

„Dobrá," řekl ten druhý pomalu, „je tu nějaká práce pro šermíře."

„Mám meč," řekl Elrik.

„Vidím ho. Je to velký a pěkný válečnický meč."

„Mohu tedy nastoupit?"

„Nejdřív se musíme poradit. Jestli ti to nebude vadit, počkej chvíli..."

„Samozřejmě," řekl Elrik. Byl zmatený mužovým chováním, ale představa tepla a jídla na palubě ho utěšovala. Trpělivě čekal, než se válečník s plavým plnovousem vrátil k zábradlí.

„Jak se jmenuješ, pane?" zeptal se válečník.

„Jsem Elrik z Melniboné."

Zdálo se, že muž si něco ověřuje v seznamu, pak spokojeně pokýval hlavou a uložil papír do kapsy.

„Nuže," řekl si, „nějaký důvod pro to čekání tady nakonec byl. Nechtěl jsem tomu věřit."

„Na co, a proč jste tady čekali?"

„Čekali jsme na tebe," řekl válečník a spustil dolů provazový žebřík. „Tak co, nastoupíš, Elriku z Melniboné?"

II.
Slepý kapitán

Elrika překvapilo, jak byla voda mělká. Dumal, jak se jim povedlo přistát s obrovským plavidlem tak blízko u břehu. Po ramena ve vodě došel ke konci provazového žebříku a zachytil se ebenových příček. S obrovskou námahou se vytáhl z vody a pak mu dělaly potíže houpání lodi a váha jeho runového meče, ale nakonec se mu podařilo vydrápat se přes zábradlí. Teď stál na palubě. Ze šatů mu crčela voda a třásl se zimou. Rozhlédl se. Plachty a lanoví zahalovala zářící rudě zbarvená mlha, stěny a střechy dvou velkých kabin na zádi a na přídi pokrývala bílá mlha, ale vypadala jinak než ta, která obklopovala loď. Elrik měl na okamžik fantastickou představu, že mlha se stále pohybuje tam, kam míří loď. Při pomyšlení, že takovou představu asi vyvolal nedostatek jídla a spánku, se usmál. Až loď vpluje do sluncem ozářených vod, určitě zjistí, že je to docela obyčejné plavidlo.

Plavovlasý válečník vzal Elrika za paži. Byl stejně vysoký jako on, měl jasné modré oči a dobře stavěné tělo.

„Pojďme dolů," řekl a usmál se.

Došli ke kabině u stěžně a válečník odtáhl posuvné dveře, ustoupil stranou a nechal Elrika vstoupit jako prvního. Elrik sklonil hlavu a vešel do tepla místnosti.

Lampa z červeného a šedého skla, visící na čtyřech řetězech upevněných ke stropu, osvětlovala další ramenaté

postavy oblečené v různých druzích brnění a sedící kolem masivního čtvercového stolu. Všechny tváře se otočily k Elrikovi následovanému plavovlasým válečníkem.

„To je on," řekl válečník.

Jeden z přítomných, jenž seděl ve stínu na vzdálenějším konci stolu, souhlasně pokýval hlavou.

„Ano," řekl, „je to on."

„Ty mne znáš, pane?" zeptal se Elrik, posadil se na konec lavice a sundal si promáčený kožený plášť. Válečník, který k němu seděl nejblíže, mu podal kovový kalíšek s horkým vínem a Elrik ho vděčně přijal, napil se kořeněného moku a žasnul, jak rychle mu přestala být zima.

„V jistém smyslu," řekl muž ve stínu. Hlas měl sardonický a trochu melancholický zároveň, ale Elrika se to nedotklo, protože hořkost v hlase se týkala spíše mluvícího než osloveného.

Plavovlasý válečník se posadil proti Elrikovi.

„Já jsem Brut," řekl, „kdysi z Lashmaru, kde má rodina stále ještě vlastní půdu, ale už je to hodně dlouho, kdy jsem tam byl naposled."

„Z Mladých Království?" ujistil se Elrik.

„Ano. Kdysi."

„Nepluje tato loď někam poblíž těch národů?" zeptal se Elrik.

„Mám dojem, že ne," řekl Brut. „Myslím, že to není moc dávno, kdy jsem já sám vstoupil na tuto loď. Hledal jsem Tanelorn a místo něho našel toto plavidlo."

„Tanelorn?" usmál se Elrik. „Kolik lidí asi hledá to bájné místo? Znáš člověka jménem Rackhir, bývalého válečnického kněze z Phumu? Před nedávném jsme spolu cestovali. Šel hledat Tanelorn."

„Toho neznám," odpověděl Brut z Lashmaru.

„A tyto vody?" zeptal se Elrik. Jsou hodně vzdálené od Mladých Království?"

„Velmi vzdálené," řekl muž ve stínu.

„Nejste náhodou z Elwheru?" zeptal se Elrik, „nebo z nějaké jiné oblasti, kterou mi na západě nazýváme Nezmapovaná Království?"

„Většina našich zemí není na vašich mapách," řekl ten muž ve stínu a zasmál se.

Elrik se znovu přistihl, že mu to nevadí. A vlastně mu ani záhadné řeči muže ze stínu nedělaly starosti. Byl přesvědčen, že tito muži jsou vojáci Štěstěny a jako takoví milují své vlastní vtipy a narážky; ty asi byly, mimo ochotu nechat se najmout kýmkoli, kdo mohl zaplatit jejich služby, tím jediným, co tyto muže spojovalo.

Venku zarachotila kotva a loď se dala do pohybu. Elrik slyšel stahování lana a mlasknutí napínané plachty. Zajímalo ho, jak si představují, že se dostanou z této zátoky při tak slabém větru. Všiml si, že tváře válečníků se při pohybu lodi zasmušily. Díval se z jedné zachmuřené tváře na druhou a napadlo ho, jestli se tak tváří i on.

„Kam plujeme?" zeptal se.

Brut pokrčil rameny.

„Já vím jen to, že jsme tu zastavili, abychom na tebe počkali, Elriku z Melniboné."

„Vy jste věděli, že tady budu?"

Muž ve stínu se natáhl, aby si dolil horké víno ze džbánu umístěného v prohlubni uprostřed stolu.

„Ty jsi ten poslední, kterého potřebujeme," řekl. ‚Já jsem se nalodil první a zatím svého rozhodnutí podniknout tuto cestu nelituji."

„Jak se jmenuješ, pane?"

Elrik se rozhodl, že už má té nejistoty dost.

„Oh, jména! Jména! Mám jich tolik. To, které mám nejraději, je Erekosë, ale pokud se pamatuji, říkali mi také Urlik Skarsol, John Daker a Ilian z Garathormu. Někteří mě přesvědčují, že jsem býval Elrik Zabiják žen..."

„Zabiják žen? Ošklivá přezdívka. Kdo je ten druhý Elrik?"

„Na to nemohu dát vyčerpávající odpověď," prohlásil Erekosë, „ale zdá se, že mám stejné jméno s několika dalšími na této lodi. Já, stejně jako Brut, jsem hledal Tanelorn, a pak jsem se objevil tady."

„To máme společné," řekl další. Byl to válečník s černou pletí, nejvyšší z celé skupiny. Po jeho obličeji se od čela přes obě oči až dolů na bradu táhla jizva ve tvaru V. „Byl jsem v místě zvaném Ghaja-Ki, nepříjemném močálovitém kousku země plném zvráceného a nemocného života. Slyšel jsem, že tam někde existuje město a myslel jsem si, že by to mohl být Tanelorn. Nebyl. Žila tam rasa hermafroditů s modrou barvou kůže, která se rozhodla, že mi vyléčí mou zrůdnou barvu pleti a sexuální orientaci. Ta jizva je jejich práce. Bolest, kterou mi způsobili, mi dodala sílu utéct nahý do močálu, kličkovat jím mnoho mílí až k místu, kde bažina přecházela v jezero napájené širokou řekou, nad kterou viselo obrovské mračno komárů. Ti se na mne hladově vrhli. Najednou se objevila tato loď a já jsem jí byl víc než vděčný za záchranu. Jsem Otto Blendker, kdysi učenec z Brunse a nyní, za své hříchy, námezdný voják."

„To Brunse leží blízko Elwheru?" zeptal se Elrik. V životě o takovém místě v Mladých Královstvích neslyšel, a také to jméno mu připadalo cizokrajné. Černý muž zakroutil hlavou.

„Neznám žádný Elwher."

„V tom případě je svět daleko větší, než jsem si dokázal představit," řekl Elrik.

„To tedy skutečně je," řekl Erekosë. „Co bys řekl teorii, že moře, kterým se právě plavíme, přesahuje z našeho světa do dalších světů?"

„Asi bych jí věřil," usmál se Elrik. „Studoval jsem takové teorie. A navíc jsem zažil cestování jinými světy."

„Je to úleva slyšet něco takového," řekl Erekosë. „Ne všichni na této lodi mé teorii věří."

„Začínám jí věřit," řekl Otto Blendker, „i když ve mně vzbuzuje hrůzu."

„Je hrůzná," souhlasil Erekosë, „víc než si dokážeš představit, příteli Otto."

Elrik se natáhl přes stůl a nalil si další pohárek vína. Šaty už měl skoro suché a cítil se docela dobře.

„Budu rád, až budeme mít to mlhavé pobřeží za sebou."

„To pobřeží jsme už dávno opustili," řekl Brut, „ale co se týče té mlhy, taje s námi pořád. Zdá se, že loď sleduje - nebo, možná, že si ji tato loď vytváří všude, kde pluje. Pevninu moc často nevidíme a když se náhodou nějaká objeví, jako třeba dneska, je většinou nezřetelná, jakoby odražená od vypouklého zrcadla."

„Plavíme se po nadpřirozeném moři," řekl další muž a natáhl ruku v rukavici ke džbánu. Elrik mu ho přisunul.

„V Hasghanu, odkud pocházím, máme legendu o Začarovaném moři. Jestliže se námořník ocitne v takových vodách, zabloudí a je navždy ztracen."

„Obávám se, že v tvé legendě je zrnko pravdy, Terndriku z Hasghanu," řekl Brut.

„Kolik bojovníků je na lodi?" zeptal se Elrik.

„Mimo Čtyřku šestnáct," odpověděl Erekosë. „Celkem dvacet. Členů posádky je asi deset a navíc je tu kapitán. Určitě ho brzy uvidíš."

„Čtyřka? Kdo to je?"

Erekosë se zasmál.

„Ty a já jsme dvěma z nich. Ti další dva obývají zadní kajutu. A jestli chceš vědět, proč nám říkají Čtyřka, musíš se zeptat kapitána, ovšem varuji tě, jeho odpovědi jsou málokdy uspokojivé."

Elrik si uvědomil, že ho to slabě táhne k jedné straně.

„Tahle loď má docela slušnou rychlost," řekl lakonicky, „když uvážíme, jak byl vítr slabý."

„Ta rychlost je vynikající," souhlasil Erekosë a zvedl se ze svého rohu. Měl široká ramena a jeho obličej prozrazoval, že už toho mnoho zažil. Byl hezký, ale zřejmě prošel mnoha šarvátkami, protože jak ruce, tak obličej měl plný jizev, i když ho nijak nehyzdily. Barva jeho hluboko posazených tmavých očí se dala těžko určit, přesto ty oči připadaly Elrikovi známé. Měl pocit, jakoby ty oči kdysi viděl ve snu.

„Nesetkali jsme se někdy?" zeptal se ho.

„Možná. Nebo se ještě setkáme. Co na tom záleží? Naše osudy jsou stejné. Leží na nás stejné prokletí. A možná, že toho máme společného víc."

„Víc? Já tomu, co říkáš, nerozumím."

„Nelam si s tím hlavu," řekl Erekosë, prošel kolem svých společníků a zastavil se na druhé straně stolu. Položil Elrikovi na rameno překvapivě jemnou ruku.

„Pojď, musíme za kapitánem. Krátce po tom, co ses nalodil, vzkázal, že se s tebou chce sejít."

Elrik přikývl a vstal.

„Ten kapitán - jak se jmenuje?"

„Nemá žádné jméno, žádné nám neodhalil," řekl Erekosë.

Vyšli společně na palubu. Mlha byla možná o něco hustší, stále tak mrtvolně bílá, a nepropouštěla žádné paprsky slunce. Stěží dohlédli na druhý konec paluby. Přestože nebyl cítit žádný vítr, loď se pohybovala velmi rychle. Bylo tepleji, než Elrik očekával. Následoval Erekosë ke kajutě umístěné pod palubou, na které stálo jedno z obrovských kol ovládané vysokým mužem v pláštěnce a vysokých botách z jelenice. Ten rudovlasý kormidelník vypadal jako socha. Když šli kolem, ani se k nim neotočil, ale Elrikovi se přesto podařilo zachytit výraz jeho tváře.

Dveře byly udělány z nějakého zvláštního kovu, který se leskl jako kožich zdravého zvířete. Byl rudohnědý a byla to ta nejbarevnější věc, jakou Elrik na této lodi viděl. Erekosë slabě zaťukal na dveře.

„Kapitáne," řekl, „je tady Elrik."

„Vstupte," odpověděl hlas zároveň melodický i zdrženlivý.

Dveře se otevřely. Zevnitř se rozlilo narůžovělé světlo, které Elrika málem oslepilo. Když si jeho oči na světlo zvykly, uviděl před sebou uprostřed kabiny na hustém koberci vysokého muže ve vybledlé tunice. Pak zaslechl zavírání dveří a uvědomil si, že Erekosë s ním dovnitř nešel.

„Osvěžil ses, Elriku?" zeptal se kapitán.

„Ano, díky vašemu vínu."

Kapitánovy rysy byly stejně tak málo lidské jako Elrikovy. Kdysi asi byly jemnější a osobitější než melnibonské, přesto se dala podoba vystopovat v tom, jak se mu tvář i oči zužovaly směrem k bradě. Vlasy se mu vlnily v kaštanových vlnách až na ramena a z čela je držela nefritová čelenka. Na sobě měl světle hnědou tuniku a kamaše, na nohách stříbrné sandály se stříbrnými Kanicemi obtočenými kolem lýtek. Až na oblečení byl dokonalým dvojčetem kormidelníka, kolem kterého před chvílí šli.

„Napiješ se ještě vína?"

Kapitán se otočil k truhle stojící na vzdálenějším konci kajuty pod zavřeným lodním okénkem.

„Ano, děkuji," řekl Elrik. Až teď si najednou uvědomil, proč ho kapitán nesleduje pohledem. Byl slepý. Proto byly jeho pohyby pomalé a nejisté. Stařec nalil víno ze stříbrného džbánu do stříbrného pohárku, který držel před sebou, a vykročil směrem k Elrikovi. Elrik mu šel naproti a víno si vzal.

Jsem moc rád, že ses rozhodl zůstat s námi," řekl kapitán. „Moc se mi ulevilo."

Jste velmi zdvořilý," odpověděl Elrik, „i když je nutno dodat, že moje rozhodnutí bylo snadné. Neměl jsem kam jít-"

„To chápu. Právě proto jsme připluli k tomu břehu v té správné době. Brzy zjistíš, že všichni tvoji společníci byli ve velmi podobné situaci než nastoupili na loď."

„Zdá se, že toho hodně víte o pohybu mnoha lidí," řekl

Elrik, jenž se stále ještě nenapil vína, které držel v levé ruce.

„Hodně," souhlasil kapitán, „na mnoha světech. Myslím si, že jsi vzdělaný člověk, takže si zřejmě uvědomuješ pravou podstatu moře, po kterém se plavíme."

„Myslím, že ano."

„Tato loď se většinou pohybuje mezi světy - abych to upřesnil - mezi rovinami s různými aspekty toho samého světa." Kapitán se zarazil a odvrátil slepý obličej od Elrika. „Prosím, věz, že tě záměrně nemystifikuji. Je mnoho věcí, které já sám nechápu, a pak jsou další, které ti nesmím odhalit. Nesmím zklamat důvěru a doufám, že to budeš respektovat a důvěřovat mi."

„Až do teď jsem neměl žádný důvod vám nedůvěřovat," odpověděl albín. A napil se vína.

Jsem v dobré společnosti," řekl kapitán. „Doufám, že mi budeš stejně věřit i v době, kdy se dostaneme k našemu cíli."

„A ten je jaký, kapitáne?"

Je to ostrov v tomto moři."

„To musí být zvláštní ostrov."

„To tedy je. Býval neobjevený a neobydlený těmi, které musíme počítat mezi své nepřátele. Teď ho ale objevili, uvědomili si jeho důležitost, a to pro nás znamená velké nebezpečí."

„Pro nás? To myslíte vaši rasu nebo pro ty, kteří jsou na této lodi?"

Kapitán se usmál.

Já nepatřím k žádné rase. Myslel jsem pro všechny lidi."

„To znamená, že naši nepřátelé nejsou lidští?"

„Ne. Jsou v každém ohledu spojeni s lidskými záležitostmi, ale to v nich nevyvolává žádnou oddanost k nám. Slovo lidi jsem samozřejmě použil v širším smyslu slova, týká se to mne i tebe."

„Chápu," řekl Elrik. Jak se jmenují?"

„Mají mnoho jmen," odpověděl kapitán. „Omluv mne, ale teď už nemám čas. Až budeš připraven k bitvě, věř, že ti v pravou chvíli odhalím víc."

Až když albín stál před rudohnědými dveřmi a pozoroval Erekosë pochodujícího sem a tam, napadlo ho, že ho kapitán okouzlil natolik, že ztratil zdravý rozum. Slepý muž na něj přesto udělal hluboký dojem. Navíc stejně nemohl dělat nic jiného, než plout na ten ostrov. Pokrčil rameny. Kdyby zjistil, že podle jeho názoru ti na ostrově nejsou nepřátelé, vždycky může své rozhodnutí změnit.

„Nejsi zmatenější než předtím, Elriku?" zeptal se ho Erekosë s úsměvem.

„V některých věcech míň, v některých víc," odvětil Elrik. „A z nějakého záhadného důvodu je mi to úplně jedno."

„V tom případě jsi na tom stejně jako všichni tady," řekl Erekosë.

Při chůzi ke kajutě na zádi si Elrik uvědomil, že se kapitána zapomněl zeptat, co znamená ta Čtyřka.

III.

Několik informací o Třech, kteří jsou Jedním

Kajuta, ve které teď byl, se do nejmenších detailů podobala té první na přídi. I zde byl asi tucet mužů, podle odhodlaných výrazů a oblečení zkušených vojáků Štěstěny. Dva seděli v čele stolu. Jeden z nich byl holohlavý a měl ustaraný výraz, rysy druhého se podobaly Elrikovým a na levé ruce měl něco, co se podobalo dlouhé stříbrné rukavici; jeho brnění bylo jemně cizelované a vypadalo cizokrajně. Když Elrik vstoupil, zvedl hlavu a v jeho jediném oku bylo poznání (druhé měl zakryté brokátovou klapkou).

„Elrik z Melniboné!" vykřikl. „Moje teorie dostává smysl!"

Obrátil se ke svému společníkovi.

„Vidíš, Jestřábe, to je ten, o kterém jsem ti vyprávěl."

„Ty mě znáš, pane?" zeptal se zmatený Elrik.

„Ty přece znáš mne, musíš mě znát! Vzpomínáš si na věž Voilodiona Ghagnasdiaka? Tam jsme byli s Erekosëm - tedy s jiným Erekosëm. Já jsem Korum."

„Žádnou takovou věž neznám, to jméno mi nic nepřipomíná a Erekosë jsem potkal až tady. Ty mě znáš, znáš mé jméno, ale já tě neznám. To mě znepokojuje, pane."

Já jsem předtím také žádného prince Koruma neznal," řekl Erekosë, „ale on přesto trvá na tom, že jsme kdysi spolu bok po boku bojovali. Pomalu mu začínám věřit. Čas na různých rovinách občas běží souběžně. Princ Korum by klidně mohl existovat v něčem, co můžeme nazvat budoucností."

„Doufal jsem, že si tady od takových paradoxů odpočinu," řekl Jestřáb, přejel si rukou po obličeji a mdle se usmál, „ale jak to tak vypadá, na žádné z rovin se úleva najít nedá. Všechno se neustále mění, dokonce i naše osobnosti se mohou každým okamžikem změnit."

„Byli jsme Trojka," řekl Korum. „Vzpomínáš si, Elriku? Tři, kteří jsou Jedním?"

Elrik zavrtěl hlavou.

Korum si povzdechl a tiše řekl sám pro sebe: „Teď jsme tedy Čtyřka. Říkal kapitán něco o tom ostrově, který máme dobít?"

„Říkal," odpověděl Elrik. „Nevíte, kdo by ti nepřátelé mohli být?"

„Nevíme víc ani míň než ty, Elriku," řekl Jestřáb. „Já jsem hledal místo zvané Tanelorn a dvě děti. A možná jsem také hledal Runovou hůl. Tím si nejsem tak docela jistý."

„My jsme ji kdysi našli," prohlásil Korum. „My tři. Ve věži Voilodiona Ghagnasdiaka. Velice nám pomohla."

„Stejně tak by bývala pomohla mně," řekl Jestřáb. Jednou jsem jí sloužil. Znamenala pro mne hodně."

„Jak jsem ti říkal, Elriku," přerušil ho Erekosë, „máme hodně společného. Třeba máme i stejné pány, kterým sloužíme?"

„Já sloužím pouze sám sobě," řekl Elrik a pokrčil rameny.

Udivilo ho, že se všichni velmi podivně usmáli.

„Na taková dobrodružství, jako je toto," pronesl tiše Erekosë, „člověk rád zapomíná stejně jako na sen."

„Toto je sen," řekl Jestřáb. „V poslední době jsem měl takových snů hodně."
Jestli ti to udělá dobře, pak všechno je snění," potvrdil Korum. „Všechno, co se děje."
Elrik neměl na takové filozofování náladu.
„Sen nebo skutečnost, prožíváme je stejně, ne?"
„To máš pravdu," řekl Erekosë s mdlým úsměvem.
Pokračovali v rozmluvě ještě asi hodinu. Pak se Korum protáhl, zívnul a prohlásil, že se mu chce spát. Ostatní se nechali slyšet, že jsou také unavení, a proto se odebrali na příď, kde byly v podpalubí palandy pro válečníky. Elrik, když se natahoval najedno z lůžek, se obrátil k Brutovi.
„Bylo by dobré vědět, kdy to začne."
Brat se naklonil přes pelest k albínovi.
„Mám dojem, že to bude brzy."

Elrik stál na palubě sám. Opřel se o zábradlí a snažil se dohlédnout na moře, ale to, stejně jako zbytek světa, bylo zakryté vlnící se mlhou. Elrika zajímalo, jestli je pod kýlem lodi vůbec nějaká voda. Podíval se nahoru, kde se v teplém svěžím větru vzdouvala plachta. Bylo světlo, ale opět se nedalo určit, kolik je hodin. Elrik, znepokojený Komínovými narážkami na jejich dřívější setkání, přemýšlel, jestli v jeho životě byly podobné sny jako byl tento - sny, které ihned po procitnutí zapomněl. Ale rychle takové nic neřešící spekulace zahnal a soustředil se na momentální nejasnosti. Zajímalo ho, odkud pochází kapitán a jeho podivná loď brázdící ještě podivnější oceán.
„Kapitán,"ozval se za ním Jestřábův hlas a Elrik se otočil, aby vysokému, plavovlasému muži se zvláštní pravidelnou jizvou na obličeji popřál dobrého jitra, „si přeje, abychom ho my čtyři navštívili v jeho kajutě."
Ostatní se vynořili z mlhy a společně se vydali na příď, kde zaťukali na rudohnědé dveře. Okamžitě byli vpuštěni dovnitř. Slepý kapitán je přivítal se čtyřmi poháry vína.
„Napijte se, přátelé moji."
Napili se a zůstali stát s poháry v rukou, čtyři vysocí, osudem stíhaní válečníci, každý s určitým znamením, které dokazovalo, že jsou ze stejného rodu. Elrik si toho všiml, byl tedy jedním z nich, a pokusil se vzpomenout si na podrobnosti Korumova vyprávění z minulé noci.
„Blížíme se k našemu cíli," řekl kapitán. „Zanedlouho přistaneme. Nevěřím, že by nás naši nepřátelé očekávali, přesto vás proti těm dvěma čeká tvrdý boj."
„Dvěma?" ozval se Jestřáb. „To jsou pouze dva?"
„Pouze dva," odpověděl kapitán a usmál se. „Bratr se sestrou. Bojovníci z úplně jiného vesmíru. Díky nedávnému protržení materie našich světů, o němž ty, Jestřábe, a také ty, Korume, něco víte, se uvolnily určité bytostí, které by jinak neměly tu sílu, kterou mají nyní. A protože mají velikou moc, chtějí ještě větší - moc nad celým naším vesmírem. Ty bytosti jsou amorálnější než páni Řádu nebo Chaosu. Ony nebojují kvůli vlivu na této zemi jako naši bohové; jejich jediným přáním je převést životní energii tohoto vesmíru na sebe. Věřím, že se o něco podobného pokoušely ve svém vlastním vesmíru. V současné době jsou v docela dobré kondici, ale ještě nejsou na vrcholu svých schopností. Ovšem doba, kdy by ho měli dosáhnout, se rychle blíží.V lidském jazyce se jmenují Agak a Gagak, a nemůže je přemoci žádný z našich bohů. Proto byla shromážděna mocnější skupina - vy. Věčný bojovník ve svých čtyřech inkarnacích (a čtyři znamenají nejvyšší počet, který si můžeme dovolit, abychom neriskovali další nepříjemné trhliny mezi rovinami našeho světa) - Erekosë, Elrik, Korum a Jestřáb. Každý z vás bude velet čtyřem dalším, jejichž osudy jsou nějakým způsobem spojeny s vašimi. Všichni jsou velkými válečníky. Každý z vás si může vybrat čtveřici, kterou by chtěl mít v boji po boku. Myslím si, že to pro vás nebude těžké rozhodování. Za chvíli přistaneme."
„Povedete nás?" zeptal se Jestřáb.
„To nemohu. Mohu vás pouze vzít k ostrovu a čekat na ty, kteří přežijí - pro případ, že někdo přežije."
„Mám pocit, že tohle není můj boj," prohlásil Elrik.
Je tvůj,"řekl kapitán rozvážně, „a je také můj. Šel bych s vámi na pevninu, kdyby mi to bylo dovoleno. Ale není."
„Proč?" zeptal se Korum.
Jednou se to dozvíte. Nemám odvahu vám to říct. I když k vám chovám velkou náklonnost. Tím si můžete být jistí."
Erekosë se podrbal na bradě.
„Dobře, pokud je mým osudem boj, pokud stejně jako Jestřáb nepřestávám hledat Tanelorn a pokud by mě případné vítězství k němu mohlo přiblížit, pak za jednoho půjdu bojovat proti těm dvěma, Agakovi i Gagak."
Já jdu s Erekosëm ze stejných důvodů," dodal Jestřáb.
Já také," prohlásil Korum.
„Není to tak dávno," řekl Elrik, „kdy jsem si myslel, že nemám žádné přátele. Teď jich mám hodně. Proto půjdu bojovat s nimi."
„To je ze všech důvodů asi ten nejlepší," řekl Erekosë pochvalně.
„Za tuto práci není žádná odměna, jen jistota, že váš úspěch ochrání tento svět před velkým neštěstím," řekl kapitán. „A pro tebe, Elriku, je to ještě míň než pro ostatní."
„Možná ne," řekl Elrik.
„Když myslíš," a kapitán ukázal na džbán s vínem. Ještě trochu vína, přátelé?"
Každý si znovu nalil, a kapitán, se slepým obličejem obráceným ke stropu kajuty, mluvil dál.
„Na tom ostrově jsou zříceniny - možná to kdysi bylo město jménem Tanelorn - a uprostřed nich stojí jedna neporušená budova. Právě tu Agak a jeho sestra obývají. Tu budovu musíte napadnout. Doufám, že ji okamžitě rozpoznáte."
„A my tu dvojici musíme zabít?" zeptal se Erekosë.

„Jestli se vám to podaří. Mají služebníky, kteří jim pomáhají. Ti musejí být také zabiti. Pak je nutné budovu zapálit. To je velmi důležité!" Kapitán se odmlčel a po chvíli pokračoval: „Podpálit. Jiným způsobem nemůže být zničena!"

„Je ještě několik dalších způsobů jak budovy zničit, pane kapitáne," zasmál se drsně Elrik.

Kapitán mu úsměv vrátil a slabě se uklonil na souhlas.

„Ano, to je. Přesto si dobře zapamatujte, co jsem vám řekl."

„Víte jak ti dva, ten Agak a Gagak, vypadají?" zeptal se Korum.

„Ne. Je možné, že budou vypadat jako tvorové z našeho světa; možná ale také ne. Jen málo lidí je vidělo. Jsou schopni se materializovat teprve krátkou dobu."

„A čím by je bylo nejlepší přemoct?" zeptal se Jestřáb.

„Odvahou a důvtipem," odpověděl kapitán.

„Nemluvíte dost jasně, pane," řekl Elrik.

„Mluvím tak jasně, jak mohu. A teď, přátelé, navrhuji, abyste si odpočinuli a připravili se k boji."

Když se vraceli do svých kajut, Erekosë vzdychl.

„Jsme v područí osudu. Máme málo vlastní vůle. Obelháváme sami sebe. To, zda v tomto dobrodružství zahyneme nebo zvítězíme, změní málo na celkovém běhu našich životů."

„Mám dojem, že tě přepadly chmurné myšlenky, příteli," řekl Jestřáb.

Mlha se plazila po stěžni, vlnila se v lanoví a plížila se po palubě. Když se Elrik podíval na své tři společníky viděl, jak jim pokrývá obličeje.

„To jsou realistické myšlenky," řekl Korum.

Mlha se hromadila na palubě a pokrývala všechny muže jako rubáš. Dřevo lodi praskalo a Elrikovy uši zachytily havraní zakrákání. Bylo teď chladněji. V tichu došli do svých kajut, dali se do kontrolování své výzbroje, čištění a ostření zbraní, a nakonec předstírali spánek.

„Ale já nemám čarování rád," řekl Brut z Lashmaru a popotáhl se za zlatavý plnovous, „protože právě čarování mě přivedlo do hanby."

Elrik mu pověděl všechno, co jim řekl kapitán, a požádal Brata, aby byl jedním ze čtyř, kteří s ním budou po přistání bojovat.

„Tady jsou samé čáry," řekl Otto Blendker a s letmým úsměvem podal Elrikovi ruku.

„Budu bojovat vedle tebe, Elriku."

Ve slabém světle lucerny se zalesklo modrozelené brnění a zvedl se další muž s odklopenou helmicí. Měl obličej skoro stejně bílý jako Elrik, jen jeho oči byly hluboké a skoro černé.

„A já také," řekl Hown Krotitel hadů, „jen se obávám, že na pevné zemi jsem trochu nejistý."

Poslední, kdo se zvedl, byl válečník, který během jejich nedávné rozmluvy skoro vůbec nic neřekl. Jeho hlas byl hluboký a rozvážný. Na hlavě měl jednoduchou bojovou helmici lemovanou zrzavými kudrnatými vlasy, sahajícími mu vzadu po ramena. Na konci každého pramene vlasů měl kůstku, takže každý jeho pohyb doprovázelo chřestění. Byl to Ashnar Rys s divokýma očima.

„Nemám tu výmluvnost ani vychování jako vy, pánové," řekl, „a nemám žádné zkušenosti s čarováním a těmi dalšími věcmi, o kterých jste mluvili, ale jsem dobrý voják a bojovat je pro mne potěšením. Jestli mě přijmeš, budu poslouchat tvoje rozkazy, Elriku."

„Přijímám tě," odpověděl na nabídku Elrik.

Jak se zdá, už tu není co řešit," řekl Erekosë zbývajícím čtyřem mužům, kteří se rozhodli jít s ním. „Tohle všechno bylo určitě předem stanoveno. Naše osudy byly spojeny už dávno."

„Taková filozofie by mohla vést k nezdravému fatalismu," pronesl Terndrik z Hasghanu. „Nejlepší je věřit, že naše osudy jsou naše vlastní, i když to tak nevypadá."

„Mysli si, co chceš," řekl Erekosë. „Žil jsem mnoho životů, ale až najeden si žádný nepamatuji. „Přesto jsem přesvědčen, že díky tomu, co dělám, jednou ten Tanelorn najdu a možná se setkám s tou, kterou hledám. Toto přesvědčení mi dodává energii, Terndriku."

Elrik se usmál.

„Myslím si, že já bojuji, protože se mi líbí kamarádství spolubojovníků v bitvě. Nepřipadá vám to jako důkaz melancholie, ve které se nacházím?"

„To tedy ano," řekl Erekosë s pohledem upřeným na podlahu. „Teď bychom se měli pokusit trochu si odpočinout."

IV.

O bolesti, násilí a ztrátě

Obrysy pobřeží byly nejasné. Brodili se bílou vodou a bílou mlhou s meči nad hlavou. Meče byly jejich jedinými zbraněmi. Každý ze čtyř dostal zbraň neobvyklé velikosti a tvaru, ale žádný neměl takový meč, který by si občas pro sebe mumlal, jako byl Elrikův Nositel bouří. Elrik se otočil a viděl stát kapitána u zábradlí, slepý obličej měl obrácený k ostrovu a jeho bledé rty se pohybovaly. Zdálo se, že mluví pro sebe. Voda jim teď sahala do pasu a písek pod Elrikovýma nohama začal přecházet v drobné oblázky. Brodil se dál, obezřetný a připravený odrazit jakýkoli útok případných obránců ostrova. Mlha teď řídla, snad se nemohla držet na pevnině. Žádní obránci však nebyli v dohledu.

Každý muž měl k opasku připevněnou pochodeň s jedním koncem zabaleným v naolejovaném hadru, aby nebyla vlhká, až ji bude potřeba zapálit. Dále měl každý v krabičce u pasu doutnající troud, aby ho mohl okamžitě použít.

„Jen oheň může tohoto nepřítele dokonale zničit," připomínal jim znova kapitán, když jim předával pochodně a krabičky s troudem.

Jak se mlha protrhávala, byla vidět pevnina plná stínů. Stíny se roztahovaly po rudém kamení a žlutě vegetaci, měly mnoho tvarů a velikostí a připomínaly všechno možné. Zdálo se, že je vyvolává krvavě rudé slunce svítící nad ostrovem, ale bylo zarážející, že stíny zřejmě patřily k neviditelným objektům nebo nepocházely z tohoto ostrova. Nebe se zdálo být také plné stínů, ale na rozdíl od těch na pevnině se tyto občas pohnuly, snad díky mrakům. A rudé slunce zalilo svými krvavými paprsky dvacet mužů v okamžiku, kdy se dotkli pevniny.

Během jejich opatrného pochodu do vnitrozemí se občas objevilo blikající světlo, které se pohybovalo přes ostrov, což způsobovalo, že se na pár vteřin všechno rozostřilo. Elrik si myslel, že to způsobují jeho oči, a proto nic neříkal, ale za chvíli se ozval Hown Krotitel hadů, který měl potíže s chůzí po pevné zemi.

Je pravda, že se málokdy dostanu na pevninu, ale mám dojem, že tahle země je podivnější než kterákoli jiná, na které jsem kdy byl. Třpytí se. Kroutí se."

Několik hlasů mu dalo za pravdu.

„A odkud pocházejí všechny ty stíny?" Ashnar Rys se kolem sebe rozhlížel s posvátnou hrůzou. „Proč nevidíme to, co je vrhá?"

„Mohlo by to být tak," řekl Korum, „že ty stíny vrhají objekty existující v jiných dimenzích našeho světa. Jestliže se všechny dimenze protínají tady, jak nám bylo naznačeno, mohlo by se to tím uspokojivě vysvětlit." Stříbrnou rukou si pohladil vyšívanou oční klapku. „To není ten nejpodivnější úkaz, jaký jsem na podobných spojeních zažil."

„Tím že by to mohlo být?" zafuněl Otto Blendker a dodal. „Ať už tě ani jednou nenapadne dávat mi vysvětlení, jak by to mohlo být!"

Pokračovali v postupu ponurým světlem skrz stíny. Došli k ruinám.

Tyto ruiny, pomyslel si Elrik, se v něčem podobají zchátralému městu Ameeronu, které navštívil při pátrání po Černém meči. Tyto však byly rozlehlejší - víc připomínaly skupinu menších měst, z nichž každé mělo úplně jiný architektonický ráz.

„Třeba je to Tanelorn," řekl Korum, který v něm jednou byl, „nebo spíš všechny jeho verze, ve kterých se kdy objevil. Tanelorn totiž existuje v mnoha podobách, záleží na přání toho, kdo ho hledá."

„Tohle není Tanelorn, jaký jsem si přál najít," poznamenal Jestřáb zahořkle.

„Ani ten můj to není," přidal se Erekosë smutně.

„Třeba to vůbec není Tanelorn,"dodal Elrik. „Snadné!"

„Neboje to hřbitov," řekl Korum zdrženlivě a upřeně zíral svým jediným okem před sebe. „Hřbitov, na kterém jsou všechny zapomenuté verze toho záhadného města."

S rozklepanýma rukama se začali prodírat ruinami ke středu města. Elrik, pozorující výrazy svých společníků, by mohl přísahat, že mají stejný pocit jako on - že se jim to všechno zdá. Proč by se jinak ocitli v této podivné situaci a riskovali bez rozmyslu vlastní životy, možná i duše, v boji, a který ani jeden z nich ve skutečnosti nestál?

K Elrikovi se přitočil Erekosë.

„Všiml sis," řekl, „že ty stíny teď něco představují?"

Elrik přikývl a dodal: „Podle těch ruin můžeš určit, jak některé budovy vypadaly, než se rozpadly. Ty stíny jsou stíny těch budov - těch původních budov."

„Tak to bude," řekl Erekosë a oba si povzdechli.

Konečně se dostali do centra města a tam spatřili zachovalou budovu. Visela v prostoru a sestávala ze samých kovových křivek, lišt a zářících trubek.

„To víc připomíná stroj než budovu," řekl Jestřáb.

„A ještě víc hudební nástroj než stroj," dumal Korum.

Zastavili se a každá čtveřice se semkla kolem svého velitele. Nebylo pochyb, dorazili ke svému cíli.

Když se Elrik pozorně zadíval na budovu, uvědomil si, že jsou to vlastně dva objekty - oba naprosto identické, spojené na mnoha místech soustavou trubek, které by mohly vést do chodeb. Bylo ovšem těžké si představit, jaký druh bytostí by je mohl obývat.

„Dvě budovy," řekl Erekosë. „Na to nejsme připraveni. Rozdělíme se a napadneme obě současně?"

Elrik instinktivně cítil, že taková akce by nebyla moudrá. Potřásl proto nesouhlasně hlavou.

„Myslím si, že bychom měli jít do jedné společně, jinak se naše síla oslabí."

„Souhlasím," řekl Jestřáb a ostatní souhlasně přikývli hlavami.

Vykročili tedy odhodlaně k nejbližší budově, k místu nejníže položenému u země, kde se dal mezi nepravidelnými tvary rozeznat černý otvor. Působilo na ně zlověstně, že se stále ještě neobjevili nějací obránci. Budova pulsovala, zářila a občas jakoby zašeptala, ale to bylo všechno.

Elrik a jeho skupina, která vstoupila jako první, se ocitli v dusné teplé chodbě, která se okamžitě zatáčela doprava. Ostatní postupovali za nimi. Když všichni stáli v chodbě, ostražitě zírali dopředu a čekali na útok. Ale žádný nepřišel.

S Elrikem v čele se vydali kupředu, ušli však jen pár kroků, když tu se chodba začala najednou divoce otřásat a Hown Krotitel hadů s klením upadl na zem. Když se muž v modrozeleném brnění postavil opět na nohy, chodbou se začal rozléhat hlas, přicházející pravděpodobně z velké dálky, přesto hlasitý a nepříjemný.

„Kdo? Kdo? Kdo?" skřípal ten hlas.

„Kdo? Kdo? Kdo mě napadl?"

Chodba se přestala divoce otřásat a zbylo jen lehké chvění. Hlas se změnil na vzdálené a nezřetelné mumlání.

„Co napadlo? Co?"

Dvacet mužů si vyměnilo zmatené pohledy. Elrik konečně pokrčil rameny a znovu vykročil v čele skupiny dál do chodby, která se brzy rozšířila do haly, jejíž stěny, strop i podlaha byly nasáklé lepkavou tekutinou, a těžko se v ní

dýchalo. A teprve teď se skrze stěny začali objevovat první obránci - ošklivé nestvůry, které musely být služebníky těch záhadných sourozenců Agaka a Gagak.

„Útok!" ječel vzdálený hlas. „Zničte to! Zničte to!"

Nestvůry vypadaly dost primitivně. Měly šouravý krok a široce otevíraly huby, ale blížilo se jich k nim hodně, proto se muži zformovali do čtyř bojových jednotek a připravili se k obraně. Při útoku na Elrika a jeho skupinu příšery vydávaly strašný jekot a skřípaly přitom úlomky kostí, které jim sloužily jako zuby. Elrik zatočil mečem a když jím proklál několik těch stvůr najednou, nesetkal se skoro s žádným odporem. Ale vzduch teď byl hustší než předtím, a vypadalo to, že zápach, vycházející z jejich tělní tekutiny, je doslova zničí.

„Probijte se mezi nimi,"nařídil Elrik, „prosekejte si cestu, miřte támhle k tomu otvoru."A ukázal jim levou rukou směr.

Zaútočili. Rozsekali stovky primitivních nestvůr, a tím ještě víc zhoršili kvalitu vzduchu.

„Ty potvory není těžké zabít," řekl Hown Krotitel hadů a, zalapal po dechu, „ale každá, kterou zabijeme, nás trochu okrádá o naši šanci na přežití."

Elrik si tu ironii uvědomoval.

„Bylo to našimi nepřáteli chytře naplánováno, o tom není pochyb." Rozkašlal se a rozpáral tucet další tvorů, kteří se k němu přiblížili. Ti tvorové byli nebojácní, ale zároveň velmi hloupí. Válečná strategie jim byla naprosto cizí.

Konečně se Elrik dostal do další chodby, kde byl vzduch o něco čistější. Vděčně se nadechl a máváním ruky přivolá-val své společníky. . Tis mávajícími meči zacouvali do chodby, kam je následovalo jen několik nestvůr. Zdálo se, že tvorové se té chodby bojí. Elrika napadlo, že před nimi musí být tak veliké nebezpečí, že z něj mají strach i tito služebníci. Ale museli jít dál, nic jiného jim nezbývalo, a on měl radost alespoň z toho, že to všichni zatím přežili.

Na chvíli se zastavili, aby se pořádně vydýchali, opřeli se o chvějící se stěny a naslouchali tónům hlasu, který teď byl zastřený a zmatený.

„Mně se to tady vůbec nelíbí," zavrčel Brut z Lashmaru a prohlížel si díru v pláštěnce, kterou utržil v boji s obludami. „Řídí to tady velké čáry."

„To jsme věděli už předtím," připomenul Ashnar Rys, který těžko dokázal skrýt zděšení. Kousky kostí v jeho vlasech chřestily zároveň se záchvěvy stěny a obrovský barbar byl téměř k politování, jak se snažil překonat strach.

„Ti čarodějové jsou zbabělci," řekl Otto Blendker. „Neukazují se." Zvýšil hlas. „To se bojí našich pohledů?" Ale nemělo to žádnou odezvu. Jak procházeli chodbami, nenacházeli žádné stopy ani po Agakovi, ani po jeho sestře Gagak. Občas kráčeli v šeru, občas bylo světlo. Chodby byly někdy tak úzké, že se jimi těžko protahovali, a někdy se naopak rozšiřovaly do velkých místností. Vycítili, že jdou stále nahoru.

Elrik se pokusil si představit, jací by mohli obyvatelé budovy být. Nebyly tu žádné schody, žádné artefakty, které by mu něco připomínaly. Bez nějakého zjevného důvodu si Agaka a Gagak začal představovat jako plazy, vždyť právě takoví tvorové by měli raději chodby než schody a určitě by nepotřebovali žádný nábytek. Byla tu samozřejmě možnost, že mohli měnit svá těla podle potřeby, třeba na lidská. Zmocnila se ho netrpělivost, chtěl už stát jednomu nebo oběma kouzelníkům tváří v tvář.

Ashnara Rysa popoháněl jiný důvod - zmiňoval se o něm - nedokázal být trpělivý.

„Říkali, že tu bude poklad,"mumlal. „Chtěl jsem nasadit život za dobrou odměnu, ale tady není nic, co by mělo nějakou cenu." Položil mozolovitou ruku na vlhkou zeď. „Dokonce to ani není cihla nebo kámen. Z čeho jsou ty stěny, Elriku?"

„To by mě také zajímalo, Ashnare."

Pak Elrik před sebou zahlédl obrovské divoké oči, které na ně zíraly z šera. Uslyšel spěšné klapání a oči se zvětšovaly a zvětšovaly. Uviděl rudou mordu, žluté tesáky a oranžovou srst. Pak se ozvalo zavrčení a právě v okamžiku, kdy tasil Nositele bouří a varovně vykřikl na ostatní, byl netvor vedle něho. Vypadal jako mohutný pavián a za ním byl asi tucet dalších. Elrik si kryl tělo mečem, který vrazil příšeře do žaludku. Ta vytáhla drápy a zaryla mu je do ramene a opasku. Zařval bolestí. Nemohl hýbat rukama, nemohl vytáhnout Nositele bouří z nepřítelova těla. Mohl pouze otočit mečem v ráně, a to také udělal. Otočil jílcem jak nejvíc to šlo. Obrovská opice zařvala, vytřeštila oči a zaútočila žlutými tesáky na Elrikův krk. Zuby se mu sevřely na šíji, smradlavý dech ho málem udusil. Znovu se pokusil pootočit mečem. Obluda znovu zařvala bolestí.

Tesáky svíraly Elrikův kovový nákrčník, který ho zachránil od okamžité smrti. Elrik se snažil uvolnit alespoň jednu ruku. Potřetí zakroutil ostřím. Pak hýbal mečem ze strany na stranu, aby ránu zvětšil. Pavián řval stále víc, Elrikův krk však nepustil. Ale teď bylo mezi řevem opice slyšet ještě mumlání meče a Elrik cítil, jak mu Nositel bouří pulzuje v ruce. Věděl, že meč vytahuje z paviána životní energii. Část z ní mu začala proudit do těla.

Zoufale soustředil všechny své síly a rozřízl nepříteli břicho až na něho vystříkla krev i s vnitřnostmi. Najednou byl volný. Vrávoravě couval a při tom vytahoval meč z rány. Opice se také zapotácela, tupě zírala na své hrozné zranění a potom padla na zem.

Elrik se otočil, připraven pomoci nejbližšímu kamarádovi, a uviděl umírat Terndrika z Hasghanu, krvácejícího a kopajícího v křečích nohama v rukou obrovské opice, která mu čistě ukousla hlavu u ramen.

Elrik namířil Nositele bouří mezi lopatky Terndrikova vraha a proklál mu srdce. Netvor i jeho lidská oběť padli na zem zároveň. Dvě další opice byly mrtvé a několik jiných mělo ošklivá zranění, ale zbývající válečníci s rudě zbarvenými kyrysy a meči s nimi bojovali dál. Úzká chodba páchla opicemi, potem a krví. Elrik se zapojil do boje a rozsekl lebku paviána útočícího na Howna Krotitele hadů, kterému upadl meč. Hown střelil po Elrikovi vděčným pohledem a sehnul se pro svou zbraň. Pak oba zároveň zaútočili na největší opici. Ta byla o hodně vyšší než Elrik a tlačila Erekosë s jeho mečem v rameni ke stěně.

Elrik s Hownem zaútočili z obou stran a donutili tak řvoucího a vrčícího paviána s ramenem propíchnutým mečem obrátit se k nim čelem. Vyrazil na ně a oni zase zároveň zaútočili a probodli mu srdce a plíce. Když zařval, vyvalila se mu z huby krev. Padl na kolena, oči se mu zakalily a pak se konečně svezl na zem.

A najednou bylo v chodbě ticho a všude kolem nich mrtvá těla.

Terndrik z Hasghanu byl mrtvý. Zemřeli také dva z Korumovy skupiny. Všichni muži z Erekosova oddílu měli vážná zranění. Jeden Jestřábův muž zemřel, ale tři zbývající byli téměř bez zranění. Brat z Lashmaru měl proraženou helmici, zranění ale žádné neměl, a Ashnar Rys byl pouze otřesený, nic víc. Během boje zabil dva paviány. Teď se ale opíral o stěnu, těžce oddychoval a koulel očima.

„Začínám si myslet, že tenhle hazardní podnik je dost neekonomický," řekl, přitom se zašklebil, narovnal se, překročil tělo paviána a přistoupil k Elrikovi. „Čím dřív to skončíme, tím lépe. Jaký je tvůj názor, Elriku?"

„Souhlasím," vrátil mu Elrik úšklebek. „Pojďme."A vedl je chodbou až k místnosti, jejíž stěny vydávaly narůžovělé světlo. Udělal do ní jen pár kroků, když tu najednou cítil, jak ho něco chytlo za kotník. Podíval se dolů a s hrůzou sledoval dlouhého tenkého hada, jak se mu obtáčí kolem nohy. Na použití meče už bylo pozdě; místo toho popadl hadí hlavu, odtáhl ji od nohy a usekl. Ostatní teď začali dupat a varovně vykřikovat. Nezdálo se, že by hadi byli jedovatí, ale byly jich tisíce, a zřejmě vylézali z podlahy. Měli barvu masa a žádné oči, spíš připomínali žížaly než hady, ale byli větší a měli sílu.

Hown Krotitel hadů zanotoval podivnou melodii s mnoha kolísavými a syčivými tóny, a ta, jak se zdálo, měla na ta stvoření uklidňující účinek. Nejdřív po jednom a pak ve větším počtu začali padat na zem. Bylo zřejmé, že spí. Hown se radostně zašklebil.

„Teď už chápu, jak jsi přišel ke svému příjmení," řekl Elrik.

„Nebyl jsem si jistý, jestli na ně ta melodie bude účinkovat," odpověděl mu Hown, „protože se nepodobají žádným hadům, které jsem kdy viděl v mořích mého vlastního světa."

Překročili hromady spících hadů a přešli do další prudce stoupající chodby. Chůze v ní byla velmi těžká, neboť měla kluzkou podlahu, a všichni se občas museli opatrně přidržovat stěn.

Bylo tu také větší horko, všichni se potili a museli se několikrát zastavit, aby si odpočinuli a otřeli čela. Zdálo se, že chodba bude stoupat do nekonečna, občas se zatáčela a jen na malých úsecích byla rovná. Někdy se tak zúžila, že se v ní museli plazit, jindy se strop ztrácel v mlze nad jejich hlavami. Elrik se už dávno vzdal pokusů určit jejich polohu podle toho, co viděl venku. Čas od času se na ně vyřítila malá beztvará stvoření a snažila se zaútočit, ale znamenala pro ně jen vyrušení a brzy je začali ignorovat a dál pokračovali ve stoupání.

Už nějakou dobu neslyšeli ten záhadný hlas, který se ozval, když vstoupili dovnitř, ale teď se znovu ozvalo šeptání a bylo naléhavější než předtím.

„Kde? Kde? Oh, ta bolest!"

Zastavili se, snažili se zjistit odkud ten hlas přichází, ale zdálo se, že je všude.

Se zamračenými obličeji pokračovali dál, teď navíc obtěžováni tisíci malých tvorečků, kteří je štípali na nezakrytých částech těla jako komáři, i když na hmyz nevypadali. Elrik něco takového ještě nikdy neviděl. Neměli určitý tvar, byli primitivní a zářili všemi barvami. Naráželi mu do obličeje; byli jako vítr. Napůl oslepený, dusící se a zpocený cítil, jak ho opouštějí síly. Vzduch teď byl tak hustý, horký a slaný, že měl pocit, že se pohybuje ve vodě. Ostatní na tom byli stejně špatně jako on; někteří se potáceli, dva muži dokonce upadli, ale jejich kamarádi, také tak vyčerpaní, jim. pomohli na nohy. Elrik měl nutkání strhnout ze sebe brnění, ale věděl, že to by znamenalo obětovat malým létajícím netvorům další část nahého těla.

Stále stoupali a zároveň se znovu začala objevovat ta hadům podobná havěť, se kterou se již setkali. Opět se jim obtáčela kolem nohou a zase usínala pod vlivem uspávající melodie, kterou jim Hown zpíval až do ochraptění.

„Tohle už dlouho nevydržíme," řekl Elrikovi Ashnar Rys. „Nebudeme v takové kondici, abychom se mohli setkat s kouzelníkem nebo jeho sestrou."

Jsem stejného názoru, ale co jiného můžeme dělat, Ashnare?" řekl zachmuřeně Elrik.

„Nic," odpověděl mu tichým hlasem. „Nic."

„Kde? Kde? Kde?"

To slovo ševelilo kolem nich. Válečníci přestali skrývat nervozitu.

V.

Význam stínů

Došli až na konec chodby. Hašteřivý hlas byl teď hlasitější, ale roztřesenější. Uviděli obloukový vchod a za ním osvětlenou místnost.

„To je bezpochyby Agakův pokoj," řekl Ashnar a sevřel meč ještě pevněji.

„Možné to je," odpověděl Elrik, který měl pocit, jakoby se ocitnul mimo své tělo. Snad to bylo vedrem a únavou, snad jeho vzrůstajícím znechucením ze všeho kolem, ale něco ho nutilo se zastavit a soustředit se dřív než vstoupí do místností.

Ta byla oktagonální. Každá z osmi stěn měla jinou barvu a každá ta barva se neustále měnila. Stěny občas zprůhledněly a hluboko dole jimi byly vidět ruiny města a dvojče stavby, ve které se nacházeli, stále ještě s ní spojené trubicemi a dráty.

To, co v místnosti nejvíc přitahovalo pozornost, byl rozlehlý bazén uprostřed. Zdál se být hluboký a byl plný nechutně zapáchající viskózní hmoty. Bublala. Formovaly se v ní různé tvary. Ty, dříve než se rozpadly a zmizely v bazénu, byly groteskní a neznámé, nádherné a povědomé, a zdálo se, že už už nabírají konkrétní podobu. A hlas byl silnější a nebylo pochyb, že vychází z bazénu.

„Kdo? Co? Kdo sem vpadnul?"

Elrik se donutil přistoupit blíž k bazénu a na okamžik v něm zahlédl svůj vlastní obličej, který se hned rozpadl.

„Kdo sem vpadnul? Ah! Jsem tak slabá!"

Elrik promluvil k zapáchající hmotě v bazénu.

„My patříme k těm, které byste rádi zničili," řekl. Jsme ti, jimiž byste se chtěli živit."

„Ach! Agaku! Agaku! Není mi dobře! Kde jsi?"

Ashnar a Brat si stoupli vedle Elrika. Tváře obou válečníků vyjadřovaly znechucení.

„Agak," zavrčel Ashnar Rys a zúžily se mu oči, „konečně nějaké potvrzení, že kouzelníci jsou tady."

Ostatní se nahrnuli kolem nich. Stáli v bezpečné vzdálenosti od okraje bazénu a fascinovaně zírali na formování množství různých tvarů, které se za okamžik rozplynuly ve viskózní tekutině.

„Slábnu... Potřebuji doplnit energii... Musíme začít teď, Agaku... Trvalo nám to tak dlouho než jsme se sem dostali. Myslela jsem si, že budu mít čas na odpočinek. Ale je tu nějaká nemoc. Dostává se mi do těla. Agaku. Agaku, vzbuď se. Vzbuď se!"

„Může to být nějaký služebník, který se má starat o obranu této místnosti," navrhoval šeptem Hown Krotitel hadů.

Ale Elrik nepřestával zírat do bazénu a měl pocit, že pravda je nadosah.

„Vzbudí se Agak?" zeptal se Brut. „Přijde?"

Nervózně se kolem sebe rozhlížel.

„Agaku!" zařval Ashnar Rys. ‚Jsi zbabělec!"

„Agaku!" křičeli ostatní válečníci a tasili meče.

Elrik byl zticha a všiml si, že také Jestřáb, Korum a Erekosë nic neříkají. Napadlo ho, že i oni mají stejné pocity.

Pohlédl na ně. V Erekosových očích viděl utrpení a lítost jak nad sebou samým, tak nad svými kamarády.

„My jsme Čtyři, kteří jsou Jedním," řekl Erekosë a hlas se mu třásl.

Elrika ochromil neznámý impulz, který ho vylekal a naplnil odporem.

„Ne..." Pokusil se zastrčit Nositele bouří do pochvy, ale ten se mu vzepřel.

„Agaku! Rychle!" řekl hlas z bazénu.

Jestli to neuděláme," řekl Erekosë, „pozřou všechny naše světy. Nezůstane nic."

Elrik si položil volnou ruku na čelo. Potácel se na okraji bazénu a sténal.

„Pak to tedy musíme udělat." zazněl Korumův hlas jako ozvěna.

Já to neudělám," řekl Elrik. Jsem sám sebou."

„A já také!" ozval se Jestřáb.

Ale Korum Jhaelen Irsei řekl: Je to jediný způsob, protože v tom je naše jedinečnost. Cožpak to nevidíte? My jsme jediné bytosti našich světů, které mají schopnost zahubit kouzelníky právě tím jediným způsobem, jímž se zahubit dají!"

Elrik se podíval na Koruma, Jestřába i na Erekosë a znovu v nich všech viděl něco ze sebe.

„My jsme Čtyři, kteří jsou Jedním," řekl Erekosë. „Naše síla se spojuje. Musíme jednat společně, bratři. Tady musíme zvítězit dřív než se objeví Agak."

„Ne..." Elrik se chtěl stáhnout, ale nějakým záhadným způsobem se dostal na roh bublajícího zapáchajícího bazénu, ze kterého se stále ještě ozývalo mumlání a ve kterém se tvary formovaly a rozpadaly. A na zbývajících třech rozích stáli jeho společníci. Všichni se tvářili vážně a odevzdaně.

Ostatní válečníci se rozestoupili podél stěn. Otto Blendker a Brut z Lashmaru stáli blízko vchodu a naslouchali, jestli se něco neblíží chodbou. Ashnar Rys si s vyděšeným výrazem v obličeji uvolnil hůl od opasku.

Elrik cítil, jak se mu ruce tažené jeho mečem zvedají, a viděl, že i ostatní tři zvedají své meče, jejichž ostré hroty se setkaly přesně nad středem bazénu.

Elrik vykřikl, když do něho něco vstoupilo. Znovu se pokusil osvobodit, ale ta síla byla příliš mocná. V jeho hlavě mluvili hlasy ostatních.

„Chápu..." To bylo Korumovo vzdálené mumlání. „To je jediný způsob."

„Oh, ne, ne..." A to byl Jestřáb, ale slova přicházela z Elrikových úst.

„Agaku!" ozvalo se z bazénu a tekutina se v něm začala rychleji pohybovat. „Agaku! Rychle! Vzbuď se!"

Elrikovo tělo se začalo třást, ale jeho ruka třímala meč pevně. Atomy jeho těla se rozletěly a pak se zase spojily do samostatné proudící entity, která cestovala po čepeli meče do hrotu. A Elrik byl stále Elrikem, křičel hrůzou a zároveň vzdychal blažeností.

Elrik byl stále Elrikem, když odtrhl pohled od bazénu a na kratičký okamžik se viděl spojený se svými dalšími třemi já.

Nad bazénem se vznášela jakási bytost. Na každé straně její hlavy byla tvář a každá patřila jednomu z jeho společníků. Obličeje byly hrozivé a ani se nepohnuly. Stvoření mělo osm rukou a ty ruce byly klidné; usadilo se nad bazénem na osmi nohách a jeho brnění a výstroj zářily všemi možnými barvami, které se neustále měnily.

Bytost svírala všemi svými osmi pažemi jeden obrovský meč a celá, i se zbraní, strašidelně planula zlatavým svitem.

Elrik byl součástí tohoto těla a stal se něčím jiným - on, tři další a ještě něco se stali jedním celkem.

Čtyři, kteří byli Jedním, zvedli svůj obrovitý meč tak, aby jeho hrot mířil dolů do zuřivě se vařící hmoty v bazénu. To, co bylo v bazénu, se meče bálo. Mňoukalo to.

„Agaku, Agaku..."

Bytost, jejíž součástí Elrik byl, soustředila všechnu svou sílu a začala tlačit meč dolů.

Na hladině bazénu se objevily beztvaré vlny. Jejich barva se změnila z nechutně žluté na nezdravě zelenou.

„Agaku, já zemřu..."

Meč se neúprosně blížil. Dotkl se hladiny.

Bazén se zhoupl tam a zpátky; jeho obsah se pokusil dostat přes okraje do místnosti. Meč se zabodl hlouběji a Čtyři, kteří byli Jedním, cítili, jak do nich po zbrani proudí nová síla. Ozvalo se zaúpění; bazén se pomalu ztišil. To uvnitř ztichlo. Přestalo se hýbat. Zešedivělo.

Čtyři, kteří byli Jedním, vstoupili do bazénu, aby byli pohlceni.

Teď viděla jasně. Prohlížela si své tělo. Kontrolovala každou končetinu, každou funkci. Zvítězila; svým jediným osmistranným okem se dívala na všechny strany a zároveň na rozlehlé ruiny města; pak soustředila všechnu svou pozornost na své dvojče.

Agak se probudil příliš pozdě, ale teď již nespal, vyburcován výkřiky umírající sestry Gagak, jejíž tělo bylo přepadeno smrtelníky a jejíž inteligence jimi byla překonána. Její oko teď užívali a svou sílu chtěli velmi brzy použít.

Agak nemusel otáčet hlavu, aby se podíval na bytost, kterou stále ještě pokládal za svou sestru. Stejně jako její, byla i jeho inteligence soustředěna do obrovského osmistranného oka.

„Volala jsi mě, sestro?"

Jen jsem vyslovila tvoje jméno, nic víc, bratře." Ti Čtyři, co byli Jedním, měli dost poznatků o způsobu života Gagak, aby mohli napodobit její způsob mluvy.

„Vykřikla jsi?"

„To bylo ze spánku." Čtyřka byla chvíli zticha a pak znova promluvila: „Nemoc. Zdálo se mi, že je na tomto ostrově něco, co mi ublížilo."

„Je to možné? Nevíme nic určitého o těchto končinách nebo tvorech, které je obývají. Přesto nic nemůže být mocnějšího než Agak a Gagak. Budeme muset brzy začít svoje dílo."

„Nic to není. Teď jsem vzhůru."

Agak byl zmatený.

„Mluvíš nějak divně."

„To ten sen...," odpověděla bytost, která vstoupila do těla Gagak a zničila ji.

„Musíme začít," řekl Agak. „Dimenze se otočily a nastal ten správný okamžik. Cítím to. Je to spousta mocné energie. Jak my budeme silní až se vrátíme domů!"

„Cítím ji," odpověděla Čtyřka popravdě. Vnímala celý vesmír, dimenzi po dimenzi, jednu rovinu za druhou, všechno v jednom víru. Hvězdy, planety a měsíce všech rovin, všechny plné energie, kterou se Agak a Gagak chtěli nasytit. A ve Čtyřce zůstalo ještě dost z Gagak, aby také pocítila ten obrovský hlad, který měl být teď, když se dimenze dostaly do správné pozice, uspokojen.

Čtyřka měla nutkání zúčastnit se s Agakem hostiny, i když si uvědomovala, že by tím zbavila celý svůj vesmír veškeré energie. Hvězdy by pohasly, světy by zemřely. Dokonce i Páni Rádu a Chaosu by byli zničeni, protože byli součástí tohoto vesmíru. Přesto by získání takové moci možná za tak hrozný zločin stálo... Zaplašila to přání a připravovala se na útok dřív, než Agak začne mít podezření.

„Nasytíme se, sestro?"

Čtyřka si uvědomila, že loď ji sem přivezla v tu pravou chvíli. Stačilo malé zdržení a bylo by pozdě.

„Sestro," Agak byl znovu zmatený.

„Co...?"

Čtyřka se připravila. Přes všechno, co získala ze vzpomínek a instinktů Gagak, si nebyla jistá, jestli bude schopná napadnou Agaka v této vypůjčené podobě. A protože kouzelnice měla schopnost měnit podobu, začala se Čtyřka proměňovat. Vydávala přitom mohutný řev, cítila strašnou bolest, snažila se stáhnout všechny částečky svých bytí dohromady, takže to, co dřív vypadalo jako budova, se stalo kašovitou a beztvarou masou. A Agak, naprosto vyvedený z míry, to pozoroval.

„Sestro? Ty jsi se zbláznila..."

Stavba - bytost, která bývala Gagak - se zřítila, roztekla a vybuchla. Rvala přitom bolestí.

Vrátila se do své podoby. Smála se. Z gigantické hlavy se smály čtyři obličeje. Osm rukou mávalo radostí, osm nohou se vydalo kupředu. A nad hlavou to mávalo jediným obrovským mečem.

A běželo to.

Běželo to k Agakovi, který byl stále ještě znehybnělý úžasem. Meč kroužil a na stínovou krajinu z něj létaly paprsky strašidelného zlatavého světla. Čtyřka byla stejně velká jako Agak a v tomto okamžiku i stejně silná.

Ale Agak si uvědomil nebezpečí a začal nasávat. Už nikdy to neměl být ten rozkošný rituál, který vykonával se svou sestrou. Musel nasát energii tohoto vesmíru, aby měl dost síly se ubránit, aby jí měl tolik, aby zničil nepřítele, vraha své sestry. Jak Agak sál, světy umíraly.

Ale nestačilo to, a tak se Agak pokusil vyjednávat.

„Toto je střed vašeho vesmíru. Protínají se tu všechny dimenze. Pojď, můžeme se o moc podělit. Moje sestra je mrtvá. Co se stalo, stalo se. Teď budeš mým partnerem ty. S touto energií dobudeme bohatší vesmír než je tento!"

„Ne!" řekla Čtyřka a nepřestávala útočit.

„Tak dobře, ale můžeš si být jistá, že zahyneš."

Čtyřka máchla mečem. Ten dopadl na Agakovo fasetové oko umístěné v bublajícím bazénu, který byl stejný jako bazén jeho sestry. Ale Agak teď nabyl síly a okamžitě se zhojil.

Agak vystrčil úponky a šlehal jimi po Čtyřce, která, jakmile její dostaly k tělu, do nich sekala. A Agak do sebe nasál další energii. Jeho tělo, smrtelníky mylně pokládané za budovu, začalo nachově žhnout a vycházel z něj nepředstavitelný žár.

Meč zavyl a vzplanul, takže proti nachu vyrazila černá promísená se zlatavou. A během boje Čtyřka cítila jak se její vesmír zmenšuje a umírá.

„Agaku, vrať, co jsi ukradl!" ozvala se Čtyřka.

Plošiny, úhly, křivky, dráty a trubice, všechno sálalo mocným žárem a Agak vzdychl. Vesmír zaúpěl.

Já jsem teď silnější než ty," vykřikl Agak a znovu nasál.

Čtyřka si uvědomila, že Agakova pozornost se během sycení zmenšuje. A také věděla, že musí načerpat energii ze svého vlastního vesmíru, jestliže chce Agaka zničit. Proto postavila meč kolmo vzhůru.

Meč se zhoupl a jeho hrot prosekl tisíce tisíců dimenzí a vytahoval z nich energii. Pak se zhoupl zpátky a z jeho čepele zářilo černé světlo. Agak si toho všiml. Jeho tělo se začalo měnit. Meč mířil dolů, přímo do kouzelníkova obrovského oka, dolů do centra Agakovy inteligence.

Proti meči vyrazil nespočet úponků, aby svého pána chránily, ale meč jimi projel, jakoby tam vůbec nebyly a zapíchl se do osmistěnné místnosti, která byla Agakovým okem, zdrojem jeho inteligence a vnímání, a začal z ní vytahoval do sebe, a dál do svého pána, Čtyřky, energii. Něco ve vesmíru zaječelo a něco po vesmíru rozneslo strach. A vesmír byl mrtvý, i když Agak umíral.

Čtyřka ani nepočkala na Agakův úplný konec. Vytáhla meč a máchla jím všemi dimenzemi a do všeho, čeho se čepel dotkla, se okamžitě vrátila energie. Meč se točil dokola, všemi směry a roznášel energii. A přitom si zpíval triumfální a radostnou píseň. Drobné záblesky černého a zlatavého světla se vytrácely a byly vstřebávány.

Vesmír byl na okamžik mrtvý. Teď znovu žil a získal i Agakovu energii.

Agak také žil, ale byl ochromený. Předtím se snažil změnit svou podobu. Nyní stále ještě napůl vypadal jako budova, kterou Elrik spatřil, když přišel na ostrov, ale část ho také připomínala Čtyři, kteří byli Jedním - tady byl kousek Korumova obličeje, tam noha, část ostří - Agak si zřejmě nakonec myslel, že Čtyřka se dá porazit svou vlastní podobou, tedy stejným trikem, který použila na něho.

„Čekali jsme tak dlouho..." povzdechl si Agak a zemřel.

A Čtyřka zastrčila meč do pochvy.

Pak se mezi ruinami mnoha měst ozvalo vytí a do těla Čtyřky narazil prudký vichr, který ji donutil pokleknout na všech osm kolen a sklonit hlavu se čtyřmi obličeji před vichřicí. Čtyřka na sebe vzala podobu kouzelnice Gagak, pak se ocitla v jejím bazénu, na okamžik se z něj vznesla a zároveň z něj vytáhla svůj meč. Pak se rozdělila na čtyři postavy a nad mrtvým mozkem se se spojenými meči objevili Elrik, Korum, Erekosë a Jestřáb.

Všichni čtyři muži zastrčili své zbraně do pochev. Na moment si navzájem pohlédli do očí a spatřili v nich hrůzu a bázeň. Elrik se odvrátil.

To, co se odehrálo, nedokázal definovat. Nenacházel v sobě žádná slova, která by mohl použít. Hloupě zíral na Ashnara Ryse a přemýšlel, proč se asi Ashnar pochechtává, kouše do vousů a rozdírá si obličej nehty a proč má meč odložený na podlaze místnosti.

„Už mám zase kůži. Konečně jsem z masa a kostí," drmolil Ashnar stále dokola.

Elrik přemýšlel, proč je Hown Krotitel hadů stočen do klubíčka u Ashnarových nohou a proč Brut z Lashmaru, když vyšel z chodby, upadl, natáhl se na podlahu a vzrušeně cosi mumlal, jako by se právě probudil ze spánku. Do místnosti vstoupil Otto Blendker. Meč měl v pochvě. Třásl se a s pevně zavřenýma očima se snažil obejmout vlastní tělo.

Elrik si pomyslel, že na tohle všechno musí zapomenout, nebo už nikdy nebude příčetný.

Přešel k Brutovi a pomohl mu na nohy.

„Co jsi viděl?" zeptal se ho.

„Přes všechny moje hříchy víc, než si zasloužím. Byli jsme uvězněni - uvězněni v lebce...," začal vzlykat jako malé děcko a Elrik vzal toho vysokého válečníka do náručí, hladil ho po hlavě a snažil se marně najít slova nebo zvuky, kterými by ho mohl uklidnit.

„Musíme jít," řekl Erekosë. Měl skelný pohled a kulhal.

Pak odtáhli pryč ty, kteří omdleli, a odvedli ty, kteří se zbláznili. Mrtvé nechali na místě. Snažili se dostat co nejrychleji pryč mrtvými chodbami těla Gagak, nyní již bez obránců, které vytvořila, aby ji ochránili před nepřáteli. Chodby a místnosti byly studené a křehké. Muži byli rádi, když konečně stanuli venku, viděli ruiny, neurčité stíny a červené, na místě stojící slunce.

Jak se zdálo, jediným bojovníkem, který si zachoval zdravý rozum potom, co byli všichni, aniž o tom věděli, vtaženi do těla Čtyř, kteří byli Jedním, byl Otto Blendker. Odvázal si od pasu pochodeň, vyndal troud a zapálil ji. Brzy již jasně planula a ostatní si své od něj připálili. Elrik se vydal k pozůstatkům Agaka a otřásl se, když v monstrózní ztuhlé podobě rozpoznal část svých vlastních rysů. Připadalo mu, že ta masa nemůže hořet, ale plamen se rozhořel. Pak vzplanulo tělo Gagak. Oba pozůstatky byly rychle stravovány ohněm šlehajícím vysoko k obloze a vydávajícím karmínový a bílý kouř, jenž zakryl rudý disk slunce.

Muži sledovali hořící těla.

„Zajímalo by mě," řekl Korum, „jestli kapitán věděl, proč nás sem posílá."

„Nebo jestli věděl, co se tady stane," řekl naštvaně Jestřáb.

Jen my - pouze ta spojená bytost - byla schopná porazit Agaka a Gagak v jejich vlastní podobě," řekl Erekosë. „Nic jiného nemohlo zvítězit. Žádné jiné stvoření nemělo ty vlastností, tu sílu k zabití těch podivných čarodějů."

„Asi máš pravdu," odpověděl Elrik a už to dál nerozváděl.

„Doufejme," ozval se Korum, „že na tento zážitek zapomenete stejně jako na ty předchozí."

Elrik mu věnoval tvrdý pohled.

„Doufejme, bratře," řekl.

Erekosë se ironicky zasmál.

„Co máme zapomenout?" A ani on už k tomu nic nedodal.

Ashnar Rys se při pohledu na oheň stále hlasitěji hihňal, pak najednou zaječel a oddělil se od skupiny. Utíkal směrem k plamenům, tam se prudce otočil a zmizel mezi ruinami a stíny.

Otto Blendker se na Elrika tázavě podíval, ale ten zavrtěl hlavou.

„Proč bychom za ním měli jít? Co pro něho můžeme udělat?"

Pak se podíval na zem na Howna Krotitele hadů. Měl toho muže v modrozeleném brnění docela rád. Pokrčil rameny.

Když to místo opouštěli, nechali tam zkroucené tělo Howna Krotitele hadů. Přes trosky pomohli jen Brutovi z Lashmaru.

Brzy před sebou spatřili bílou mlhu, ale loď nebylo vidět.

Jestřáb a Erekosë se zastavili na okraji mlhy.

„Já na loď nepůjdu," řekl Jestřáb. „Mám pocit, že své jsem si odpracoval. Jestli je mi souzeno najít Tanelorn, pak jsem přesvědčen, že toto je to pravé místo, kde ho hledat."

Já mám ten samý pocit," pokýval hlavou Erekosë.

Elrik pohlédl tázavě na Koruma.

„Já už jsem Tanelorn našel," řekl Korum a usmál se. „Vracím se na loď s nadějí, že mě brzy vysadí u nějakého přívětivějšího břehu."

„V to doufám i já," řekl Elrik, který stále ještě podpíral Bruta z Lashmaru.

„Co to bylo? Co se to s námi stalo?" zašeptal Brut.

Elrik pevně sevřel válečníkovo rameno.

„Nic," řekl.

Když se pak Elrik pokusil dovést Bruta do mlhy, plavovlasý válečník udělal krok zpátky a vymanil se z jeho sevření.

„Zůstanu," řekl a odklopýtal od Elrika, „moc se omlouvám."

Elrik na něj nechápavě zíral.

„Co je, Brute?" zeptal se.

„Moc se omlouvám," opakoval Brut, „bojím se tě. A té lodě se také bojím."

Elrik se pokusil jít za válečníkem, ale Korum mu položil na rameno těžkou stříbrnou ruku.

„Dělej, kamaráde, ať už jsme odtud pryč." Nevesele se usmál. „Já se víc bojím toho, co jsme zanechali za sebou, než té lodi."

Ohlédli se zpátky na ruiny. V dálce rozeznávali zbytky ohně a přibyly tam také dva stíny, Agaka a Gagak, v těch obrysech, ve kterých je spatřili poprvé.

Elrik se zhluboka nadechl chladného vzduchu.

„To jsme na tom stejně," řekl Korumovi.

Jediným válečníkem, který se rozhodl vrátit se s nimi na loď, byl Otto Blendker.

„Jestli je tohle Tanelorn, pak to není to místo, které jsem hledal," nechal se slyšet.

Brzy byli po prsa ve vodě a spatřili kontury tmavé lodi; zahlédli kapitána opřeného o zábradlí s jednou rukou zdviženou jakoby salutoval někomu nebo něčemu na ostrově.

„Kapitáne," zavolal Korum, „jdeme na loď!"

Jste vítáni," odpověděl kapitán. Jste opravdu vítáni."

Když se Elrik chytil provazového žebříku, jeho slepý obličej se k nim otočil.

„Líbilo by se vám plavit se nějakou dobu klidnými, bezpečnými vodami?"

„Myslím, že ano," řekl Elrik, zastavil se uprostřed žebříku a sáhl si na hlavu. „Mám mnoho zranění."

Dolezl k zábradlí a kapitán mu studenýma rukama pomohl na palubu.

„Ta se vyléčí, Elriku."

Elrik přistoupil ke stěžni. Opřel se o něj a pozoroval mlčenlivou posádku, jak napíná plachtu. Přidali se k němu Korum s Ottou Blendkerem. Elrik naslouchal ostrému zvuku vytahované kotvy. Loď se trochu zahoupala.

Otto Blendker se podíval na Elrika, pak na kapitána, a aniž by cokoliv řekl, obrátil se, došel ke své kajutě a bouchl dveřmi.

Plachta se napnula a loď se dala do pohybu. Kapitán zašátral po Elrikově ruce. Chytil za paži také Koruma a oba vedl ke své kabině.

„Víno," řekl, „to vyléčí všechna zranění."

Před dveřmi kapitánovi kajuty se Elrik zastavil.

„A má ještě nějaké jiné vlastnosti?" zeptal se. „Zamlžuje lidem rozum? Kvůli němu jsem se nechal přesvědčit, kapitáne?"

Kapitán pokrčil rameny.

„Co na tom záleží?"

Loď zvyšovala rychlost. Bílá mlha houstla a do cárů Elrikova oděvu a brnění se opíral studený vítr. Elrik natáhl nosem vzduch, protože se mu zdálo, že ve větru cítí kouř.

Přiložil si dlaně k obličeji a dotkl se kůže. Byla studená. Nechal ruce klesnout a následoval kapitána do tepla místnosti.

Kapitán nalil ze stříbrného džbánu víno do stříbrných pohárků. Nabídl je Elrikovi a Korumovi. Napili se.

Jak se cítíte?" zeptal se o chvíli později kapitán.

Já necítím nic," řekl Elrik.

A tu noc se mu zdálo pouze o stínech a ráno ze svého snu nic nechápal.

KNIHA DRUHÁ
PLAVBA DO SOUČASNOSTI

I.

Něco o osudu duší

Vysoký muž stál na zádi lodi. Bílou rukou se štíhlými prsty se držel vyřezávaného zábradlí a krví podlitýma očima zíral do mlhy, ve které se loď pohybovala takovou rychlostí a tak bezpečně, že bylo zřejmé, zeji nemůže řídit žádný smrtelník.

V dálce byly slyšet zvuky, které se daly těžko vysvětlit i v tomto bezejmenném bezčasovém moři; vzdálené slabé, zmučené a hrozné zvuky. Zdálo se, že loď je sleduje, že je jimi přímo přitahována; zesílily - byla v nich bolest a zoufalství, ale ze všeho nejvíc v nich byla hrůza.

Elrik často slýchal ozvěnu takových zvuků z Yyrkoonových kobek, sardonicky nazývaných "Komnaty potěšení", to bylo předtím, než se vzdal povinnosti vládnout zbytkům staré Melnibonské říše. Byly to hlasy lidí, kteří přišli o duše; lidí, pro které smrt neznamenala konec bytí, ale nekonečnou existenci otroků nějakého nadpřirozeného pána. Stejný nářek slyšel, když jeho ochránce a mstitel, velký černý bojový meč Nositel bouří, pil lidské duše.

Nesnášel ten zvuk. Nenáviděl ho, a proto se otočil zády k jeho zdroji a chystal se slézt po provazovém žebříku na hlavní palubu, když si všimnul, že k němu přistoupil Otto Blendker. Teď, když Korum opustil loď, zůstal z těch, kteří s ním bok po boku bojovali s kouzelníky Agakem a Gagak, jen Blendker.

Blendkerova tmavá zjizvená tvář byla zachmuřená. Bývalý učenec zastrčil meč do pochvy a svýma obrovskýma rukama si zacpal uši.

„Ach! U Dvanácti symbolů rozumu, Elriku, kdo vydává ty hrozné zvuky? Vypadá to, jako bychom připlouvali ke břehům samotného pekla!"

Princ Elrik z Melniboné pokrčil rameny.

„Byl bych radši, kdyby loď změnila kurz, a ani bych to, nechtěl vědět. Takhle to ale vypadá, že jsme stále blíž a blíž jejich zdroji."

Blendker souhlasně zafuněl.

„Ale já si nepřeji zjistit, co způsobuje, že ti ubozí lidé tak kvílejí! Možná bychom o tom měli informovat kapitána."

„Ty si myslíš, že neví, kam jeho loď pluje?" zeptal se Elrik posměšně.

„Zajímalo by mě, jestli nás chce znova poslat bojovat." odpověděl vysoký černý muž a podrbal se na jizvě, která se mu ve tvaru V táhla od čela po čelisti.

„Já už pro něj bojovat nebudu." Elrikova ruka se svezla z vyřezávaného zábradlí na jílec jeho runami pokrytého meče. „Jen co se dostanu na opravdovou zem, musím vyřídit své vlastní záležitostí."

Najednou se zvedl vítr. V tom okamžiku se v mlze objevila díra. Tou mohl Elrik vidět, že se plaví rezavě zbarvenou vodou. Hned pod hladinou svítila podivná světla. Zdálo se, že v hloubce oceánu plavou nějací tvorové, a Elrik měl na okamžik dojem, že zahlédl bílý obličej ne nepodobný jeho vlastnímu - obličej Melniboňana. Rychle se otočil od zábradlí a přitom si všiml, jak se Blendker snaží zmírnit záchvat kašle.

Poprvé od chvíle, kdy vstoupil na Černou loď, uviděl loď v celé její velikosti. Na každém konci měla jedno obrovské kolo. U toho na přídi stál jako vždy kormidelník, vzhledem věrné dvojče kapitána. Na masivním stěžni byla napnutá černá plachta. Na přídi a zádi byly kajuty s vchodem z paluby, z nichž byla jedna prázdná (její obyvatelé byli zabití při posledním vylodění) a ve druhé teď přebýval s Blendkerem. Elrik se vrátil pohledem ke kormidelníkovi a ne poprvé ho napadlo, do jaké míry asi kapitánovo dvojče ovlivňuje kurz Černé lodě. Zdálo se, že ten muž nezná únavu, jen občas odešel do své kabiny pod palubou na přídi, stejné, jakou měl kapitán na zádi. Několikrát se s ním Elrik nebo Blendker pokusili navázat rozhovor, ale kormidelník se zdál být němý.

Kryptografické a geometrické ornamenty, kterými bylo pokryto jak dřevo, tak většina kovových dílů lodě, začala pokrývat bílá mlha (a Elrika znovu napadlo, zda si ji loď nevytváří sama). Pak se všechno zbarvilo do světle růžová, protože mrakem, který stále visel nad lodí, proniklo světlo rudého slunce.

Ozval se nějaký šramot. Ze své kajuty vyšel kapitán s rudozlatými dlouhými vlasy rozevlátými větrem, který ale Elrik necítil. Kapitánův kroužek modrého nefritu, nošený jako čelenka, měl v růžovém světle fialkový odstín, stejně jako jeho kamaše a tunika - a dokonce i stříbrné sandály se stříbrnými přezkami hrály do růžová.

Elrik opět hleděl na záhadný slepý obličej, v jistém smyslu stejně nelidský, jako ten jeho, a toužil se dozvědět, kým je ten, jenž se nechává oslovovat 'kapitáne'.

Jakoby na nevyslovený rozkaz kapitána se loď opět začala zahalovat do mlhy. Světlo rudého slunce zeslábloo, ale vzdálené kvílení se ozývalo dál.

Všiml si kapitán zvuků teprve teď, nebo předstíral překvapení? V jeho slepém obličeji bylo patrné soustředění. Přiložil si ruku k uchu a spokojeně zamumlal, „Aha!" Pak zvedl hlavu.

„Elriku?"

„Tady jsem," ozval se albín, „přímo nad vámi."

„Už jsme skoro na místě, Elriku."

Evidentně křehká ruka našla madlo u východu. Kapitán začal stoupat.

Elrik na něj čekal u začátku provazového žebříku.

Jestli je to nějaká bitva..."

Kapitánův úsměv byl smutný a zahořklý.

„To byla bitva - nebo ještě bude."

„... my sejí nezúčastníme," doplnil albín stroze.

„Není to jedna z těch bitev, které se týkají mé lodě," ujistil ho slepý muž. „Ti, které slyšíš, jsou poražení - ztracení v nějaké budoucnosti, kterou, mám takový dojem, prožiješ těsně před ukončením své současné inkarnace."

Elrik mávl odmítavě rukou.

„Budu rád, kapitáne, když mě ušetříte těch záhadných poznámek. Už jich mám po krk."

„Mrzí mě, jestli jsem se tě dotkl. K tomu, co říkám, mě vedou moje instinkty."

Když kapitán procházel k zábradlí kolem Elrika a Otto Blendkera, tvářil se zkroušeně. Chvíli nic neříkal, jen naslouchal nepříjemnému a strašidelnému mumlání přicházejícímu z mlhy. Pak, očividně spokojený, pokýval hlavou.

„Brzy uvidíme pevninu. Jestli chcete odejít a hledat svůj vlastní svět, pak vám doporučuji, abyste to udělali nyní. Tak blízko k vaší rovině se už nikdy nedostaneme."

Elrik dal průchod svému vzteku. Klel v Ariochově jméně a položil slepému muži ruku na rameno.

„Cože? Vy mě nemůžete vrátit přímo na moji rovinu?"

„Na to už je pozdě." Kapitánovo zděšení bylo zřejmě nefalšované. „Loď pluje stále dál. Blížíme se ke konci naší dlouhé cesty."

„Ale jak najdu svůj svět? Moje kouzla nejsou dost silná na to, abych se mohl pohybovat mezi sférami. A tady mě drží něco démonického."

„Existuje jedna brána do vašeho světa," řekl mu kapitán, „proto jsem vám navrhl, abyste se vylodili. Jinde už žádná jiná není. Tato a vaše sféra se protínají právě tady."

„Ale vy jste řekl, že toto leží v mé budoucnosti."

„Věř mi, ty se vrátíš do svého času. Tady žádný čas neběží. Proto ti neslouží paměť a proto si pamatuješ tak málo z toho, co se přihodilo. Jděte hledat tu bránu - je rudá a vede z moře na břeh ostrova."

Jakého ostrova?"

„Toho, kolem kterého poplujeme."

Elrik se zarazil.

„A kam poplujete vy, až my odejdeme?"

„Do Tanelornu," odpověděl kapitán, „musím tam něco vykonat. Já a můj bratr se musíme podrobit svému osudu. Vozíme náklad stejně jako lidi. Je mnoho těch, kteří by nás teď chtěli zastavit, protože se našeho nákladu bojí. Možná přijdeme o život, přesto musíme udělat všechno, co je v našich silách, abychom se do Tanelornu dostali."

„To místo, kde jsme bojovali s Agakem a Gagak tedy nebyl Tanelorn?"

„To nebylo nic jiného než nesplněný sen o Tanelornu, Elriku."

Melniboňan si uvědomil, že víc informací z kapitána nedostane.

„Nedáváte mi moc na výběr - buďto s vámi plout do nebezpečí a už nikdy nemít možnost spatřit svůj vlastní svět, nebo riskovat přistání na ostrově, podle zvuků obývaném zatracenými a těmi, kteří úpí pod jejich nadvládou."

Kapitánovy slepé oči se otočily Elrikovým směrem.

„Vím," řekl měkce, „ale je to to nejlepší, co mohu ve své situaci nabídnout."

Výkřiky, úpěnlivé prosby a ječení pronikající do morku kostí byly teď blíž, ale ozývaly se sporadičtěji. Při pohledu dolů měl Elrik dojem, že zahlédl z vody se zvedající ruku v pancíři; na hladině plavala načervenalá nezdravě vypadající pěna a nažloutlý sliz, ve kterém se kolébaly naplavené kousky dřeva, cáry plachet, útržky praporců a oděvů, části zbraní a mrtvá těla.

„Ale kde se ta bitva odehrála?" zašeptal Blendker, fascinovaný a zároveň vyděšený tím pohledem.

„Ne na této rovině," řekl mu kapitán, „vy vidíte jenom trosky, které připluly z jednoho světa do druhého."

„Byla to tedy nadpřirozená bitva?"

Kapitán se znovu usmál.

„Já nejsem vševědoucí. Vím ale, že se jí zúčastnily nadpřirozené mocnosti. Válečníci poloviny světa se střetli v námořní bitvě, aby rozhodli o osudu Všehomíra. Byla to - nebo bude - jedna z nejdůležitějších bitev, která určí osud a směr lidského rodu v nadcházejícím Cyklu."

„Kdo sejí zúčastnil?" zeptal se Elrik rozhodným tónem, „a jak dopadla?"

„Mám pocit, že to se dozvíš, až přijde čas," řekl kapitán a znovu obrátil hlavu k moři.

Blendker natáhl nosem vzduch.

„Ach! To je příšerné!"

Také Elrikovi připadal ten zápach nesnesitelný. Hladinu teď občas osvětlily proužky ohňů a odhalily tváře topících se mužů, z nichž některým se podařilo zachytit se kusů plovoucího dřeva. Ne všechny obličeje byly lidské, i když vypadaly, že kdysi měly lidské rysy; tvorové s prasečími rypáky nebo s býčí hlavou zvedali pokřivené ruce k Černé lodi a volali o pomoc, ale kapitán je ignoroval a kormidelník udržoval stálý kurz.

Ohně vybuchovaly a voda syčela; kouř se mísil s mlhou. Elrik si dal přes ústa a nos rukáv a byl rád, že mlha s kouřem mu brání v pohledu na hladinu, protože trosek přibývalo a několik těl, která zahlédl, mu spíš než lidi připomínala ještěry s bledými břichy. To, co jim z nich teklo, na krev nevypadalo.

Jestli má tohle být moje budoucnost," řekl Elrik kapitánovi, „pak raději zůstanu na lodi."

„Máš svoje povinnosti, stejně jako je mám já," odpověděl tiše kapitán, „budoucnost se musí odsloužit stejně jako minulost a přítomnost."

Elrik zavrtěl hlavou.

„Opustil jsem svoje povinnosti panovníka abych získal svobodu," namítl, „a svobodu mít musím."

„Ne," zamumlal kapitán, „nic takového neexistuje. Ještě ne. Ne pro nás. My musíme projít mnohým, než si vůbec budeme smět uvědomit, čím je. Cena za tu znalost je pravděpodobně vyšší, než by byl kterýkoli z vás ochoten v tomto stadiu života zaplatit. Vždyť často je tou cenou život."

„Při odchodu z Melniboné jsem rovněž doufal, že už neuslyším žádné metafyzické úvahy," řekl Elrik. „Sbalím si výstroj a vezmu zemi, kterou mi nabízíte. Při troše štěstí tu Rudou bránu brzy najdu a dostanu se zpátky do nebezpečí a útrap, které mi budou alespoň povědomé."

„To je jediné rozhodnutí, které jsi mohl udělat." Kapitánův slepý pohled se pak obrátil na Blendkera. „A co ty, Otto?

Co ty budeš dělat?"

„Elrikův svět není mým světem a nelíbí se mi zvuk těch výkřiků. Co mi můžete, pane, slíbit, když popluji s vámi?"

„Nic než dobrou smrt." V kapitánově hlase byla lítost.

„S příslibem smrti se už rodíme, pane. Dobrá smrt je lepší než špatná. Zůstanu s vámi."

Jak si přeješ. Myslím si, že jsi moudrý," povzdechl si kapitán. „S tebou se tedy rozloučím, Elriku z Melniboné. Bojoval jsi v mých službách dobře a já ti za to děkuji."

„Bojoval za co?" zeptal se Elrik.

„No, řekněme za lidský druh. Nazvi to třeba Osudem. Nazvi to snem nebo ideálem, co ti lépe vyhovuje."

„Cožpak nikdy nedostanu srozumitelnou odpověď?"

„Ode mne ne. Nemyslím si, že nějaká taková existuje."

„Vy tedy dovedete člověku pozvednout náladu," řekl Elrik a začal sestupovat po provazovém žebříku na spodní palubu.

Jsou dva druhy vyřčeného slova, za kterými si můžeme stát, Elriku. Je to stejné jako s tou svobodou. Jeden se lehko řekne, ale nic neznamená, a pak je takový, který se těžko vyslovuje, ale je na něj spolehnutí. Souhlasím s tím, že z mé odpovědi sis nemohl nic vybrat."

Elrik kráčel ke své kajutě a smál se. Právě v tomto okamžiku si slepého kapitána zamiloval.

„Myslel jsem si, že já jsem mistrem v dvojsmyslech, ale ve vás jsem našel dobrého protivníka, kapitáne."

Všimnul si, že kormidelník opustil své kormidlo a připravuje člun ke spuštění.

„To je pro mne?" zeptal se.

Kormidelník přikývl.

Elrik vstoupil do své kajuty. Opouštěl loď s tím, co si na ni přinesl, ale jeho šaty a brnění teď byly v daleko horším stavu a v hlavě měl větší zmatek než před naloděním.

Bez zbytečného rozvažování sebral svoje věci, oblékl si těžký kabátec, natáhl rukavice, utáhl všechny přezky, pak z kajuty vyšel a vrátil se na palubu. Kapitán mu nataženou rukou ukazoval z mlhy vystupující obrysy pobřeží.

„Vidíš zem, Elriku?"

„Vidím."

„V tom případě musíš rychle jít."

„Samozřejmě."

Elrik se přehoupl přes zábradlí do člunu. Ten se několikrát odrazil od trupu lodě, který se rozezněl jako obrovský pohřební buben. Jinak vládlo nad zamlženými vodami ticho a nebylo vidět žádné trosky.

Blendker mu zasalutoval.

„Přeji ti štěstí, kamaráde."

„Já tobě také, pane Blendkere."

Člun začal se skřípěním klesat ke klidné hladině moře. Když dosedl na vodu, dal Elrik nahoru znamení lanem. Zavrávoral a ztěžka dosedl na sedátko. Opět se postavil, odvázal provazy a loďka se začala rychle vzdalovat od lodi. Vytáhl vesla a nasadil je do vidlic.

Když se blížil ke břehu, zaslechl kapitánovo volání, ale slova tlumila mlha, a tak se nikdy nedozvěděl, zda ho kapitán před něčím varoval, nebo se s ním jen naposled loučil. Bylo mu to jedno. Mlha začínala řídnout a zároveň ubývalo světla. Najednou byl pod tmící se oblohou. Slunce už zašlo a začínaly se objevovat hvězdy. Byla naprostá tma. Ani měsíc nevyšel, a tak pro něj bylo těžké upoutat člun u břehu, na kterém nebylo nic jiného než ploché oblázky. Potom klopýtal do vnitrozemí tak dlouho, dokud neměl pocit, že už je dost daleko od čáry přílivu.

Pak si s úlevou lehl na zem a pokusil se uspořádat si myšlenky; místo toho však okamžitě usnul.

II.
Snění a probuzení

Elrik snil.

Nezdálo se mu jen o konci jeho světa, ale o konci celého cyklu historie vesmíru. Ve snu nebyl jen Elrikem z Melniboné, ale také jinými muži - muži, kteří se zavázali něco vykonat, ale ani oni nebyli schopni popsat, co to má být. Zdálo se mu, že kdysi, když vyčerpaně ležel na břehu moře za hranicemi Pikaraydu, snil o Černé lodi, Tanelornu a o Agakovi a Gagak; a když se probudil, se sardonickým úsměvem sán sobě gratuloval k tak velké představivosti. Přesto v něm sen zanechal nepříjemný pocit.

To nebyl ten samý břeh, snad ho šálily smysly - možná byl omámen pronásledovateli, kteří, když zjistili, že není tím, za koho ho považovali, ho opustili... Ne, tak to asi není. Jestli se mu povede najít svoje věci, mohly by mu pomoci si vzpomenout.

Určitě bylo ráno. Posadil se a rozhlédl kolem.

Byl na vápencové skále uhlazené mořem, v níž bylo mnoho trhlin, které byly tak hluboké, že jimi proudily malé praménky zpěněné slané vody a jejich zurčení rušilo jinak tiché ráno.

Elrik se s pomocí svého meče postavil na nohy. Slonovinově bílá víčka na okamžik zakryla začervenalé oči, když se znovu snažil vzpomenout si na to, jak se sem dostal.

Vzpomněl si na svůj útěk z Pikaraydu, na strach, na pocit bezmoci, na své sny, a protože nebyl ani mrtvý, ani zajatý, utvrdil se v tom, že jeho pronásledovatelé ho přece jenom přestali hledat, neboť jinak by už byl mrtvý.

Otevřel oči a všiml si podivně modrého světla. Vzniklo zřejmě tím, že slunce zakryly šedivé mraky. Krajina a moře v něm vypadaly strašidelně.

Vápencový útes zvedající se přímo z moře zářil jako vyleštěné olovo. Z náhlého popudu zvedl ruku a prohlédl si ji.

Jeho obvykle mdlá, bílá kůže teď slabě namodrale světélkovala. Potěšilo ho to a začal se smát jako bezstarostné dítě.

Většinou se cítil unavený, ale teď si uvědomil, že je mu dobře. Cítil se jako po dlouhém spánku po dobrém jídle. Bez dlouhého přemýšlení se rozhodl vylézt na útes a odtamtud se podívat, kterým směrem se vydá.

Vápenec může být zrádný, ale lezlo se po něm snadno, protože vždy se dal najít výstupek, který přecházel do dalšího.

Lezl opatrně a bez zastávek. Zdálo se, že stoupá poměrně rychle, přesto se na vrchol dostal až v poledne. Ocitl se na rozsáhlé kamenité plošině, kde rostlo jen několik trsů nahnědlé trávy. Teprve teď si Elrik uvědomil nepřítomnost jakéhokoliv projevu života. Ve vzduchu nebyl jediný mořský pták a v trávě nelezl žádný hmyz. Nad hnědou planinou viselo nepřirozené ticho.

Protože Elrik ještě nebyl unaven, rozhodl se dojít na konec planiny. Doufal, že z něho uvidí nějaké město nebo vesnici. Vydal se okamžitě na cestu. Neměl hlad ani žízeň, a stále v sobě cítil dost síly; špatně však odhadl vzdálenost. Slunce začalo zapadat dřív, než došel ke svému cíli. Nebe na všech stranách potemnělo sametovou modří a i těch několik mraků, které po něm pluly, bylo modrých. Elrik si najednou uvědomil, že ani samo slunce nemělo tu správnou barvu, že bylo temně purpurové. Znovu ho napadlo, zda ještě nesní.

Zem náhle začala strmě stoupat a chůze byla dost namáhavá. Než se světlo úplně vytratilo, ocitl se na vrcholku strmého kopce, který spadal do velikého údolí, v němž se mezi stromy a balvany klikatila řeka.

Přestože už byla noc, rozhodl se sestoupit k řece, aby se napil a ráno ulovil nějakou rybu.

Protože měsíc nevyšel, sestupoval dvě nebo tři hodiny v naprosté tmě. Občas vrazil do nějakého balvanu, až se konečně zem narovnala a on měl jistotu, že je na dně údolí.

Tou dobou už měl velkou žízeň a začal se ozývat i hlad. Rozhodl se ale, že řeku bude hledat až ráno. Ke svému úžasu však za jedním balvanem zahlédl světlo táborového ohně.

Ten oheň mohl patřit skupině obchodníků, karavaně směřující do nějakého civilizovaného místa, prostě někomu, kdo ho nechá cestovat s sebou třeba za službu ozbrojeného strážce (nebylo by to poprvé od chvíle, kdy opustil Melniboné, že se nechal najmout).

Jeho instinkt ho ale varoval. Obezřetně obešel oheň tak, aby ho nemohl nikdo zahlédnout. Zastavil se ve stínu pod převislým skaliskem a pozoroval skupinu patnácti nebo šestnácti mužů sedících a ležících blízko ohně a hrajících nějakou hru s kolíčky a hracími kostkami ze slonoviny.

Elrika napadlo, že kdyby tito muži nebyli tak zaujati hrou, určitě by si jeho příchodu všimli, protože to nebyli žádní obchodníci. Bylo zřejmé, že jsou válečníky. Na sobě měli potrhané kožené kazajky a zprohýbané pancíře, zbraně jim ležely u ruky a přesto nemohli patřit k žádné armádě – snad jen k armádě banditů - protože mezi nimi byly zastoupeny všechny možné rasy, a, což bylo podivné, zdálo se, že pocházejí z různých období historie Mladých Království.

Jako by byli součástí sbírky nějakého učeného sběratele reliktů. Válečník se sekerou z pozdější Lormyrské republiky, která zanikla asi před dvěma sty roky, se ramenem dotýkal lokte lučištníka z Chalalitu ze stejného časového období, v jakém žil Elrik. Blízko Chalality seděl malý illmiorský pěšák z minulého století. Vedle něho byl Filkhar v domorodém oblečení raného období. Byli tu Tarkešiti, Šazariánci a Vilmirové, a jediné, co měli všichni společné, když jste se na ně podívali, byl lotrovský, hladový výraz ve tváři.

Za jiných okolností by se Elrik takové společnosti vyhnul a odešel jinam, ale teď byl tak šťastný, že našel lidské tvory, jedno jaké, že nedbal na nesourodost skupiny; přesto zůstal v úkrytu a pozoroval je.

Jedním z mužů, kteří vypadali přijatelněji než ostatní, byl podsaditý holohlavý námořní bojovník s černým plnovousem. Byl oblečený do obvyklých kůží a hedvábí lidu Purpurových Měst. Elrika na něm upoutalo to, že vytáhl velkou zlatou melnibonskou minci - minci, která nebyla vyražena obvyklým způsobem, ale měla prastaré a složité rytí.

V Melniboné existovalo takových mincí jen několik, a pokud Elrik věděl, žádná z nich se nedostala ven; tyto mince se nepoužívaly v obchodě s Mladými královstvími. Byly ceněné hlavně mezi melnibonskou šlechtou.

Elrika napadlo, že holohlavý muž mohl minci dostat od nějakého jiného melnibonského cestovatele - nevěděl ovšem o žádném, který by, stejně jako on, našel zálibu v cestování. Jeho nedůvěra byla ta tam, a on vstoupil do kruhu kolem ohně.

Kdyby jeho myšlenky plně neovládala jen ta mince, mohl si dopřát potěšení z překvapení, které vyvolal. Během okamžiku byla většina válečníků na nohou s tasenými zbraněmi.

Na chvíli na zlatou minci zapomněl. S rukou na jílci runového meče je smířlivě pozdravil.

„Promiňte, že vyrušuji, pánové. Jsem jen jeden unavený voják, který by si přál chvíli s vámi posedět. Poprosil bych jen o pár informací a o trochu jídla."

Ve stoje vypadali válečníci ještě hrozivěji. Pokukovali po sobě, pobaveni Elrikovou dvorností, která však na ně žádný velký dojem neudělala.

Jeden z nich, v péřové helmici námořních velitelů Pan Tangu, s tmavou pletí a krutým výrazem, vystrčil dopředu hlavu na dlouhém krku.

„My žádnou společnost nepotřebujeme, albíne. Ale několik lidí se tady zajímá o lidské démony z Melniboné. Ty musíš být bohatý."

Elrik si připomněl nenávist, kterou cítí v Mladých královstvích k Melniboňanům, především ti z Pan Tangu, kteří Dračímu ostrovu závidí jeho moc a učenost a v poslední době začínají Melniboné napodobovat.

„Mám jen trochu peněz," řekl vyrovnaně se vzrůstající ostražitostí.

„Pak šije tedy vezmeme, démone," zasyčel, sevřel přímo pod Elrikovým nosem špinavou pěst a zavrčel: „Dej mi je a vypadni."

Elrik se zdvořile a pobaveně pousmál, jako by šlo o špatný žert.

Pan Tangec to zřejmě pokládal za dobrý vtip, protože se srdečně rozesmál a otočil se na svého nejbližšího společníka pro podporu.

Nocí se rozlehl drsný smích. Jen holohlavý muž s černým plnovousem se nepřidal. Ustoupil krok nebo dva dozadu, zatímco všichni ostatní se tlačili dopředu.

Pan Tangův obličej byl blízko Elrikova;jeho dech páchl a Elrik viděl, že má vlasy plné vší. Přesto hlavu neodvrátil a klidným hlasem řekl.

„Dejte mi nějaké ucházející jídlo, láhev vody - nějaké víno, jestli ho máte - a já vám dám s radostí peníze."

Znovu se rozburácel smích, který však utichl, když Elrik pokračoval.

„Ale kdybyste mi chtěli vzít peníze bez toho, že byste mi cokoliv dali - pak se budu muset bránit. Mám dobrý meč."

Pan Tangec se pokusil napodobit Elrikovu ironii.

„Ale pane démone, určitě jste si ráčil všimnout, že nás je o hodně víc. Podstatně víc."

Albín reagoval měkce.

Já jsem si toho všiml, ale nevadí mi to," a ještě dříve, než to dořekl, tasil své černé ostří, protože se na něj všichni vrhli.

První zemřel Pan Tangec. Meč mu projel ze strany mezi obratle a Nositel bouří, který získal svou první duši, si začal zpívat.

Další zemřel Chalalit, jenž si sám naběhl na hrot meče. A Nositel bouří vrněl potěšením.

Až když čistě odřízl hlavu filkharského kopiníka, byl plný života a začal si prozpěvovat. Po čepeli mu běhal nahoru a dolů černý oheň a jeho záhadné runy svítily.

Teď už válečníci věděli, že bojují proti kouzlům, a snažili se být opatrnější. Chtěli couvnout, ale Elrik nepřestával sekat a bodat mečem, protože potřeboval čerstvou temnou energii, která do něj proudila z meče.

Odrazil kopí, meč, sekeru i halapartnu, rozdával rány a sám je také dostával. V okamžiku, kdy se ocitl zády ke skále a mířilo na něj přinejmenším dvanáct ostrých zbraní, však přesto ještě zůstávalo víc živých než mrtvých protivníků.

Právě ve chvíli, kdy si Elrik přestal být jistý, že by mohl sám přemoci takovou přesilu, vstoupil do světla ohně holohlavý válečník se sekerou v jedné a mečem v druhé ruce a zaútočil na nejbližší muže.

„Děkuji vám, pane!" podařilo se Elrikovi zavolat v krátké přestávce, kterou způsobila náhlá změna v rozvržení sil. Vrátilo se mu sebevědomí a vrhl se znovu do boje.

Lormyran jen vzdychl a padl s řeznou ránou od boku po pánev; Filkhar, který měl být mrtvý už před čtyřmi sty roky, padl s ústy a nosem plnými bublající krve. Mrtvá těla se začala vršit na hromadu. Nositel bouří si stále prozpěvoval svou zlověstnou bojovou píseň a předával svému pánovi energii, takže s každou smrtí měl Elrik více síly k zabití dalších bojovníků.

Ti, kteří ještě žili, začali litovat svého ukvapeného útoku. Zatímco předtím jim z úst vycházely hrozby, nadávky a drsný chechot, teď prosili o smilování a plakali jako malá děcka, ale Elrik, naplněný bojovým nadšením, nikoho neušetřil.

Mezitím se muž z Purpurových Měst bez pomoci kouzel oháněl proti třem svým bývalým společníkům mečem a sekerou. Zdálo se, že v sobě měl už nějaký čas chuť zabíjet, protože je hladce porazil.

„Joj! Takový masakr si nechám líbit!" zařval vousáč.

A najednou ta hrozná řezničina skončila a Elrik si uvědomil, že živý je pouze on a jeho nový spojenec. Ten se opíral o svou sekeru, šklebil se a supěl jako honicí pes. Nasadil si na hlavu železnou helmici, která mu během boje spadla, a pak si zkrvaveným rukávem utřel pot z čela.

„No prosím, teď jsme to najednou my, kdo je bohatý," pronesl hlubokým a humorem podbarveným hlasem.

Elrik zasunul do pochvy vzpouzejícího se Nositele bouří.

„Ty jsi toužil po jejich zlatě. Proto jsi mi pomohl?"

Voják s černým plnovousem se rozesmál.

„Něco jsem jim dlužil. Čekal jsem jen na vhodnou příležitost, abych jim zaplatil. Ti darebáci byli zbytkem pirátské bandy, která pobila všechny muže na mé lodi, když jsme zabloudili do neznámých vod - zabili by i mě, kdybych jim neřekl, že se k nim chci přidat. Teď jsem se pomstil. Bez zdráhání si to zlato vezmu, protože většina ho patřila mně a mým bratrům. Až se vrátím do Purpurových Měst, dám ho jejich ženám a dětem."

„Čím jsi je přesvědčil, aby tě také nezabili?" zeptal se Elrik a začal prohrabávat zbytky kolem ohně a hledal něco k jídlu. Našel nějaký sýr a hned se do něj pustil.

„Zřejmě neměli kapitána nebo navigátora. Žádný z nich nebyl skutečným námořníkem. Byli to pobřežní lupiči usazení na tomto ostrově. Nemohli se odsud dostat, proto loupili jen blízko břehu. Otevřeného moře se báli. A pak, při boji přišli o loď. Podařilo se nám ji potopit. K tomuto břehu jsme dopluli na mé. Počasí nám ale nepřálo a oni se báli napnout pořádně plachty. Předstíral jsem, že to tady znám (ať mi bohové vezmou duši, kdybych se tu ještě někdy měl ocitnout), a nabídl jsem jim, že je dovedu do vnitrozemí k vesnici, kterou by mohli vyloupit. Nevěděli tady o žádné vesnici, ale namluvil jsem jim, že je ve skrytém údolí. Tak jsem si prodloužil život a čekal na vhodnou příležitost, abych se jim mohl pomstít. Vím, že doufat v něco takového bylo bláhové. Přesto," ušklíbl se „když se příležitost našla, využil jsem jí co nejlépe."

Vousáč se trochu ustaraně podíval na Elrika. Nebyl si jistý, jak albín zareaguje. Doufal, že přátelsky, přestože bylo široko daleko známo, jak jsou Melniboňané nadutí. Elrik si uměl dobře představit, jaké myšlenky se mu honí hlavou; potkal už mnoho jiných lidí, kteří uvažovali stejně. Proto se upřímně usmál a plácl muže přátelsky po rameni.

„Zachránil jsi také můj život, příteli. Oba jsme měli štěstí."

Muž si s úlevou oddychl a připevnil si sekeru na záda.

„Ano - štěstí, to je to správné slovo. Ale zajímalo by mě, jestli nám to naše štěstí vydrží."

„Ty tenhle ostrov neznáš?"

„Ani to moře. Jak jsme se sem dostali, to vědí jen bohové. Určitě to jsou začarované vody. Všiml sis barvy toho

slunce?"

„Všiml."

„Ty," řekl námořník, sehnul se a strhl Pan Tanginci z krku medailónek, „ty toho o čarování a kouzlech víš víc než já. Jak ses sem dostal, pane Melniboňané?"

„To nevím. Utekl jsem někomu, kdo mě honil. Doběhl jsem k pobřeží a odtamtud už žádná cesta nevedla. Pak jsem hodně snil. Když jsem se probudil, byl jsem sice na břehu, ale na jiném."

„Nějací duchové - možná přátelští - tě asi odnesli do bezpečí, pryč od tvých nepřátel."

„Tak by to mohlo být," souhlasil Elrik, „protože my máme mnoho spojenců mezi přírodními Živly. Mě nazývají Elrik a dobrovolně jsem odešel z Melniboné. Jsem na cestách, protože věřím, že se mohu něčemu naučit od národů Mladých království. Nemám žádnou moc, jen tu, co jsi viděl..."

Oči muže s černým plnovousem se zúžily poznáním. Ukázal na sebe palcem.

Já jsem Smiorgan Holohlavý, kdysi námořní šlechtic z Purpurových Měst. Velel jsem obchodní flotile. Možná ještě velím. To nebudu vědět do té doby, dokud se tam nevrátím - jestli se kdy vrátím."

„Pojďme tedy dát dohromady svoje vědomosti a zásoby, Smiorgane Holohlavý, a vymysleme, jak se z tohoto ostrova dostat co nejdříve."

Elrik se vrátil k místu, kde zahlédl v blátě a krvi zašlapané zbytky hry. Mezi kostkami, slonovinovými kolíčky a stříbrnými a bronzovými penízy našel zlatou melnibonskou minci. Pokrývala skoro celou dlaň. V dávných dobách to byla měna králů.

„To je tvoje, příteli?"

Smiorgan Holohlavý zvedl hlavu od šacování Pan Tangince, u kterého hledal další ukradené věci, a přikývl.

„Ano. Přijmeš ji jako část svého podílu?"

„Radši bych věděl, jak se k tobě dostala. Kdo ti ji dal?" odpověděl Elrik.

„Není kradená. Je melnibonská, že?"

„Ano."

„Myslel jsem si to."

„Od koho jsi ji dostal?"

Smiorgan právě dokončil prohlídku a vstal. Podrbal si drobné zranění na předloktí.

„Byla použita ke koupi kajuty na naší lodi, a to předtím, než jsme zabloudili a než nás napadli piráti."

„Pasažér? Melniboňan?"

„Možná," řekl Smiorgan váhavě.

„Byl to válečník?"

Smiorgan se usmál do vousů.

„Ne. Byla to žena, kdo mi ji dal."

„Jak to, že potřebovala cestovat?"

Smiorgan začal sbírat zbývající mince.

„To je dlouhé vyprávění, a ten příběh zná většina obchodních námořníků. Hledali jsme nová odbytiště pro naše zboží a dali jsme dohromady dost velkou flotilu, které jsem velel, protože jsem byl jejím nejsilnějším akcionářem." Opatrně se posadil na mohutné tělo Chalality a začal počítat peníze. „Chceš si ten příběh poslechnout, nebo jsem tě už znudil?"

„Rád si ho poslechnu."

Smiorgan sáhl za sebe, vytáhl z opasku nějaké mrtvoly lahvičku vína a nabídl ji Elrikovi, který ji přijal a dlouze se z ní napil. Víno mělo vynikající chuť.

Smiorgan si vzal od Elrika láhev.

„To byla část našeho nákladu," řekl. „Byli jsme na něj velice hrdí. Dobré víno, že?"

„Výborné. Takže vy jste vypluli z Purpurových Měst?"

„Ano. Vydali jsme se na východ k Neznámým Královstvím. Pluli jsme asi dva týdny a za tu dobu viděli tak pochmurné břehy, s jakými jsme se ještě nikdy nesetkali. Pak jsme asi týden žádnou pevninu neviděli. Tehdy jsme se dostali do proudů, které jsme pojmenovali Rvoucí balvany - podobaly se Hadímu zubu u pobřeží Shazaru, ale byly mnohem silnější a rozsáhlejší. S obou stran tam z moře vystupovaly obrovské sopečné útesy, mezi kterými se voda vařila a strašidelně hučela. S něčím podobným jsem se ještě nikdy nesetkal. Tedy, abych to zkrátil, loďstvo se rozptýlilo, a přinejmenším čtyři lodě se o ty balvany roztříštily. Nakonec se nám podařilo se odtamtud dostat, ale zjistili jsme, že jsme sami. Nějakou dobu jsme sesterské lodě hledali, ale pak jsme se rozhodli vrátit domů, protože jsme mezi těmi útesy už proplouvat nechtěli. Když už nám docházely zásoby, zahlédli jsme konečně zemi - trávou porostlé útesy, široké pláže a ve vnitrozemí známky kultivace, takže jsme věděli, že se znovu vracíme k civilizaci. Vpluli jsme do malého rybářského přístavu a uklidnili domorodce - žádný z nich nemluvil jazykem Mladých Království - tím, že jsme se k nim chovali přátelsky. A tam k nám přišla ta žena."

„Melnibonská žena?"

„Mohla to být Melniboňanka. Musím tedy říct, že to byla velmi hezká žena. Jak jsem ti už říkal, krátily se nám zásoby, a o to, co jsme mohli prodat, rybáři moc velký zájem neměli. To už jsme se nadobro vzdali myšlenek na nová odbytiště a chtěli jsme pokračovat na západ."

„A co ta žena?"

„Přála si koupit cestu do Mladých Království. Chtěla s námi plout až do Menii, tedy do našeho domovského přístavu.

Zaplatila nám dvěma takovými mincemi. Za jednu jsme nakoupili zásoby ve městě a po určitých opravách jsme znovu vypluli."

„Vůbec jste do Purpurových Měst nedopluli?"

„Přišlo mnoho bouří - podivných bouří. Naše přístroje přestaly fungovat, naše magnetovce byly k ničemu. Zabloudili jsme ještě víc než předtím. Někteří z mých mužů říkali, že už nejsme v našem světě. Mnozí dávali vinu té ženě, tvrdili, že je čarodějkou a že nemá vůbec žádný zájem se dostat do Menii. Ale já jsem jí věřil. Přišla noc a zdálo se, že nikdy neskončí. Pak jsme konečně vpluli do pochmurného rána s vycházejícím modrým sluncem. Moje posádka málem zpanikařila - a že ta něco vydrží - když vtom jsme uviděli ostrov. Když jsme se k němu přiblížili, napadli nás tito piráti na lodi, která patřila do historie - patřila spíš na mořské dno než na hladinu moře.

Viděl jsem obrázky podobných korábů na nástěnných malbách ve svatyni v Tarkeshu. Když do nás narazila, rozlomila se a začala se potápět, ale to už posádka přeskakovala na naši loď. Byli to zoufalí a divocí muži, Elriku, hladoví a toužící po krvi. Byli jsme po cestě unaveni, ale bojovali jsme dobře. Během boje se žena ztratila, možná spáchala sebevraždu, když viděla, kdo nás napadl. Po dlouhém boji jsem zůstal naživu já a ještě jeden muž, který brzy zemřel. Tehdy u mne zvítězila vychytralost a rozhodl jsem se čekat na příležitost k pomstě."

Jak se ta žena jmenovala?"

„Žádné jméno nám neřekla. Později jsem o tom přemýšlel a došel k názoru, že nás využívala. Možná se nechtěla dostat do Menii, ani do Mladých Království. Možná to byl tento svět, který hledala, a s pomocí kouzel nás sem dovedla."

„Tento svět? Ty si myslíš, že se liší od tvého vlastního?"

„I kdyby ničím jiným, pak barvou slunce určitě. Tobě připadá normální? Ty se svými melnibonskými vědomostmi si to určitě myslíš také."

„Snil jsem o takových věcech," připustil Elrik, ale dál to nerozváděl.

„Většina pirátů si myslela to samé - byli z různých historických období Mladých Království. To bylo jediné, co jsem o nich zjistil. Někteří byli z ranější éry, někteří z našeho času a někteří z budoucnosti. Většinou to byli dobrodruzi, kteří v určitém období svého života hledali legendární a nesmírně bohatou zem ležící na druhé straně prastaré brány vyrůstající uprostřed oceánu; ale zjistili, že jsou uvězněni zde a nemohou se již záhadnou bránou dostat zpátky. Ostatní se zúčastnili námořních bojů, mysleli si, že se utopili a že se probudili na březích tohoto ostrova. Myslím si, že mnozí z nich byli kdysi slušnými lidmi, ale na tomto ostrově není z čeho žít, a tak se z nich stali vlci tyjící jeden z druhého nebo z nějaké lodi, která měla tu smůlu, že sem tou jejich bránou proplula."

Elrik si vzpomněl na část svého snu.

„Jmenoval ji někdo jako Rudou bránu?"

„Ano, několik z nich."

„Ale přesto, když omluvíš moji skepsi, se mi jako jednomu z těch, kteří prošli Stínovou branou Ameeronu, nezdá být pravděpodobnou," řekl Elrik."

„Pak tedy znáš jiné světy?"

„O této bráně jsem nikdy neslyšel. A v takových věcech jsem zběhlý. Proto se mi to nezdá. Ale přesto - byl tu ten sen ..."

„Sen?"

„Ale to nic nebylo. Jsem na takové sny zvyklý a nepřikládám jim žádný význam."

„Zdá se, že Melniboňana nemůže nic překvapit, Elriku." Smiorgan se znovu rozesmál. „Pochybnosti bych tu měl mít já a ne ty."

Elrik mu odpověděl, jako by mluvil jen pro sebe.

„Možná se bojím víc náznaků," zvedl hlavu a zlomeným oštěpem se začal hrabat v ohni. Jistí dávní melniboňští čarodějové tvrdili, že zároveň s naším paralelně existuje i mnoho dalších světů. Mé nedávné sny to samozřejmě potvrzují!" Donutil se k úsměvu. „Ale já si nemohu dovolit takovým věcem věřit. Proto je odmítám."

„Počkej, až bude svítat," řekl Smiorgan Holohlavý. „Barva slunce tu teorii potvrdí."

„Možná potvrdí jen to, že sníme oba," řekl Elrik.

Do nosu ho uhodil zápach mrtvol. Odstrčil proto mrtvá těla dál od ohně a uložil se ke spánku.

Smiorgan Holohlavý si začal mohutným hlasem prozpěvovat rytmickou píseň ve svém rodném dialektu, kterému Elrik moc nerozuměl.

„To zpíváš o svém vítězství nad nepřáteli?" zeptal se albín.

Smiorgan překvapeně přestal na chvíli zpívat.

„Ne, sire Elriku, já zpívám, abych udržel stíny v zátoce. Vždyť duše těchto chlapíků se stále ještě pohybují nedaleko v temnotě. Uběhlo příliš málo času od doby, kdy zemřeli."

„Neměj strach," řekl mu Elrik, „o jejich duše už je postaráno."

Ale Smiorgan pokračoval ve zpěvu ještě hlasitěji a procítěněji než předtím.

Než usnul, měl Elrik dojem, že zaslechl zaržání koně, a chtěl se Smiorgana zeptat, jestli tu nějací piráti měli koně, ale usnul dřív, než to mohl udělat.

III.
Jisté důkazy kouzel

Elrik, protože si ze své cesty Černou lodí skoro nic nepamatoval, nechápal, jak se do tohoto světa vůbec dostal. V pozdějších letech pokládal většinu událostí za sen a když už je prožíval, byl přesvědčen, že sní.

Spal neklidně. Ráno byly mraky těžší a přestože bylo slunce zakryté, zářily podivným olovnatým svitem. Smiorgan Holohlavý z Purpurových Měst, už na nohou, ukazoval triumfálně nahoru.

„Přesvědčí tě tento důkaz, Elriku z Melniboné?"

Jsem si jistý jenom tím světlem - ten terén asi způsobuje, že slunce vypadá jako modré," odpověděl mu Elrik a s nelibostí se rozhlédl po okolním masakru. Na mrtvá těla byl hrozný pohled, který ho naplňoval spíše nejasnou bolestí než soucitem a výčitkami svědomí.

Smiorganův pohled byl zatrpklý.

„Tak, pane Skeptiku, teď bude nejlepší jít zpátky po mých stopách a najít loď. Co ty na to?"

„Souhlasím," odpověděl albín.

Jak dlouho jsi šel od pobřeží než jsi nás našel?"

Elrik mu to řekl.

Smiorgan se zachechtal. „To jsi teda přišel v pravou chvíli. Dnes bych se cítil dost mizerně, kdybychom došli znovu k moři a já svým pirátským kamarádům nemohl ukázat vesnici! To, cos pro mne udělal, ti nikdy nezapomenu, Elriku. Jsem šlechticem Purpurových Měst a mám značný vliv. Budeš-li cokoliv potřebovat až se vrátíme, nezapomeň mi dát vědět."

„Děkuji,"řekl Elrik zachmuřeně, „ale nejdříve musíme najít nějaký způsob, jak se odtud dostat."

Smiorgan sebral nějaké jídlo, vodu a víno a dal všechno do kabely. Elrik neměl žaludek na snídani v blízkosti mrtvol, proto kabelu sebral a hodil si ji přes rameno.

Jsem připraven," řekl.

Smiorgan nic nenamítal.

„Tak tedy vyrazíme tudy."

Elrik následoval námořního šlechtíce po vysušené, rozpraskané zemi. Nad nimi se tyčily strmé srázy údolí, které měly díky modrému svedu shora nepříjemné zelenkavé zabarvení. Když došli k řece,jež se klikatila mezi balvany usnadňujícími její přechod, na chvíli si odpočinuli a najedli se. Oba muži byli po včerejším boji jako zdřevěnělí; oba měli radost, že si ve vodě mohou smýt krev a zaschlé bláto.

Odpočatí opustili řeku a začali stoupat do svahu; moc při tom nemluvili, aby si šetřili dech. Vrcholu dosáhli v poledne a začali se rozhlížet po planině, jež se podobala té, kterou Elrik přešel včera. Elrik si teď mohl udělat jasnou představu o tvaru ostrova. Připomínal vrchol hory s průrvou uprostřed, kterou tvořilo jim známé údolí. Znovu si uvědomil nepřítomnost jakéhokoli života a upozornil na to hraběte Smiorgana, který s ním souhlasil a prohlásil, že ani on nezahlédl žádného ptáka, rybu nebo zvíře.

Je to malý, opuštěný kousek země, příteli Elriku, a nešťastný pro námořníka, který u jeho břehů ztroskotá."

Pokračovali v cestě tak dlouho, dokud nezahlédli moře dotýkající se v dálce horizontu.

Byl to Elrik, kdo za nimi zaslechl nějaký zvuk. Rozpoznal v něm pravidelné údery kopyt cválajícího koně, ale když se ohlédl, žádného jezdce ani místo, kde by se mohl skrýt, neviděl. Řekl si, že ho z únavy mámí sluch a asi zaslechl hřmění.

Smiorgan šel klidně dál a nedal najevo, že něco slyšel.

Za chvíli se to ozvalo znovu. A znovu. Elrik se prudce otočil, ale opět nic nezahlédl.

„Smiorgane? Neslyšel jsi jezdce?"

„Slyšel," zavrčel Smiorgan a pokračoval bez ohlédnutí v chůzi.

„Ty už jsi ho slyšel předtím?"

„Od té doby, co jsem tady, mnohokrát. Piráti ho slyšeli také. Někteří si mysleli, že je to jejich Nemesis - anděl smrti, který je hledá, aby je potrestal za jejich hříchy."

„Víš, kdo to je?"

Smiorgan zpomalil, pak se zastavil. Když se obrátil, tvářil se zachmuřeně.

„Myslím, že jednou nebo dvakrát jsem zahlédl koně. Velkého koně - bílého - bohatě vystrojeného, ale nebyl na něm žádný jezdec. Nevšímej si toho, Elriku, já si toho také nevšímám. Máme větší problémy, kterými se musíme zabývat."

„Bojíš se toho, Smiorgane?"

„Ano. To přiznávám, ale ani strach, ani spekulace nás toho nezbaví. Pojď!"

Elrik musel uznat, že Smiorgan má pravdu. Dál na něj nenaléhal, ale když se asi za hodinu ozval zvuk znovu, nevydržel to a otočil se. Měl dojem, že zahlédl obrys velikého osedlaného koně, ale mohla to také být jenom představa, kterou měl pod dojmem toho, co mu říkal Smiorgan.

Začalo být chladno a ve vzduchu byl cítit zvláštní nahořklý zápach. Elrik na ten puch upozornil Smiorgana a dozvěděl se, že ten je tu také běžný.

„Ten smrad se objevuje a zase mizí, ale obvykle má určitý odér."

„Třeba síry?" zeptal se Elrik.

Hrabě Smiorgan se ironicky zasmál, jako kdyby se Elrik dotkl něčeho zábavného, o čem ví jen on.

„Och, ano! Síra, to je to pravé!"

Když se přiblížili k pobřeží, dusot kopyt za nimi zesílil. Oba, Elrik i Smiorgan, se otočili.

A teď koně viděli zřetelně - bez jezdce, ale osedlaného, s uzdou, s inteligentníma tmavýma očima a s krásnou, hrdě vztyčenou bílou hlavou.

Jsi stále ještě přesvědčen, že tu nejsou žádná kouzla, sire Elriku?" zeptal se hrabě Smiorgan s jistým zadostiučiněním. „Ten kůň byl neviditelný. Teď ho vidíme." Posunul si válečnou sekeru na rameni do lepší pozice. „Buď je kouzelný, nebo se pohybuje z jednoho světa do druhého tak snadno, že my slyšíme jen údery jeho kopyt."

„Kdyby tomu tak bylo," odpověděl Elrik s očima upřenýma na hřebce, „tak by nás mohl donést zpátky do našeho světa."

„Takže připouštíš, že jsme se ocitli v nějakém pekle?"

„Tak dobře! Ano, připouštím tu možnost."

„Znáš nějaké kouzlo, kterým bychom toho koně chytili?"

„Čarování mi moc nejde, nemám ho v oblibě," odpověděl albín.

Během tohoto rozhovoru se přiblížili ke koni, ale ten jim nedovolil, aby došli až k němu. Zafrkal a ustoupil, aby mezi sebou a jimi zachoval stejnou vzdálenost.

„Marníme čas, hrabě Smiorgane. Pojďme rychle ke tvé lodi a zapomeňme na modré slunce a začarované koně jak nejrychleji to půjde. Jakmile budeme na lodi, budu ti možná schopen pomoct jedním nebo dvěma zaklínadly, protože sami nejsme schopni řídit tak veliký koráb."

Šli dál, ale kůň je stále následoval. Došli na okraj útesu, který se tyčil nad úzkým kamenitým zálivem, v němž kotvila odřená loď. Měla vysoké, jemné linie obchodních lodí z Purpurových Měst, ale její paluby pokrývaly útržky plachet, kousky zpřetrhaných lan, kusy dřeva, roztrhané balíky látek, rozbité vinné sudy a spousty dalších trosek. Zábradlí a podlahy byly na několika místech vylámané. Bylo zřejmé, že prošla jak bouřemi, tak námořními bitvami, a bylo udivující, že ještě byla schopná plavby.

„Budeme ji muset uklidit," poznamenal Smiorgan, „doufejme, že se nám podaří zachránit co nejvíc jídla, abychom ..."

„Podívej se!" ukázal Elrik na loď. Byl si jistý, že mezi stíny na zádi někoho viděl. „Nechali tu piráti někoho?"

„Nikoho."

„Viděl jsi teď někoho na lodi?"

„Moje oči mi tady šálí rozum," odpověděl Smiorgan, „to má určitě na svědomí to zatracené modré světlo. Možná je tam pár krys a ty jsi je viděl."

„Je to možné," řekl Elrik a ohlédl se. Kůň si jich nevšímal a ukusoval hnědou trávu. „No, pojďme na loď."

Slezli po příkré stěně útesu na břeh, přebrodili se k lodi, vyšplhali po kluzkých lanech, která stále ještě visela na bocích, k zábradlí a teprve když stáli na palubě, pocítili jisté ulehčení.

„Už se cítím bezpečněji," řekl Smiorgan. „Tato loď byla tak dlouho mým domovem!" Prohrabával se rozbitým nákladem, až našel nerozbitou láhev vína. Odzátkoval ji a podal Elrikovi. Ten se trochu napil dobrého vína a vrátil mu ji. Zatímco hrabě Smiorgan pil, zaznamenal Elrik další pohyb a vykročil tím směrem.

Teď si byl jistý, že slyší namáhavý, rychlý dech. Vypadalo to, jakoby se někdo snažil potlačit dýchání, aby se neprozradil. Byly to jen slabé zvuky, ale albínovi uši byly na rozdíl od jeho očí ve výborném stavu. Elrik, se Smiorganem za zády a s rukou připravenou tasit meč, se blížil k místu, odkud se to ozývalo.

Vyšla ze svého úkrytu dřív, než k němu došel. Kolem bledého obličeje jí visely mastné kadeře; ramena měla svěšená, jemné paže se jí klátily u boků a potrhané šaty byly plné skvrn.

Když k ní Elrik přistoupil, padla před ním na kolena.

„Vezměte si můj život, pane," řekla ponížene, „ale prosím vás, neberte mě zpátky k Saxif D'Aanovi, i když je mi jasné, že jste jeho služebníkem nebo příbuzným."

„To je ona!" vykřikl Smiorgan užasle, „to je naše pasažérka. Musela se tu celou dobu skrývat."

Elrik k ní přestoupil a uchopil ji za bradu, aby si mohl prohlédnout její obličej. V jejích rysech bylo něco melnibonského, přesto ho ale napadlo, že musí být z Mladých Království; postrádala hrdost melnibonských žen.

„Co to bylo zájmeno, které jsi vyslovilo, děvče?" zeptal se jí vlídně. „Mluvila jsi o Saxif D'Aanovi? Hraběti Saxif D'Aanovi z Melniboné?"

„O tom jsem mluvila, můj pane."

„Neboj se, nejsem jeho služebník," řekl Elrik, „ale co se týče příbuzenství, dalo by se to tak nazvat - z matčiny strany, nebo spíš ze strany mojí praprababičky patřil k rodině. Zemřel přinejmenším před dvěma sty roky!"

„Ne," řekla, „on žije, můj pane."

„Na tomto ostrově?"

„Tento ostrov není jeho domovem, ale patří do roviny, ve které existuje. Snažila jsem se mu uniknout Rudou bránou. Tu jsem projela na skifu a dostala se až do města, kde jste mě našel, pane Smiorgane, ale on mě táhl zpátky a se mnou táhl i vaši loď. Proto mám výčitky svědomí - zavinila jsem smrt vaší posádky. Teď vím, že mě hledá. Cítím, že se stále přibližuje."

„On je neviditelný?" zeptal se najednou Smiorgan. „Nejezdí náhodou na bílém koni?"

Zalapala po dechu.

„Vidíte! Je blízko! Proč by se jinak ten kůň objevil na - tomto ostrově?"

„On na něm jede?" zeptal se Elrik.

„Ne! Ne! Bojí se toho koně skoro tak, jako se bojím já jeho. Ten kůň ho pronásleduje!"

Elrik vyndal z kapsy zlatou melnibonskou minci.

„Vzala jsi ji hraběti Saxif D'Aanovi?"

„Ano."

Albín se zamračil

„Kdo je ten člověk, Elriku?" zeptal se Smiorgan. „Řekl jsi, že je to předek - přesto žije v tomto světě. Co o něm víš?"

Elrik chvíli potěžkával v ruce velkou zlatou minci a pak ji vrátil do kapsy.

„V Melniboné byl něčím jako legendou. Jeho příběh je součástí naší literatury. Byl to velký kouzelník - jeden z největších - a zamiloval se. Zamilovat se je pro Melniboňana velmi neobvyklé, tedy propadnout takovému citu, jak je všeobecně chápán. Ale ještě neobvyklejší je chovat takové city k dívce, která ani nepatří k naší rase. Slyšel jsem, že byla Melniboňankou jen napůl, neboť pocházela ze země, kterou tenkrát Melniboné ovládalo, ze západní provincie blízko Dharijoru. Koupil ji se skupinou otroků, které hodlal použít k nějakému kouzelnickému experimentu, ale oddělil ji od ostatních, a tím i od osudu, který na ně čekal. Soustředil svůj zájem jenom na ni a obětoval jí všechno. Kvůli ní opustil svou praxi a odstěhoval se z Imrryru. Myslím si, že mu naznačila určitý zájem, i když se zdálo, že ho nemiluje. Abyste věděli, byl tu ještě jeden muž, jmenoval se Karolak, pokud si vzpomínám. Také napůl Melniboňan. Byl

žoldákem v Shazaru, kde se stal oblíbencem dvora. Ona byla před svým únosem zaslíbena právě jemu..."

„Milovala ho?" zeptal se Smiorgan. „Měla se stát jeho manželkou, ale nech mě dokončit můj příběh..."

„Ten Karolak," pokračoval Elrik, „v té době už s určitým vlivem, vždyť byl druhou nejdůležitější osobou po králi Shazaru, se dozvěděl o jejím neštěstí a přísahal, že ji zachrání. Připlul ke břehům Melniboné s jezdci a s pomocí kouzel hledal palác Saxif D'Aana. Když ho našel, začal pátrat po dívce. Nakonec ji objevil v apartmá, které pro ni hrabě nechal zařídit. Řekl jí, že si pro ni přišel jako pro nevěstu a chce ji odvést z jejího vězení. Bylo s podivem, že s ním dívka odmítla jít. Tvrdila, že už strávila příliš dlouhou dobu v melnibonském harému, aby si zvykla žít jako princezna u shazarského dvora. Karolak její vysmál a unesl ji. Podařilo se mu uniknout z paláce s dívkou přehozenou přes sedlo koně, a už byl skoro u svých mužů na břehu, když ho Saxif D'Aan vypátral. Myslím si, že ho zabil nebo očaroval. Saxif D'Aan byl tak zaslepen žárlivostí a přesvědčením, že dívka s milencem útěk plánovala, že ji nařídil popravit na Kole chaosu - stroji velmi podobnému té minci. Pomalují lámali jednu končetinu za druhou. Hrabě Saxif D'Aan u toho seděl a dlouhé dny sledoval, jak umírá. Stáhli jí kůži s těla a hrabě se díval na každý detail jejího potrestání. V okamžiku, kdy bylo zřejmé, že drogy a kouzla, které ji držely při životě, odeznívají, ji nechal sundat z kola a položit na pohovku. 'Vidíš,' řekl, 'byla jsi potrestána za to, že jsi mě zradila, a to mě těší. Teď můžeš zemřít.' V tu chvíli uviděl, že se její zkrvavené a rozbité rty pohybují, a proto se k ní sklonil, aby slyšel slova."

Jaká slova? O odplatě? Kletbu?" zeptal se Smiorgan.

Jejím posledním gestem byla snaha ho obejmout. A ta slova byla taková, která mu nikdy předtím neřekla, i když stále doufal, že je od ní uslyší. A potom zemřela."

Smiorgan se drbal ve vousech.

„Bohové! Co bylo pak? Co udělal tvůj předek?"

„Měl výčitky svědomí."

„Samozřejmě!"

„U Melniboňana to tak samozřejmé není. My málokdy trpíme výčitkami svědomí. Stalo se to jen několika lidem. Rozpolcen pocitem viny opustil hrabě Saxif D'Aan Melniboné a už se nikdy nevrátil. Předpokládalo se, že zahynul v nějaké vzdálené zemi, kde se snažil někoho odškodnit za to, co udělal jedinému stvoření, které kdy miloval. Ale jak to teď vypadá, dorazil až k Rudé bráně, kterou asi pokládal za cestu do Pekla."

„Ale proč pronásleduje mne?" vzlykla dívka. „Já nejsem ona! Jmenuji se Vassliss. Jsem dcera obchodníka z Jharkoru. Byla jsem na cestě ke strýci do Vilmiru, když naše loď ztroskotala. Pár se nás zachránilo v otevřeném člunu. Pak přišly bouře. Vyhodilo mě to ze člunu a začala jsem se topit, když...," zachvěla se, „když mě našla jeho galéra. Byla jsem mu vděčná, ale pak ..."

„Co se stalo?" zeptal se Elrik, odhrnul jí špinavé vlasy z obličeje a nabídl trochu vína. Vděčně se napila.

„Vzal mě do svého paláce a řekl mi, že se se mnou ožení a že s ním budu věčně vládnout po jeho boku. Ale byla jsem vyděšená. Bylo v něm tolik bolesti, a také krutosti. Myslela jsem si, že mě chce pohltit, zničit. Brzy po mém příchodu na loď jsem ukradla peníze a člun a odplula k bráně, o které mi řekl..."

„Mohla bys tu bránu pro nás najít?" zeptal se Elrik. „Myslím, že ano. O mořeplavbě něco vím. Naučila jsem se to od svého otce. Ale k čemu to bude, pane? Znovu nás najde a zatáhne zpátky. Teď už musí být velice blízko." „Také umím trochu čarovat," ujistil ji Elrik, „a když budu muset, použiji čáry i proti Saxif D'Aanovi." Pak se otočil se k hraběti Smiorganovi. „Můžeme rychle vytáhnout plachtu?" „Ano."

„Pak tedy spěchejme, hrabě Smiorgane Holohlavý. Možná najdu způsob, jak nás dostat skrz Rudou bránu, a pak už bychom měli mít pokoj od záležitostí mrtvých!"

IV.

Návštěva bílého koně

Hrabě Smiorgan a Vassliss z Jharkoru sledovali, jak se Elrik, zbledlý a se supěním, svezl na zem. Jeho první pokus čarovat v tomto světě ztroskotal a vyčerpal ho.

„Teď jsem opravdu přesvědčený," řekl Smiorganovi, „že se nalézáme na jiné rovině existence, protože na naší by mi moje zaklínadla dala míň práce."

„Takže se to nepovedlo."

Elrik se s námahou zvedl.

„Zkusím to znovu."

Obrátil svůj bílý obličej k nebi; zavřel oči; rozpřáhl ruce a tělo mu ztuhlo, když začal znovu zaříkávat, mluvil stále hlasitěji a hlasitěji, stále vyšším a vyšším hlasem, až to připomínalo kvílení vichřice.

Zapomněl kde je, zapomněl kým je, zapomněl na ty, kteří byli s ním, protože se zcela koncentroval na svá kouzla. Vyslal své volání za všechna omezení tohoto světa, do neznámých rovin, ve kterých dlely elementy, kde bylo možné nalézt mocná stvoření vzduchu - sylphy vánku a sharnahy žijící v bouřích, a ta nejmocnější ze všech, h'Haarshanny, stvoření smrští.

A teď konečně některá z nich na jeho volání přicházela, připravena mu sloužit stejně jako sloužila, podle dávných dohod s jeho předky, jeho praprapředkům. Plachta se pomalu začala nadouvat, dřevo praskalo. Smiorgan vytáhl kotvu a loď začala odplouvat od ostrova skalnatým ústím zálivu na volné moře, stále ještě pod cizím modrým sluncem.

Brzy se kolem nich zformovala obrovská vlna, zvedla loď a odnesla ji daleko do oceánu. Zatímco Smiorgan a dívka obdivovali rychlost, jakou se pohybovali, Elrik otevřel zarudlé oči, stále ještě prázdné a nevidoucí, a pokračoval v zaříkávání svých neviditelných spojenců.

Loď se hnala přes moře a ostrov už konečně nebyl vidět. Dívka upřesnila jejich polohu ke slunci a dala Smiorganovi přesné instrukce ke změně kurzu.

Hned jak Smiorgan všechno zařídil, vrátil se k Elrikovi, který stále ještě stál rozkročený a ztuhlý na palubě, a zatřásl s ním.

„Elriku! Ta námaha tě může zabít. Už tvé přátele nepotřebujeme!"

V tom okamžiku vítr ustal, vlna zmizela a Elrik se s chroptěním svalil na palubu.

„Tady je to těžší," vydechl. „Tady je to o tolik horší. Zdá se, že posílám svou prosbu přes ty největší propasti času."

A pak usnul.

Ležel v teplém lůžku v chladné kabině. Z lodního okénka se linulo rozptýlené modré světlo. Zavětřil. Zachytil vůni teplého jídla a když otočil hlavu, uviděl Vassliss s kouřící miskou v rukou.

„To ti dodá energii. Pokud se nepletu, blížíme se k Rudé bráně. Moře kolem brány jsou vždy nevlídná, proto potřebuješ být silný."

Elrik jí vlídně poděkoval a za jejího dohledu začal jíst.

Jsi velmi podobný Saxif D'Aanovi," řekla. „Svým způsobem tvrdší - a také šlechetnější. On je tak nepřístupný. Vím, proč mu ta dívka nikdy nedokázala říct, že ho miluje."

Elrik se usmál.

„Ten příběh, který jsem vám vyprávěl, asi nebude nic jiného než folklór. Tady ten Saxif D'Aan může být úplně jiná osoba - někdo, kdo se za něho vydává, nebo čaroděj. Někteří čarodějové používají jména jiných čarodějů, protože si myslí, že jim to dá větší moc."

Náhle se ozval křik, ale Elrik nerozeznával slova.

Dívčin výraz začal být vyděšený. Beze slova vyběhla z kajuty.

Elrik se nejistě zvedl a následoval ji ven.

Hrabě Smiorgan Holohlavý stál u kormidla a ukazoval za sebe na moře.

„Co si myslíš, že to je, Elriku?"

Elrik zíral naznačeným směrem, ale nic neviděl. Zrak mu často moc nesloužil, stejně jako teď. Ale dívka pronesla hlasem plným beznaděje.

Je to zlatá plachetnice."

„Poznáváš ji?" zeptal se Elrik.

„Ano, jistě. Je to galeona hraběte Saxif D'Aana. Našel nás. Možná čekal někde poblíž, protože věděl, že musíme připlout."

‚Jak jsme daleko od brány?"

„Nejsem si jistá."

Vtom se zezdola ozval strašlivý lomoz, jako by se něco snažilo rozmlátit loď.

„Je to u předního poklopu!" vykřikl Smiorgan, ‚jdi se podívat, co to je, příteli Elriku! Ale dávej pozor, člověče!"

Elrik opatrně nadzvedl jeden poklop a zíral do temnoty pod ním. Dupání a bouchání pokračovalo. Když si jeho oči zvykly na šero, uviděl, kdo ten nezvyklý hluk způsobuje.

Bílý kůň. Když ho spatřil, zařehtal, a znělo to skoro jako pozdrav.

‚Jak se sem dostal?" zeptal se Elrik. „Nic jsem neviděl. Nic jsem neslyšel."

Dívka byla skoro stejně bledá jako Elrik. Klesla na kolena vedle poklopu a skryla si obličej v dlaních.

„Dostal nás! Dostal nás!"

„Stále ještě máme šanci doplout k Rudé bráně včas," ujišťoval ji Elrik. „A jakmile budeme v mém vlastním světě, mohu vyvolat mocnější kouzla na naši ochranu."

„Ne," vzlykala, „už je příliš pozdě. Proč by tu jinak byl ten bílý kůň? On ví, že se Saxif D'Aan dostane brzy na palubu."

„Když tě bude chtít dostat, bude muset nejdříve bojovat s námi,"slíbil jí Elrik.

„Vy jste neviděli jeho muže. Jsou to samí hrdlořezové. Bezohlední a zvlčilí! Nemají žádné slitování. Pro vás by bylo nejlepší okamžitě mě předat Saxif D'Aanovi a odplout. Byli byste sami proti sobě, kdybyste se mě snažili chránit. Ale ráda bych vás požádala o laskavost."

Jakou?"

„Sežeňte mi malý nůž, abych se mohla zabít až budu vědět, že jste v bezpečí."

Elrik se zasmál a postavil ji na nohy.

„Žádné melodrama nebude, děvče! Zůstaneme s tebou. Třeba se nám podaří s Saxif D'Aanem smlouvat."

„Co mu můžete nabídnout?"

„Skoro nic. Ale to on neví."

„Může vám číst myšlenky. Má velikou moc!"

„Já jsem Elrik z Melniboné. Říká se o mně, že mám určité kouzelnické nadání."

„Ale vy nejste tak posedlý jedinou myšlenkou jako on," řekla prostě. „Myslí na jedinou věc - udělat ze mne svou manželku."

„Mnoho dívek by bylo takovým zájmem nadšeno a šťastno, že šije melnibonský vládce vybral za ženu." řekl Elrik sardonicky.

„Právě proto se ho tolik bojím," zamumlala. „Kdybych jen na chvíli ztratila svou odhodlanost, zamilovala bych se do něj. Měli byste mě zabít!

V.

Melnibonský šlechtic

Zatímco dívka se Smiorganem pozorovali Elrika, který se zoufale a stále bezúspěšně snažil znovu přivolat svoje spojence, blížila se k nim velkou rychlostí zářící galeona s pozlacenými plachtami a boky, takže se zdálo, že je

pronásleduje samo slunce.

Zlatá loď plula nezadržitelně v bledém modrém světle v jejich stopě. Její rozměry byly monstrózní. Vzbuzovala dojem obrovské síly, když svou gigantickou přídí bezhlučně rozrážela napěněné vlny.

Hrabě Smiorgan Holohlavý si s pohledem člověka, který je připravený jít na smrt, uvolnil válečnou sekeru a povytáhl meč z pochvy. Dívka byla zticha, ani se nepohnula, jen plakala.

Elrik potřásl hlavou a jeho mléčně bílé vlasy se mu na okamžik zformovaly kolem obličeje jako svatozář. Trudomyslnýma zarudlýma očima začal vnímat svět kolem sebe. Poznal loď; vypadala jako zlaté válečné koráby Melniboné - určitě to byla loď, ve které Saxif D'Aan opustil svůj domov a vydal se hledat Rudou bránu. Teď už si byl Elrik jistý, že je to právě ten hrabě Saxif D'Aan, a jeho obavy poněkud ustoupily. Začal být zvědavý. Skoro s nostalgií sledoval ohnivou kouli, podobnou přirozené kometě, vystřelenou z předního katapultu lodě, která zářila zeleným světlem a se syčením se k nim blížila. Napůl očekával, že mu nad hlavou proletí obrovský drak, protože právě s draky a zlatými válečnými koráby kdysi Melniboné ovládlo svět.

Ohnivá koule dopadla do moře jen několik palců od jejich přídě. Bylo zřejmé, že byla míněna jako varování.

„Nezastavujte!" křičela Vassliss. „Ať nás raději pohltí plameny!"

Smiorgan se podíval nahoru.

„Nemáme na vybranou. Podívejte! Vypadá to, že zastavil vítr."

Nastalo bezvětří. Elrik se ponuře usmál. Teď poznal, jak se musela Mladá Království cítit, když proti nim jeho předkové použili stejnou taktiku.

„Elriku?" obrátil se Smiorgan na albína, „jsou to tvoji lidé? Ta loď je určitě melnibonská."

„Zrovna tak jako taktika," odpověděl Elrik. Já jsem z královské krve Melniboné. Kdybych se teď rozhodl, že chci zpátky svůj trůn, mohl bych být vládcem. Je tu určitá naděje, že mě hrabě Saxif D'Aan, přesto, že je předek, pozná, a proto bude respektovat moji autoritu. My, národ Dračího ostrova, jsme velmi konzervativní lidé."

„Ten uznává jen autoritu Pánů Chaosu, kteří mu pomáhají," pronesla zoufale skrz suché rty dívka

„Všichni Melniboňané jejich autoritu uznávají," řekl jí Elrik s určitým humorem.

Ržaní a kopání hřebce v podpalubí zesílilo.

„Jsme obklopeni kouzly!"

Většinou zarůžovělý obličej hraběte Smiorgana Holohlavého byl teď bledý.

„Nemáš nějaká svá vlastní kouzla, kterými bys nás ochránil, princi Elriku?"

„Zdá se, že nemám."

Nad nimi se tyčila zlatá loď. Elrik viděl, že u zábradlí vysoko nad ním nejsou shromážděni válečníci Imrryru, ale hrdlořezové a dobrodruzi, stejní jako ti, které našel na ostrově - vytažení z různých časových období a národů. Háky na dlouhých lanech galeony odíraly boky menší lodě a když se plavidla ještě víc přiblížila, vypadala jako nohy nějakého obrovského vodního hmyzu, který se snaží znehybnět svou oběť. Železné hroty bušily do dřeva na bocích a rozdivočelá posádka nad nimi povykovala, zubila se na ně a mávala zbraněmi.

Dívka se rozběhla na druhou stranu lodě, kde bylo moře volné, ale Elrik ji chytil za paži.

„Nech mě, prosím!" vzlykala. „Raději se mnou skoč a utopíme se!"

„Ty si myslíš, že tě smrt zachrání před hrabětem Saxif D'Aanem?" řekl Elrik. Jestli má takovou moc, jak říkáš, pak smrtí se k němu ještě pevněji připoutáš."

Dívka se zachvěla, a pak, když na ně zavolal nějaký hlas z vysoké plošiny, zasténala a zhroutila se Elrikovi do náručí, takže on, zesláblý po vyvolávání kouzel, měl co dělat, aby s ní neupadl na zem.

Hlas se zvedal nad výkřiky a chechotem posádky. Byl čistý, rytmický a chladný. Byl to hlas Melniboňana i když mluvil běžným dialektem Mladých Království.

„Mohu dostat povolení kapitána ke vstupu na loď?"

Jsme ve vaší moci, pane! Nepokoušejte se zastřít pirátský čin zdvořilými řečičkami!" zařval zpátky hrabě Smiorgan.

„V tom případě to beru jako svolení." Neviditelný mluvčí si zachoval zdvořilý tón.

Elrik se díval, jak odsunuli část zábradlí, aby mohli spustit na jejich palubu sklápěcí můstek zpevněný zlatými hřeby.

Na vrcholu můstku se objevila vysoká postava muže. Měl jemné rysy melnibonského šlechtice, byl štíhlý, nesl se sebevědomě, oblečený byl do širokého hábitu ze zlatem protkávané látky a na hlavě s dlouhými kaštanovými vlasy měl helmici ze zlata a ebenu. Měl šedomodré oči, bledý, mírně narůžovělý obličej, a pokud mohl Elrik vidět, neměl u sebe žádnou zbraň.

Hrabě Saxif D'Aan se svými lotry v patách začal s jistou důstojností sestupovat dolů. Kontrast mezi hezkým intelektuálem a těmi, kterým velel, byl pozoruhodný. Zatímco on kráčel vzpřímá, s noblesou a důstojností, oni měli nahrbená záda, byli špinaví a připitoměle se pošklebovali, rozjařeni svým snadným vítězstvím. Ani jeden z nich neprojevoval známky lidské důstojnosti; každý měl na sobě víc jak jedno roztrhané a špinavé oblečení, na osobu připadaly přinejmenším tři zbraně, všichni byli ověšeni ukradenými šperky - kroužky do nosu, náušnicemi, náramky, prsteny, přívěsky, sponami, řetízky a podobnými drobnůstkami.

„Bohové!" zamumlal Smiorgan. Ještě nikdy jsem neviděl takovou sbírku vandráků, a to jsem při svých cestách viděl ledacos. Jak může takový člověk snést jejich společnost?"

„Možná to vyhovuje jeho smyslu pro ironii," nadhodil Elrik.

Hrabě Saxif D'Aan sestoupil na jejich loď a prohlížel si je. Lehce se uklonil. Tvářil se odměřeně, pouze jeho oči prozrazovaly určité citové hnutí, když pohledem spočinul na dívce v Elrikově náručí.

„Jsem hrabě Saxif D'Aan kdysi z Melniboné, nyní z Ostrova za Rudou bránou. Máte s sebou něco, co je moje. Žádám to po vás."

„Tím myslíte paní Vassliss z Jharkoru?" řekl Elrik stejně vyrovnaným hlasem.

Zdálo se, že si D'Aan teprve teď všiml Elrikovi přítomnosti. Obočí se mu na okamžik stáhlo překvapením.

Je moje," řekl, „a mohu vás ujistit, že jí neublížím."

Elrik, i když věděl, že tím, co řekne, hodně riskuje, promluvil ve Vyšší mluvě Melniboné, kterou používali jen členové královského rodu.

„Protože znám tvůj příběh, moc ti nevěřím, Saxif D'Aane."

Muž ve zlatě téměř nepostřehnutelně ztuhl a v šedomodrých očích mu zablýskalo.

„Kdo jsi, že mluvíš jazykem králů? Kdo jsi, že znáš mou minulost?"

Jsem Elrik, syn Sadrika, a jsem čtyři sta dvacátý osmý vládce národa R'lin K'ren A', který připlul na Dračí ostrov před deseti tisíci roky. Jsem Elrik, tvůj panovník, a vyžaduji od tebe poslušnost." Elrik zároveň zvedl pravou ruku, na které zářil královský prsten s kamenem Actoriosem.

Hrabě Saxif D'Aan se již plně kontroloval. Nedal najevo žádné překvapení.

„Tvoje autorita nepřesahuje do jiného světa, vznešený vládce, proto tě zdravím jako sobě rovného panovníka." Rozpřáhl ruce a jeho dlouhé rukávy zašustily. „Tento svět je můj. Vládnu všemu, co se nachází pod modrým sluncem. Ty jsi přišel do mé říše nezván. Mám plné právo dělat, co uznám za vhodné."

„Pirátská okázalost," šeptal si pro sebe hrabě Smiorgan, který sice ničemu z rozhovoru nerozuměl, ale podle tónu a gest si domyslel, o co jde. „Pirátská nadutost. Co říká, Elriku?"

„Přesvědčuje mě, hrabě Smiorgane, že není, v tom smyslu, jak to vidíš ty, pirátem. Tvrdí, že je vládcem této roviny. A protože tu evidentně žádný jiný není, musíme ho respektovat."

„Bohové! Ať se tedy chová jako panovník a nechá nás bezpečně opustit jeho vody!"

„Udělá to - když mu dáme tu dívku."

Hrabě Smiorgan zavrtěl hlavou.

„To neudělám. Je to moje pasažérka, jsem za ni odpovědný. To radši zemřu, než abych něco takového udělal. To je Zákon námořních šlechticů z Purpurových Měst."

„O vás je známo, jak přísně ten zákon dodržujete," řekl Elrik. „Co mne se týče, vzal jsem tu dívku pod svoji ochranu, a jako zákonný vládce Melniboné, se nesmím nechat zastrašit."

Mluvili sice šeptem, ale hrabě Saxif D'Aan je nějakým způsobem slyšel.

„Musím vás upozornit," řekl klidně obecnou mluvou, „že ta dívka je moje. Ukradli jste mi ji. Tak se chová panovník?"

„Ona není žádný otrok," řekl Elrik, „je dcerou svobodného obchodníka z Jharkoru. Nemáš na ni žádné právo."

„V tom případě pro vás nemohu otevřít Rudou bránu. Budete muset zůstat v mém světě navždycky," řekl hrabě Saxif D'Aan.

„Ty jsi tu bránu zavřel? Je to možné?"

„Pro mne ano."

„Víš, že ta dívka raději zemře, než aby se dostala do tvé moci, hrabě Saxif D'Aane? Dělá ti radost vzbuzovat takový strach?"

Ozlacený muž pohlédl Elrikovi přímo do očí, jako by ho chtěl vyzvat na mentální souboj.

„V našem národě byl dar bolesti vždy tím největším darem, že? Přesto jí nabízím jiný dar. Říká si Vassliss z Jharkoru, ale ve skutečnosti neví, kým je. Znám ji. Ona je Gratyesha, princezna z Fwem-Omeyo, a já z ní udělám svoji nevěstu."

„Cožpak je možné, aby neznala své pravé jméno?"

Je reinkarnovaná - duše a tělo jsou stejné - podle toho jsem ji poznal. A já jsem na ni čekal, panovníku Melniboné, tolik let. Teď se o ni připravit nedám."

Jako ses o ni připravil před dvěma sty lety v Melniboné?"

„Tím, že mluvíš tak přímo, mnoho riskuješ, bratře panovníku!"V tónu hraběte Saxif D'Aana byla skrytá hrozba a varování, které by se dalo těžko vyjádřit slovy.

„Dobře" - Elrik pokrčil rameny - „máš tady větší moc než my. Čarování v tomto světě mi moc nejde. Tvých hrdlořezů je víc než nás. Nemělo by to být pro tebe těžké nám ji vzít."

„Vy mi ji musíte dát. Pak se můžete svobodně vrátit do vašeho světa a času."

„Tady zapracovala kouzla, usmál se Elrik, „ona není reinkarnovaná. Ty jsi přinesl z podsvětí duši své ztracené milenky a vložil ji do těla této dívky. Ze mám pravdu? Proto ti musí být darována, protože tvá kouzla by se mohla obrátit proti tobě - nebo také nemusela - a ty nechceš riskovat."

Hrabě Saxif D'Aan odvrátil hlavu, aby mu Elrik neviděl do očí.

„Ona je tou dívkou," řekl ve Vyšší mluvě, „jsem si tím jistý. Nechci ublížit její duši. Mohl bych jí i navrátit paměť."

„Takže jsi ve slepé uličce," řekl Elrik.

„Cožpak necítíš žádnou loajalitu ke svému pokrevnímu bratrovi?" zašeptal Saxif D'Aan s hlavou stále odvrácenou.

Jak si vzpomínám, ty jsi také žádnou loajalitu ke mně necítil, hrabě Saxif D'Aane. Jestli mě uznáš jako svého vládce, pak musíš respektovat moje rozhodnutí. Nechám si dívku pod svou ochranou. Nebo si ji budeš muset vzít násilím."

„Na to jsem příliš hrdý."

„Taková hrdost vždy lásku zničí," řekl Elrik skoro se sympatií. „Co bude teď, králi Pekla? Co s námi uděláš?"

Hrabě Saxif D'Aan zvedl svou vznešenou hlavu, aby odpověděl, když vtom se znovu ozvalo ržáni a dupání. Oči se mu rozšířily. Podíval se tázavě na Elrika s výrazem panického strachu.

„Co je to? Co to tam máš?"

„Hřebce, můj pane, nic víc," řekl Elrik nevzrušeně.

„Koně? Obyčejného koně?"

„Bílého. Hřebce s uzdou a sedlem, ale bez jezdce."

Jakmile to Saxif D'Aan uslyšel, okamžitě začal vykřikovat rozkazy pro své muže. „Vezmete ty tři na naši loď. Tahle

musí být okamžitě potopena. Tak rychle! Rychle!"

Elrik se Smiorganem setřásli ruce, které je uchopily, a s dívkou mezi sebou se vydali k můstku. Smiorgan si cestou mumlal: Ještě že nás nezabili. Ale co s námi bude teď?"

„Musíme doufat, že budeme moci nadále využívat hrdosti hraběte Saxif D'Aana proti němu samotnému, ale jen bohové vědí, jak to všechno dopadne," poznamenal Elrik.

Hrabě Saxif D'Aan už byl na můstku před nimi.

„Rychle!" křičel. „Zvedněte můstek!"

Stáli na palubě zlaté válečné lodi a dívali se, jak zvedají můstek a dávají zpátky část zábradlí.

„Připravte katapulty!" rozkázal Saxif D'Aan. „Použijte olovo! Okamžitě tu loď pošlete ke dnu!"

Rámus u zadního poklopu zesílil. Řehtání koně se neslo nad vodou i oběma koráby. Kopyta tloukla do dřeva, prorazila poklop a najednou se v otvoru objevily přední nohy a zanedlouho kůň stál na palubě, hrabal kopyty po prknech, nahrbil se, rozšířily se mu nozdry a oči mu bojovně jiskřily.

Teď už se Saxif D'Aan nesnažil svou hrůzu skrýt. Když vyhrožoval svým zlotřilcům, co jim udělá jestli co nejrychleji nevykonají jeho rozkazy, hlas mu přeskočil do jekotu. Velké katapulty vystřelily a obrovské olověné koule dopadly na palubu Smiorganovy lodě, prorazily ji stejně snadno jako šípy pergamen, a loď se začala okamžitě potápět.

„Přeřízněte lana háků! „zařval Saxif D'Aan, vytrhl nejbližšímu muži meč a začal přesekávat lana. „Uvolněte loď! Rychle!"

Zatímco Smiorganova loď skřípala a sténala jako raněné zvíře, byla lana přeřezána. Loď se obrátila kýlem vzhůru a kůň zmizel.

„Obrátit loď!" rozkázal Saxif D'Aan. „Zpátky do Fhaligarnu a rychle, nebo vašimi dušemi nakrmím své nejstrašnější démony!"

Ze zpěněné vody, z níž ještě vyčníval kýl, se ozvalo zvláštní vysoké zařehtání, pak bylo slyšet zvuk podobný zasténání a nad lodí se uzavřela voda. Elrik na okamžik zahlédl rychle plavajícího koně.

Jděte dolů!" rozkázal Saxif D'Aan a otevřel poklop. „Kůň by mohl dívku ucítit a vydal by se za jejím pachem."

„Proč se ho tolik bojíš?" zeptal se Elrik. „Vždyť je to jen kůň. Nemůže ti ublížit."

Saxif D'Aan se hořce usmál.

Jsi si tím jistý, bratře monarcho? Co když může."

Když snášeli dívku dolů, Elrik si se zamračeným obličejem snažil vzpomenout na detaily legendy o hraběti Saxif D'Aanovi, týkající se krutého potrestání dívky a jejího nápadníka, prince Karolaka. Poslední, co zaslechl, byl hlas Saxif D'Aana.

„Napnout plachty! Napnout plachty!" křičel.

A pak se poklop nad nimi uzavřel a oni se ocitli v přepychovém melnibonském denním salónku plném bohatých závěsů, drahých kovů, nádherných dekoračních předmětů, a, podle hraběte Smiorgana, protivné dekadence. Ale byl to Elrik, kdo si při ukládání dívky na pohovku všiml podivného zápachu.

„Fuj! Smrdí to tu jako v hrobce - vlhkostí a plísní. Ale nic tu nehnije. To se nám to podivně vyvíjí, viď, příteli Smiorgane?"

„Radši o tom moc nepřemýšlím, Elriku," pronesl Smiorgan dutým hlasem, „ale v jedné věci s tebou musím souhlasit. Ocitli jsme se v hrobce. A silně pochybuji, že se nám teď z tohoto světa podaří uniknout."

VI.

„Já mám klíč k Rudé bráně"

Už to byla asi hodina, co byly donuceni přejít na tuto loď. Byli zamčeni, a zdálo se, že Saxif D'Aan je tak zaměstnán útěkem před bílým hřebcem, že o ně ztratil zájem. Elrik se lodním okénkem díval k místu, kde se loď potopila, a přestože už byli od toho místa hodně daleko, měl čas od času dojem, že zahlédl nad vlnami hlavu a ramena bílého hřebce.

Vassliss se probrala z mdloby a pobledlá a roztřesená se na pohovce posadila.

„Co ještě víš o tom koni?" zeptal se jí Elrik. „Cokoliv, na co si dokážeš vzpomenout, by mi moc pomohlo."

„Saxif D'Aan o něm skoro vůbec nemluvil, ale já si myslím, že se bojí víc jezdce než koně."

Elrik svraštil čelo.

„Očekával jsem něco takového! Viděla jsi někdy toho jezdce?"

„Nikdy. A myslím si, že Saxif D'Aan ho také nikdy neviděl. Mám pocit, že věří, že by to byl jeho konec, kdyby si jezdec sedl na bílého hřebce."

Elrik se pro sebe usmál.

„Proč tě ten kůň tolik zajímá?" přál si vědět Smiorgan.

Elrik potřásl hlavou.

„Je to jen můj instinkt, nic víc. Je napůl uložený v paměti. Ale nic říkat nebudu, přemýšlet budu co nejmíň, protože je jisté, že Saxif D'Aan, jak nás upozornila Vassliss, dokáže číst myšlenky."

Nad sebou uslyšeli kroky mířící k poklopu.

Zarachotil zámek a u otvoru stál s dřívější suverénností Saxif D'Aan s rukama založenýma ve zlatých rukávech.

„Doufám, že mě omluvíte za ten rázný způsob, jakým jste se sem dostali. Existovalo tu určité nebezpečí, kterému jsme se museli vyhnout za každou cenu. Proto nebyly mé způsoby takové, jaké být měly."

„Nebezpečí pro nás?" zeptal se Elrik, „nebo pro vás, Saxif D'Aane?"

„Mohu tě ujistit, že za určitých okolností pro všechny."

„Kdo jezdí na tom koni?" zeptal se Smiorgan neomaleně. „A proč se ho bojíte?"

Hrabě Saxif D' Aan se už plně kontroloval, a proto zůstal klidný.
„To je pouze moje soukromá věc," řekl sladce. „Povečeříte teď se mnou?"
Z dívčina krku se ozval podivný zvuk a hrabě Saxif D'Aan na ni upřel svůj zrak.
„Gratyesho, jistě se potřebuješ umýt a upravit. Dohlédnu, aby pro tebe bylo všechno připraveno."
‚Já nejsem Gratyesha," řekla, „jsem Vassliss, dcera obchodníka."
„Však ty si vzpomeneš," řekl, „až nastane ta pravá chvíle, vzpomeneš si."
V jeho hlase byla taková jistota a vtíravá autorita, že i Elrika na okamžik přepadla posvátná hrůza.
„Vše potřebné ti donesou sem, a ty můžeš zatím tuto kajutu používat jako svou vlastní až do doby, kdy se vrátíme do mého paláce na Fhalingarnu. Pánové..." naznačil jim, že mají kajutu opustit.
„Já ji tu samotnou nenechám, Saxif D'Aane, příliš se bojí." řekl Elrik.
„Bojí se pouze pravdy, bratře."
„Bojí se tebe a tvého šílenství."
Saxif D'Aan pokrčil odevzdaně rameny.
„Tak já půjdu první. Doprovoďte, mě pánové..."
Vyšel z kajuty a oni šli za ním.
„Vassliss, můžeš se spolehnout na moji ochranu." řekl Elrik přes rameno a zavřel za sebou poklop.
Saxif D'Aan stál na palubě a vystavoval obličej vodní sprše, která díky nadpřirozené rychlosti lodi stříkala velmi vysoko.
„Ty si myslíš, že jsem šílený, princi Elriku? Ale ty se přece také musíš vyznat v kouzlech."
„Samozřejmě. Jsem z královské krve. V mém světě mi jdou docela dobře."
„Ale co tady? Jak ti tu jde čarování?"
„Musím přiznat, že velmi špatně. Vzdálenosti mezi rovinami budou asi větší, než jsem si myslel."
„To opravdu jsou. Ale já jsem je přemostil. Měl jsem dost času na to, abych se naučil, jak to udělat."
„Snažíš se mi namluvit, že jsi mocnější než já?"
„Všechno tomu nasvědčuje."
„To tedy ano. Ale nepředpokládal jsem, že se utkáme jako čarodějové, hrabě Saxif D'Aane."
„To jistě ne. Ale jestli sis předtím myslel, že mě můžeš přemoci kouzly, teď už bys na to tolik nesázel, co?"
„Byl bych blázen, kdybych do něčeho takového šel. Mohlo by mě to stát duši. Nebo přinejmenším život."
„To máš pravdu. Vidím, že jsi realista."
„Doufám, že jsem."
„V tom případě to můžeme vyřešit jednodušeji."
„To mi nabízíš souboj?" zeptal se s překvapením Elrik.
Hrabě Saxif D'Aan se lehce pousmál.
„To víš, že ne - proti tvému meči? Ten je mocný ve všech světech, i když někde víc a někde méně."
Jsem rád, že si toho jseš vědom," řekl Elrik významně.
„A pak," pokračoval hrabě a se šustěním svého zlatého oblečení přistoupil blíž k zábradlí, „ty bys mě nezabil, protože pouze já mám prostředky, se kterými se lze dostat z tohoto světa."
„Třeba se rozhodneme zůstat," řekl Elrik.
„Pak se stanete mými poddanými. Ale tobě by se tady nelíbilo. Já jsem tu uvězněný. Teď už se nemohu vrátit do svého vlastního světa i kdybych sebevíc chtěl. Už jsem si kvůli tomu dost vytrpěl. Ale chtěl bych tady, pod modrým sluncem, založit dynastii. Musím mít svou ženu. Musím mít Gratyeshu, princi Elriku."
„Jmenuje se Vassliss," řekl Elrik zarputile.
„Myslí si, že se tak jmenuje."
„Je to Vassliss. Přísahal jsem, stejně jako hrabě Smiorgan, zeji budu chránit. A od toho neustoupím. Budeš nás muset všechny zabít."
„Teď jsi to vystihl správně," pronesl Saxif D'Aan tónem učitele, který pomohl studentovi dát správnou odpověď, „přesně tak to je. Budu vás muset všechny zabít. Nedáváš mi žádnou jinou možnost, princi Elriku."
„Přinese ti to nějaký užitek?"
„Přinese. Na několik hodin získám do svých služeb mocného démona."
„Budeme se bránit."
„Mám mnoho mužů. Nemají pro mne žádnou cenu. Nakonec vás stejně přemůžou. Nebo si snad myslíš, že ne?"
Elrik na to nic neřekl.
„Mým mužům pomohou kouzla," pokračoval Saxif D'Aan, „někteří možná zemřou, ale myslím si, že jich moc nebude."
Elrik se díval za Saxif D'Aana na moře. Byl si jistý, že kůň je stále sleduje. Byl si jistý, že Saxif D'Aan to ví také.
„A co když se dívky vzdáme?"
„Otevřu pro vás Rudou bránu. Stanete se mými váženými hosty. Dohlédnu, abyste se skrz ni dostali v pořádku, a také na nějakou bezpečnou zem ve vašem světě, protože tím, že jí projdete, ještě nebudete v bezpečí, jsou za ní bouře."
Zdálo se, že Elrik uvažuje.
„Moc času na rozmyšlenou nemáš, princi Elriku. Doufal jsem, že touhle dobou už budu ve svém paláci. Už ti žádný čas nedám. Musíš se rozhodnout rychle. Víš, že všechno, co jsem řekl, myslím vážně."
„Uvědomuješ si, že mohu v tvém světě použít jistá kouzla?"
„Vím, že si můžeš přivolat na pomoc několik přátelských živlů. Ale za jakou cenu? Chceš na mne přímo zaútočit?"
„To by ode mne nebylo moudré," řekl Elrik.
Smiorgan ho zatahal za rukáv.

„Přestaň vést plané řeči. On ví, že mu tu dívku nevydáme a že s ním musíme bojovat!"

Hrabě Saxif D'Aan si povzdechl. Hlas mu zněl velice lítostivě.

„Když chcete přijít o svoje životy..." začal.

„Moc rád bych věděl, proč je čas našeho rozhodování pro tebe tak důležitý," skočil mu do řeči Elrik, „proč by to nemohlo počkat až do Fhaligarnu?"

Hrabě Saxif D'Aan se zatvářil rafinovaně a znovu se Elrikovi zadíval přímo do začervenalých očí.

„Myslím si, že víš proč," řekl tiše.

Ale Elrik zakroutil hlavou.

„Myslím si, že moji inteligenci příliš přeceňuješ."

„Možná."

Elrik si uvědomoval, že Saxif D'Aan se mu snaží číst myšlenky; proto rychle všechno ze své mysli vymazal a doufal, že tím způsobí hraběti zmatek v hlavě.

A pak albín vyrazil proti svému předkovi a udeřil ho do krku. Hraběte to úplně zaskočilo. Snažil se vykřiknout, ale hlasivky mu vypověděly službu. Dostal další ránu a svezl se v bezvědomí na zem.

„Smiorgane, rychle," zařval Elrik, chytil se lana a rychle šplhal nahoru k hlavní plachtě. Zmatený Smiorgan ho následoval. Elrik tasil meč ještě předtím, než se dostal ke strážnímu koši, seknul jím skrz příčky zábradlí, takže strážný měl rozpárané břicho dřív, než si stačil uvědomit, co se děje.

V dalším okamžiku už Elrik přesekával lana držící hlavní plachtu. To již za nimi do lanoví šplhalo několik zabijáků Saxif D'Aana.

Těžká zlatá plachta spadla a při pádu zabila několik pirátů a další pod sebou pohřbila.

Elrik vlezl do strážního koše a hodil mrtvé tělo strážce přes zábradlí za jeho kamarády. Pak zvedl meč nad hlavu, uchopil ho oběma rukama a upřel nevidoucí oči k modrému slunci. Smiorganovi, který se přidržoval stěžně pod ním, přeběhl mráz po zádech, když uslyšel z albínových úst vycházet nezvyklé prozpěvování.

Nahoru šplhali další hrdlořezové. Smiorgan proto přeťal zbývající lana a s potěšením sledoval piráty, jak padají dolů, kde si buď polámali všechny kosti o palubu, nebo skončili ve vlnách.

Hrabě Saxif D'Aan se začínal probírat, ale byl stále ještě dezorientovaný.

„Hlupáku!" křičel. „Hlupáku!"

Nedalo se s určitostí říct, jestli tím hlupákem myslí Elrika nebo sebe.

Elrikův hlas přešel při odříkávání zaklínadel do rytmického a mrazivého kvílení. Při tom mu do těla proudila energie zabitého muže a posilovala ho. Zdálo se, že jeho zarudlé oči hoří nějakou nepojmenovatelnou barvou. Celé tělo se mu třáslo, když musel vyslovovat podivné runy, protože jeho mluvidla nebyla zvyklá takové zvuky vydávat.

Hlas se mu změnil ve vzrušené sténání, a Smiorganovi, který sledoval, jak se další piráti snaží šplhat po stěžni, z toho naskakovala husí kůže.

„Toho se neopovážíš!" zařval zezdola hrabě Saxif D'Aan.

Hrabě začal ve vzduchu dělat rukama gesta a z úst mu plynula jeho vlastní zaříkávání. Smiorgan jen zalapal po dechu, protože se hned pod ním začalo formovat nějaké kouřové stvoření. To se se sevřenými pysky šklebilo a natahovalo tlapu po Smiorganovi a zároveň se stávalo živým. Smiorgan po něm seknul mečem.

„Elriku!" zaječel Smiorgan a rychle se vydrápal k zábradlí strážního koše, „Elriku! Posílá na nás démony!"

Ale Elrik si ho nevšímal. Celou svou myslí byl v jiném, temnějším a chmurnějším světě než byl tento. Skrz šedé mlhy viděl postavu a vykřikl její jméno. „Přijď!" volal v prastarém jazyce svých předků. „Přijď!"

Zatímco démon se stával stále hmotnějším, Smiorgan klel. Zíraly na něho zelené oči a v hubě té obludy cvakaly rudé tesáky. Do boty se mu zasekl dráp, a ať útočil mečem jak chtěl, zdálo se, že démonovi je to jedno.

Ve strážním koši nebylo pro Smiorgana místo, proto stál vně zábradlí, křičel hrůzou a prosil o pomoc. Ale Elrik nepřestával zaklínat.

„Elriku! Je se mnou konec!"

Démon popadl tlapou Smiorgana za kotník.

„Elriku!"

Z moře se blížila bouře; na okamžik se objevil klikatý blesk a hned zmizel. Jakoby odnikud se ozval klapot koňských kopyt a bylo slyšet lidský výkřik triumfu.

Elrik se svezl na podlahu strážního koše a otevřel oči právě včas, aby uviděl, jak je Smiorgan pomalu stahován dolů. Z posledních sil se postavil, natáhl se dolů a máchl Nositelem bouří. Runový meč zasáhl démona přímo do pravého oka. Ten zařval, pustil Smiorgana a mlátil do meče, který z něho vytahoval energii. Jak se ta energie dostávala přes meč do Elrika, vyvolala u albína tak hrozný škleb, že se Smiorgan na okamžik bál víc svého přítele než démona. Démon se začal rozplývat. Byl to pro něj jediný způsob úniku před žíznivým mečem, ale za ním se objevili další mordýři hraběte Saxif D'Aana, kteří se k nim rychle blížili s obnaženými meči.

Elrik se přehoupl přes zábradlí a s výkřiky starých bojových hesel sekal po nepřátelích. Smiorganovi nezbylo nic jiného, než se dívat. Všiml si, že Saxif D'Aan už není na palubě a naléhavě na Elrika zavolal.

„Elriku! Saxif D'Aan je pryč. Šel asi za dívkou."

Elrik teď útočil na piráty, kteří se snažili uhnout mumlajícímu runovému meči, někteří dokonce raději skočili do moře, než aby se s ním střetli. Oba přátelé rychle přeskakovali z ráhna na ráhno, až se opět ocitli na palubě.

„Čeho se bojí? Proč nepoužil víc kouzel?" supěl cestou do kajuty Smiorgan.

„Našel jsem jezdce toho koně," řekl Elrik, „měl jsem tak málo času - a nemohl jsem ti o tom nic říct, protože jsem věděl, že když nebude moci číst v mé mysli, vnikne do tvé!"

Dveře kajuty byly zevnitř dobře zajištěny. Elrik se je snažil rozsekat mečem, ale dveře až nepřirozeně odolávaly.

Jsou uzamčeny kouzlem a já neznám nic, čím bych je otevřel," řekl albín.

„Zabije ji?"

„To nevím. Mohl by se pokusit vzít ji na jinou rovinu. Musíme -"

Na zádi zaduněla kopyta a objevil se bílý hřebec, ale nyní už měl jezdce. Mladý muž byl oblečen v zářivě rudém a žlutém brnění. Měl husté vlnité blond vlasy, tmavě modré oči a na tváři několik starých jizev. Přitáhl koni otěže, aby ho zastavil. Se zájmem pohlédl na Elrika.

„Byl jsi to ty, Melniboňane, kdo mi otevřel průchod?"

„Byl."

„V tom případě ti děkuji, i když ti to nemám čím oplatit."

„S tím si nedělej hlavu," řekl mu Elrik a táhnul Smiorgana stranou, protože jezdec se sklonil nad koňovu šíji a vyrazil s ním přímo proti zavřeným dveřím, které prorazil jako by byly z papíru.

Z kajuty se ozval vyděšený výkřik. Pak z ní vyběhl Saxif D'Aan ve svém zlatém oděvu, vytrhl nejbližší mrtvole meč, střelil po Elrikovi pohledem, ve kterém byla spíš beznaděj než nenávist, a pak se otočil, aby čelil svému sokovi.

Jezdec slezl s koně a vyšel z kajuty. Jednou rukou objímal třesoucí se Vassliss a ve druhé držel otěže.

„Velice jsi mi ublížil, Saxif D'Aane, ale ke Gratyeshe ses zachoval ještě hůř. Teď musíš zaplatit," řekl hlasem plným lítosti.

Saxif D'Aan sklonil hlavu a zhluboka se nadechl. Když znovu zvedl oči, byly klidné a byla v nich bývalá důstojnost.

„Musím zaplatit absolutní cenu?" zeptal se.

„Absolutní."

„Zasloužím si to," řekl hrabě Saxif D'Aan, „mnoho let jsem utíkal před svým osudem, ale myšlence na to, co jsem způsobil jsem utéct nemohl. Víš, milovala mne a ne tebe."

„Myslím si, že nás milovala oba. Ale tou láskou, kterou milovala tebe, ti dávala svou duši, a to já bych od žádné ženy nechtěl."

„Pak bys ji mohl ztratit."

„Nikdy sis neuvědomil, jak moc tě milovala."

„To - to až potom."

„Je mi tě líto, hrabě Saxif D'Aane." Mladý muž předal otěže dívce a tasil meč. „Jsme podivní sokové, není-liž pravda?"

„Byl jsi po všechny ty roky v Pekle, kam jsem tě tenkrát, v té zahradě v Melniboné, poslal?"

„Ano, po všechny ty roky. Jen můj kůň mohl jít za tebou. Kůň mého otce Tendrika, také Melniboňana a také kouzelníka."

„Kdybych to byl tenkrát věděl, zabil bych tě a koně poslal do Pekla."

„Byl jsi zaslepený žárlivostí, hrabě Saxif D'Aane. Ale teď spolu budeme bojovat tak, jak jsme měli už tenkrát, muž proti muži ocelí, o ruku té, která nás oba miluje. To je víc než si zasloužíš."

„O hodně víc," souhlasil čaroděj. Vytáhl meč a připravil se na boj s mladým mužem, který, jak uvažoval Smiorgan, nemohl být nikým jiným než princem Karolakem.

Boj byl osudem předem určen. Jestli to Karolak nevěděl, pak Saxif D'Aan si to uvědomoval. Hrabě měl zručnost kteréhokoliv melnibonského šlechtice, to znamená, že se nemohl srovnávat s uměním profesionálního vojáka, který už o svůj život bojoval mnohokrát.

Oba sokové bojovali v souboji, který měl být vybojován už před dvěma stoletími, sledováni užaslými hrdlořezy s otevřenými ústy, zatímco dívka, kterou oba pokládali za převtělení Gratyeshy, je pozorovala se stejným zaujetím, jaké by projevovala ta pravá v zahradě Saxif D'Aana před mnoha lety.

Saxif D'Aan bojoval dobře a Karolak šlechetně - několikrát nevyužil dobrou příležitost, až to hrabě nevydržel, odhodil meč a vykřikl: „To stačí. Měj si svoji pomstu. Vezmi si dívku. Ale přestaň mi projevovat ten zatracený soucit a nepřipravuj mě o hrdost."

A Karolak přikývl, udělal krok kupředu a bodl hraběte Saxif D'Aana přímo do srdce.

Rána byla přesná a hrabě by měl zemřít, ale nestalo se tak. I když mu krev tryskala z rány, plazil se po palubě až k základně stožáru, opřel se o ni zády a usmál se.

„Zdá se," řekl slabě, „že díky kouzlům, kterými jsem se držel při životě, nemohu zemřít. Už nejsem člověkem."

Jeho výraz naznačoval, že se mu to pomyšlení nelíbí, ale princ Karolak k němu přistoupil, naklonil se nad ním a konejšil ho. „Zemřeš," sliboval, „a to brzy."

„Co uděláš s ní - s Gratyeshou?"

Jmenuje se Vassliss," řekl Smiorgan umíněně, „je dcerou obchodníka z Jharkoru."

„Bude se muset sama rozhodnout," řekl Karolak, nevšímaje si Smiorgana.

Hrabě Saxif D'Aan obrátil zastřený pohled na Elrika.

„Musím ti poděkovat," řekl, „přivedl jsi mi někoho, kdo mi mohl přinést klid, přestože jsem se ho bál."

„Zajímalo by mě, zda byla tvá kouzla proti mě tak slabá," řekl Elrik. „protože sis přál, aby Karolak přišel a zbavil tě tvé viny?"

„Tak nějak to bylo, Elriku. Některé věci, zdá se, chápeš lépe než já."

„A co Rudá brána?" zavrčel Smiorgan, „může se otevřít? Máte na to ještě dost síly, hrabě Saxif D'Aane?"

„Myslím si, že mám," řekl kouzelník a vytáhl ze záhybů svého zlatého, krví potřísněného šatu velký krystal, který zářil tmavě rubínovou barvou. „Tento krystal vás nejen dovede k bráně, ale také vám umožní průchod skrz ní. Ale musím vás varovat..." Saxif D 'Aan začal kašlat. „Ta loď -" vydechl, „ta loď- stejně jako moje tělo - drží pohromadě díky kouzlům - proto..." Hlava mu klesla na prsa. S námahou ji zvedl a zahleděl se na dívku, která stále ještě držela otěže bílého hřebce. „Sbohem, Gratyesho, princezno z Fwem-Omeyo. Miluji tě."

Jeho oči zůstaly upřeny na ni i když už byl mrtvý.

Karolak se otočil a pohlédl na dívku.

Jak si říkáš, Gratyesho?"

„Říkají mi Vassliss," odpověděla mu a usmála se na jeho mladistvý obličej plný jizev z bojů. „Tak mi říkají, princi Karolaku."

„Víš, kdo jsem?"

„Teď už to vím."

„Půjdeš se mnou, Gratyesho? Staneš se konečně mou ženou v nové zemi, kterou jsem našel mimo tento svět?"

„Půjdu," řekla.

Pomohl ji do sedla bílého hřebce a naskočil za ní. Uklonil se Elrikovi z Melniboné.

Ještě jednou vám děkuji, Mistře kouzelníku, nikdy by mě nenapadlo, že mi pomůže někdo z královské krve Melniboné."

Elrik se zatvářil pobaveně.

„V Melniboné," řekl, „si myslí, že ta krev je zkažená."

„Možná ji zkazil soucit."

„Možná."

Princ Karolak jim zasalutoval.

„Doufám, že najdeš klid, princi Elriku, stejně jako jsem ho našel já."

„Obávám se, že můj klid bude hodně připomínat ten Saxif D'Aanův," odpověděl Elrik pevně. „Přesto ti děkuji za dobrá slova, princi Karolaku."

Pak Karolak se smíchem přeskočil na koni zábradlí a zmizel.

Na lodi bylo ticho. Zbývající hrdlořezové se nejistě dívali jeden na druhého. Elrik se k nim otočil.

„Uvědomte si, že já mám klíč od Rudé brány a jen já vím, jak ho použít. Pomozte mi řídit loď a já vás osvobodím z tohoto světa! Co vy na to?"

„Dej nám své rozkazy, kapitáne," řeklo bezzubé individuum a zakuckalo se smíchy. „To je ta nejlepší nabídka, jakou nám kdo dal za sto a možná ještě víc roků!"

VII.
Plavba do minulosti

Byl to Smiorgan, kdo první uviděl Rudou bránu. V ruce držel velký rudý krystal a ukazoval s ním dopředu.

„Tam! Tam, Elriku! Saxif D'Aan nám nelhal!"

Moře se začalo zvedat v obrovských vlnách, a jediné, co mohla posádka udělat, bylo svinout plachtu. Možnost úniku ze světa pod modrým sluncem dodávala posádce sílu, a tak se zlatá válečná loď pomalu blížila k vysokým rudým sloupům.

Sloupy vystupovaly z šedé řvoucí vody a na vrcholky vln vrhaly podivné světlo. Zdály se skoro nehmotné, přesto stály pevně proti dorážejícím tunám vody.

„Doufejme, že jsou od sebe dál než se zdají být," řekl Elrik. „Bylo by těžké mezi nimi proplout na klidné vodě, natož na tomto rozbouřeném moři."

„Myslím, že bude lepší, když se postavím ke kormidlu," řekl hrabě Smiorgan, podal Elrikovi krystal a odešel na naklánějící se záď, kde odstrčil od kormidla vystrašeného muže a postavil se k němu sám.

Elrikovi nezbývalo nic jiného, než se dívat, jak Smiorgan obrací loď do vln a snaží se plout po jejich vrcholcích. Někdy se mu to ale nedařilo a loď se v momentě propadla, až z toho měl Elrik srdce v krku. Všude kolem nich hrozily hradby vody, ale loď, dřív než mohl hlavní nápor vody rozdrtit její boky, uhnula na jiné vlně. Elrik byl brzy promočený a i když mu jeho instinkt napovídal, že by mu bylo lépe v podpalubí, chytil se pevně zábradlí a sledoval, jak Smiorgan s podivuhodnou jistotou řídí plavidlo k Rudé bráně.

A pak byla najednou paluba zaplavena rudým světlem, které Elrika málem oslepilo. Šedivá voda byla všude; ozvalo se strašlivé skřípění, jak se vesla rozbíjela o sloupy. Loď se otřásla a začala se natáčet po větru, ale Smiorgan ji donutil se otočit a od té chvíle se kvalita světla změnila, přestože moře bylo stále bouřlivé. Elrik věděl, že už je to za nimi, že za těžkými mraky opět svítí žluté slunce.

Ale z vnitřku válečné lodě se ozvalo praskání a dunění. Zápach hniloby, kterého si Elrik všiml už předtím, byl teď ještě silnější.

Smiorgan opět předal kormidlo a přiběhl k Elrikovi. Jeho obličej byl pobledlý.

„Láme se, Elriku," snažil se překřičet vítr a dunění vln. Když mohutná stěna vody narazila na loď a odnesla z paluby několik prken, zavrávoral. „Člověče, rozpadá se!"

„Saxif D'Aan se nás před tím snažil varovat!" vykřikl na něj Elrik. „Stejně jako sebe udržoval i loď pomocí kouzel. Ta byla stará ještě předtím, než s ní připlul do tamtoho světa. Pokud byla tam, kouzla byla silná, ale na této rovině už nepůsobí. Podívej!" Ulomil kousek zábradlí a rozemnul ho mezi prsty. „Musíme najít nějaký kus dřeva, který je ještě dobrý."

V té chvíli spadlo ze stěžně ráhno a s rachotem se k nim kutálelo. Elrik si ho na nakloněné palubě přidržel a prohlédl.

„Tohle je ještě dobré. Použij svůj řemen nebo něco podobného a přivaž se k němu!"

Vítr kvílel v potrhaném lanoví; moře naráželo do boků lodě a dělalo v nich obrovské díry.

Piráti, kteří dříve tvořili posádku lodě, teď naprosto zpanikařili. Někteří se snažili odvázat malé čluny, které se jim ale drobily pod rukama, jiní se položili na rozpadávající se palubu a modlili se k bohům.

Elrik se přivázal k ulomenému ráhnu jak nejpevněji to šlo, a Smiorgan udělal totéž. Další vlna, která se přes loď

převalila, je nadzvedla a přehodila přes zbytek zábradlí do studených a řvoucích vod tohoto strašného moře.

Elrik pevně stiskl ústa, aby mu do nich nevnikla voda, a uvažoval o ironii této situace. Vypadalo to, že po tom všem, čím nedávno prošel, teď zemře obyčejnou smrtí utonutím.

Po nějaké době ho smysly opustily a on se poddal vířícím a jakoby přátelským vodám oceánu.

Vzbudil se a zápasil.

Někdo na něj položil ruce. Snažil seje setřást, ale byl příliš slabý. Někdo se zasmál hrubým, pobaveným smíchem.

Kolem něho už neřvala voda a ani vítr už nekvílel. Místo toho cítil mírné kolébání. Slyšel, jak se vlny otírají o dřevo. Byl na palubě jiné lodi.

Otevřel oči. V teplém žlutém svitu slunce musel zamrkat. Šklebil se na něj růžovolící vilmirský námořník.

„Jsi šťastný člověk - jestli ovšem jsi člověk!" řekl.

„Můj přítel?" Elrik hledal Smiorgana.

„Ten byl v lepším stavu než ty. Teď je dole v kajutě vévody Avana."

„Vévody Avana?" Elrik to jméno znal, ale jeho zubožená kondice mu nedovolovala si vzpomenout, kam toho muže zařadit. „Vy jste nás zachránili?"

„Ano. Našli jsme vás ve vlnách přivázané ke zlomenému stěžni, který byl pokryt těmi nejpodivnějšími ornamenty, jaké jsem kdy viděl. Byla to melnibonská loď, že?"

„Ano, ale dost stará."

Pomohli mu vstát. Svlékli ho z cárů oblečení a zabalili do vlněných pokrývek. Slunce mu pomalu sušilo vlasy. Byl velmi zesláblý.

„Kde je můj meč?" zeptal se.

„Vévoda Avan ho má dole."

„Řekněte mu, aby s ním zacházel opatrně."

„Jsme si jistí, že bude."

„Tudy," řekl někdo, „vévoda na vás čeká."

KNIHA TŘETÍ
PLAVBA DO MINULOSTI

I.
Co ztrácí rasa

Elrik seděl v pohodlném polstrovaném křesle a v ruce měl pohárek s vínem, který mu nabídl jeho hostitel. Zatímco se Smiorgan cpal teplým jídlem, Elrik se s vévodou Avanem navzájem pozorovali.

Vévoda Avan byl asi čtyřicetiletý muž s hezkým hranatým obličejem. Na sobě měl bílý plášť a pod ním stříbrný prsní pancíř. Jeho kalhoty z jelenice, zastrčené do černých holínek, měly krémovou barvu. Na malém lodním stolku u jeho lokte ležela helmice s šarlatovými péry.

„Jsem poctěn, pane, že vás tu mohu mít jako hosta," řekl vévoda Avan. „Vím, že jste Elrik z Melniboné. Hledám vás už mnoho měsíců, přesněji od té doby, co se mi doneslo, že jste opustil svou rodnou zem (a svou moc) a inkognito cestujete do Mladých Království."

„Víte toho hodně, pane."

„Já také rád cestuji. Málem jsem vás dostihl v Pikaraydu, ale dozvěděl jsem se, že tam jsou nějaké problémy. Vy jste ho opustil velmi rychle a já jsem ztratil vaši stopu. Už jsem hledání vás a vaší pomoci téměř vzdal, když tu vás najednou nacházím, díky šťastné náhodě, plavat ve vlnách!" Vévoda Avan se zasmál.

„Máte proti mně výhodu," řekl Elrik s úsměvem, „vyvoláváte mnoho otázek."

„To je Avan Astran ze Starého Hrolmaru," zachrochtal z druhé strany obrovské šunkové kosti hrabě Smiorgan. „Je velmi známý jako cestovatel, objevitel a obchodník. Má velmi dobrou pověst. Můžeme mu věřit, Elriku."

„Teď si na to jméno vzpomínám," řekl Elrik vévodovi," Ale proč hledáte moji pomoc?"

Vůně jídla na stole se už nedala ignorovat. Elrik vstal.

„Nebude vám vadit, když během vašeho vysvětlování něco sním, vévodo Avane?"

„Jezte, co hrdlo ráčí, princi Elriku. Je mi potěšením být vaším hostitelem."

„Zachránil jste mi život, pane. Ještě nikdy jsem nebyl zachráněn tak zdvořile!"

„A já jsem nikdy předtím neměl to potěšení chytit, řekněme, tak vznešenou rybu." usmál se vévoda Avan. „Kdybych byl pověrčivý, princi Elriku, pak bych věřil, že nás dala dohromady nějaká jiná síla, než jen pouhá náhoda."

„Já dávám přednost pokládat to za náhodu," řekl albín a začal jíst. „Teď mi, pane, řekněte, jak vám mohu pomoci."

„Nechci, abyste se mi cítil nějak zavázaný, protože jsem vám zachránil život," řekl vévoda Avan Astran, „prosím, mějte to na paměti."

„Dobře, pane."

Vévoda Avan pohladil péra na své helmici.

Jak hrabě Smiorgan správně řekl, procestoval jsem velký kus světa. Byl jsem ve vašem Melniboné a dokonce jsem se odvážil i na východ do Elwheru a Neznámých Království. Byl jsem v Myyrrhnu, kde žije okřídlený národ. Cestoval jsem až na Okraj světa, a doufám, že někdy se dostanu i za něj. Ale ještě nikdy jsem se neplavil přes Vařící moře a znám jen malý kousek pobřeží severního kontinentu - kontinentu, který nemá žádné jméno. Byl jste tam, Elriku?"

Albín zakroutil hlavou.

„Já sháním zkušenosti jiných kultur - jiných civilizací - proto cestuji. Zatím mě tam nic netáhlo. Ten kontinent obývají jen divoši, že?"

„Říká se to," odpověděl vévoda.

„Víte o tom víc?"

„Víte, že existují určité důkazy,." řekl vévoda Avan rozvážně, „že vaši předkové původně pocházejí z té země?"

„Důkazy?" Elrik předstíral, že ho to nezajímá. Jen pár legend, to je všechno."

„Jedna z těch legend vypráví o městě ještě starším než je zasněný Imrryr. O městě, které stále ještě existuje v hluboké džungli na západě."

Elrik si vzpomněl na svůj rozhovor se Saxif D'Aanem a musel se usmát.

„To myslíte R'lin K'ren A'a?"

„Ano. Zvláštní jméno." Vévoda Avan Astran se naklonil dopředu a oči mu hořely zvědavostí. „Vy jste to vyslovil o hodně plynuleji než to dokážu já. Vy mluvíte tajným jazykem, Vyšší mluvou, řečí králů ..."

„Samozřejmě."

„A nesmíte ho učit nikoho jiného, než vlastní děti, že je to tak?"

„Zdá se, že toho o zvycích v Melniboné hodně víte, vévodo Avane," řekl Elrik a přivřel oči. Seděl pohodlně opřený v křesle a s chutí jedl čerstvý chleba. „Víte, co ta slova znamenají?"

„Říkali mi, že v prastarém jazyce Melniboné znamenají 'Kde se nejvyšší setkávají'," odpověděl mu vévoda Avan Astran.

„Správně," přikývl Elrik, ve skutečnosti to asi bude nějaké městečko, kde se scházejí místní náčelníci, třeba jednou do roka, aby se dohodli na ceně obilí."

„Vy tomu věříte, princi Elriku?"

Elrik se soustředil na další jídlo. Vzal si telecí v husté sladké omáčce.

„Ne," odpověděl.

„Pak tedy věříte, že dokonce ještě před vaší existovala prastará civilizace, ze které se pak vyvinula vaše kultura? Věříte, že to R'lin K'ren A'a je stále ještě někde tam na západě v džungli?"

Elrik počkal, až polkne. Pak zakroutil hlavou.

„Ne," řekl, „věřím, že tam nic takového není."

„Vás nezajímá, kdo byli vaši předkové?"

„A mělo by?"

„Říká se o nich, že měli úplně jinou povahu než ti, co založili Melniboné. Laskavější..."

Vévoda Avan Astran se pevně zadíval do Elrikových očí.

Elrik se zasmál.

Jste chytrý muž, vévodo Avane ze Starého Hrolmaru. Jste vnímavý muž. Oh, a samozřejmě jste také mazaný, pane!"

Vévodu Avana ty komplimenty rozesmály.

„Jestli se nepletu, vy o těch legendách víte víc, než jste ochoten připustit."

„To je možné," připustil Elrik a po dobrém jídle si spokojeně vzdychl. „My Melniboňané jsme pokládáni za tajnůstkáře."

„Ano," řekl vévoda Avan, „ale vy jste takový atypický. Kdo jiný by se vzdal impéria a cestoval po zemích, kde jeho rasu nenávidí?"

„Imperátor vládne lépe, vévodo Avane Astrane, když má o světě, který řídí, ty nejpodrobnější znalostí."

„Melniboné už Mladým Královstvím nevládne."

„Jeho moc je stále značná. Ale to není to, co jsem chtěl říci. Zastávám názor, že Mladá Království nabízejí něco, co Melniboné ztratilo."

„Vitalitu?"

„Možná."

„Lidskost!" ozval se hrabě Smiorgan Holohlavý. „Tu tvoje rasa ztratila, princi Elriku. O tobě to neplatí, ale podívej se na hraběte Saxif D'Aana. Jak může být někdo tak moudrý takovým jelimánkem? Ztratil všechno, hrdost, lásku i moc, protože byl nelidský. A lidskost, která v něm byla, ho zničila."

„Říká se, že zničí i mne," řekl Elrik, „ale možná je to právě lidskost, kterou hledám, abych ji mohl přenést do Melniboné, hrabě Smiorgane."

„V tom případě bys své království zničil!" řekl Smiorgan neomaleně. „Na záchranu Melniboné je už příliš pozdě."

„Možná vám mohu pomoct najít, co hledáte, princi Elriku," řekl vévoda Avan Astran tiše. „Možná je ještě čas zachránit Melniboné, když vy máte pocit, že ten mocný národ je v nebezpečí."

„Nechme toho," řekl Elrik, „moc mi to mluví."

„Na Melniboňana ano."

„Jak jste se dozvěděl o tom městě?" přál si vědět Elrik. „Žádný z lidí, které jsem potkal v Mladých Královstvích, nikdy o R'lin K'ren A'a neslyšel."

„Je uvedeno na mapě, kterou vlastním."

Elrik schválně pomalu kousal maso a pak polkl.

„Ta mapa je určitě podvrh."

„Možná. Vzpomínáte si ještě na něco z té legendy o R'lin K'ren A'a?"

„Je v ní příběh o Bytosti odsouzené žít." Elrik odstrčil jídlo a nalil si víno. „To jméno to město dostalo proto, že se tam jednou setkali Pánové Vyšších světů, aby určili pravidla kosmické války. Jejich rozhovor slyšel jeden občan, který neutekl, když se objevili. Když ho našli, odsoudili ho k nekonečnému životu s jedinou myšlenkou na strašnou věc,

kterou se dozvěděl..."

„Tenhle příběh jsem slyšel také. Ale co mne na něm nejvíc zaujalo je to, že obyvatelé R'lin K'ren A' a se do svého města nikdy nevrátili. Místo toho se vydali na sever a přes moře. Někteří zůstali na ostrově, kterému teď říkáme Čarodějův ostrov, a jiní se vydali dál. Strašná bouře je odnesla k velikému ostrovu obývanému draky, jejichž jed způsoboval, že všechno, čeho se dotkli, začalo hořet... do Melniboné."

„A vy byste si přál zjistit, co je z toho příběhu pravda. Pramení váš zájem pouze z touhy po vědění?"

Vévoda Avan se zasmál.

„Jen částečně. Můj hlavní zájem o R'lin K'ren A'a je víc materialistický. Když vaši předci opustili město, nechali v něm obrovský poklad. Přesněji řečeno, sochu Ariocha, Pána Chaosu - monstrózní sochu vytesanou z nefritu, jejíž oči nahrazovaly dva obrovské identické drahokamy, jaké se na našem světě nevyskytují. Drahokamy z jiné roviny bytí. Drahokamy, které mohly odhalit všechna tajemství Vyšších světů, minulost a budoucnost myriád rovin kosmu ..."

„Všechny kultury mají velmi podobné legendy. Všechny zní stejně, vévodo Avane, tím to je..."

„Ale Melniboňané mají kulturu úplně jinou než ostatní. Jak dobře víte, Melniboňané nejsou skuteční lidé. Jejich schopnosti jsou úžasné a jejich vědomosti dalekosáhlé ..."

„Kdysi tomu tak bylo," řekl Elrik. „ale já tu obrovskou moc a znalosti nemám. Vím jen zlomek ..."

„Já jsem vás nehledal v Bakshaanu a v Jadmaru jen proto, že jsem věřil, že mi můžete potvrdit, co jsem slyšel. Neplul jsem přes oceán do Filkharu, potom do Agimiliaru, a nakonec do Rikaraydu proto, že jsem si myslel, že mi okamžitě řeknete, že všechno, co jsem slyšel, je pravda. Hledal jsem vás, protože jsem si myslel, že jste jediný muž, který by si přál mi dělat společnost na výpravě, která by pravdivost té legendy buď vyvrátila, nebo potvrdila."

Elrik zaklonil hlavu a vyprázdnil pohár.

„Proč to nezjistíte sám? K čemu potřebujete moji společnost na své výpravě? Podle toho, co jsem o vás slyšel, vévodo Avane, nejste ten, kdo by při svých riskantních akcích potřeboval pomoc..."

Vévoda Avan se začal smát.

„Vydal jsem se sám do Elwheru, když mě moji muži opustili v Plačící pustině. Nemůžu říci, že neznám strach, ale až dosud jsem svá dobrodružství přežil díky předvídavosti a opatrnosti při každé cestě. Teď to ale vypadá, že bych měl čelit nebezpečím, která nedokážu odhadnout - například kouzlům. Došlo mi, že potřebuji společníka, který má nějaké zkušenosti v boji s kouzly. A protože se nechci zaplést s nějakými obyčejnými kouzelníky, jako je ten potěr z Pan Tangu, stal jste se mou jedinou nadějí. Vy, princi Elriku, hledáte vědomosti stejně jako já. Dalo by se dokonce říci, že nebýt vaší touhy po znalostech, váš bratranec by si nikdy nesedl na Rubínový trůn Melniboné ..."

„To stačí," řekl Elrik nevlídně, „mluvme o té expedici. Kde je ta mapa?"

„Půjdete se mnou?"

„Ukažte mi tu mapu."

Vévoda vytáhl z vaku svitek.

„Tady je."

„Kde jste ji našel?"

„V Melniboné."

„Byl jste tam teď někdy?" Elrik cítil, jak se ho zmocňuje vztek.

Vévoda Avan zvedl chlácholivě ruku.

„Jel jsem tam se skupinou obchodníků a zaplatil vysokou cenu za skříňku, která se zdála být nekonečně dlouho zapečetěná. V té skříňce byla tato mapa." Rozvinul svitek na stole.

Elrik poznal styl i písmo. Patřily k Vyšší mluvě Melniboné. Byla to mapa části západního kontinentu a bylo na ní víc, než Elrik kdy viděl na jiné mapě. Všiml si zakreslené mohutné řeky, která vedla asi sto mil do vnitrozemí. Protékala džunglí a pak se rozdělila na dva toky, které se dál opět spojily. Na ostrově vzniklém rozdělením řeky byl černý kroužek. A u kroužku bylo složitým písmem dávného Melniboné jméno R'lin K'ren A'a. Elrik si svitek pozorně prohlédl. Vypadal věrohodně.

„To je všechno, co jste našel?" zeptal se.

„Skříňka byla zapečetěná a tohle bylo vtlačené do pečetí," řekl vévoda Avan a něco Elrikovi podával.

Elrik držel ten předmět na dlani. Byl to tak tmavý drobný rubín, že se na první pohled zdál černý, ale když ho podržel proti světlu, uviděl uprostřed kamene postavu, kterou poznal. Svraštil čelo.

„Přijímám vaši nabídku, vévodo Avane. Mohu si tohle nechat?"

„Vy víte, co to je?"

„Ne. Ale rád bych to zjistil. Mám někde v hlavě zasutou vzpomínku ..."

„Dobrá, vezměte si to. Já si nechám mapu."

„Kdy chcete vyrazit na cestu?"

„Už teď plujeme kolem jižního výběžku do Vařícího moře," usmál se vévoda Avan.

„Jen málokdo se z toho oceánu vrátil," zamumlal Elrik hořce. Podíval se přes stůl a viděl Smiorgana gestikulovat, aby vévodovu nabídku odmítl. Elrik se na přítele usmál. „Ta cesta je mi po chuti."

„Zdá se, že se mi cesta do Purpurových Měst o něco protáhne," řekl Smiorgan a ztrápeně pokrčil rameny.

II.

Nepřirozené vedro

Výběžek Lormyru se ztratil v teplé mlze a škuner vévody Avana Astrana se ladnou přídí natočil na západ k Vařícímu moři.

Vilmirská posádka byla zvyklá na jiné podnebí a jinou práci, protože když se dala do plnění svých úkolů, měl Elrik

dojem, že se všichni tváří poněkud dotčeně.

Hrabě Smiorgan Holohlavý stál na zádi vedle Elrika a utíral si z čela pot.

„Vilmiřani jsou líná cháska, princi Elriku," vrčel, „na takovouhle výpravu potřebuje vévoda Avan skutečné námořníky. Kdyby se mi dala příležitost, mohl jsem mu nějaké vybrat..."

„Nikdo z nás neměl k ničemu příležitost, milý Smiorgane," odpověděl Elrik, „neměli jsme možnost něco udělat. Ten vévoda Astran je velice bystrý člověk."

„Nevidím důvod, proč bych ho měl kvůli jeho chytrosti obdivovat, vždyť nám vůbec nedal na vybranou. Svobodný člověk je lepší partner než otrok, jak říká staré přísloví."

„Proč jsi tedy neodešel, když jsi měl možnost, Smiorgane?"

„Kvůli té naději na poklad," řekl muž s černým plnovousem prostě, „mohl bych se vrátit do Purpurových Měst se ctí. Nezapomínej, že jsem velel flotile, která byla zničena..."

Elrik ho chápal.

„Moje motivace je přímočará," řekl Smiorgan, „ale s tebou je to o hodně komplikovanější. Zdá se, že toužíš po nebezpečí stejně jako někteří touží po milování nebo pití - jako bys v nebezpečí nacházel zapomnění."

„Nedá se to samé říci také o mnoha profesionálních válečnících?"

„Ty nejsi obyčejný nájemný válečník, Elriku. To víš stejně dobře jako já."

„Přesto mi několik nebezpečí, kterým jsem byl tváří v tvář, pomohlo zapomenout," poznamenal Elrik, „nebo, lépe řečeno, mi připomenula, kdo jsem - dilema, které řeším. Moje vlastní instinkty byly v rozporu s tradicemi mé rasy." Elrik se s melancholickým výrazem zhluboka nadechl. Jdu tam, kde je nebezpečí, protože si myslím, že bych v něm mohl nalézt odpověď- nějaké důvody pro tuto tragédii a paradox. Přesto mám ale pocit, že ji nikdy nenaleznu."

„Tak proto se plavíš do R'lin K'ren A'a, viď? Ty doufáš, že tvoji vzdálení předkové budou mít odpověď, kterou hledáš?"

„R'lin K'ren A'a je mýtus. I kdyby ta mapa byla pravá, myslíš si, že bychom mohli najít něco víc než pár ruin? Imrryr už stojí deset tisíc let a budovali ho nejméně dvě století před příchodem do Melniboné. Už v té době zapracoval na R'lin K'ren A'a zub času."

„A co ta socha, ten muž z nefritu, co o ní mluvil Avan?"

Jestli ta socha kdy existovala, pak mohla být kdykoliv okradena během všech těch tisíciletí."

„A co ta Bytost odsouzená k životu?"

Jen mýtus."

„Ale ty doufáš, viď, že to bude přesně tak, jak vévoda Avan říká ...?" Hrabě Smiorgan položil Elrikovi ruku na rameno. „Že mám pravdu?"

Elrik zíral před sebe do kroutící se mlhy, která stoupala z moře.

„Ne, hrabě Smiorgane. Já se bojím, že to bude tak, jak vévoda Avan říkal."

Vítr líně foukal hned s té, hned z druhé strany a plavba škuneru byla ve stoupajícím vedru pomalá. Muži z posádky se stále více potili a vystrašeně reptali. Každý teď vypadal přepadlý.

Jen vévoda Avan neztrácel dobrou náladu. Povzbuzoval je, aby byli stateční; říkal jim, že brzy budou všichni bohatí. Vydal rozkaz, aby spustili vesla, protože na vítr nebylo spolehnutí. Proti tomuto rozkazu všichni reptali, strhávali si košile a ukazovali kůži červenou jako vařený humr. Vévoda Avan zavtipkoval. Ale Vilmiřané se už jeho vtipům nesmáli tak, jako to dělávali na klidnějších mořích svých domovských oceánů.

Moře kolem lodě bublalo a hučelo. K navigaci teď mohli použít jen několik přístrojů, protože všechno bylo plné páry.

Jednou se z moře vymrštil podivný zelený tvor, chvíli na ně zíral, a pak zmizel.

Jedli a spali málo. Elrik skoro vůbec neopouštěl záď. Hrabě Smiorgan snášel horko mlčky. Vévoda Avan, očividně v dobrém rozmaru, chodil po lodi a dodával svým mužům odvahu.

Hraběte Smiorgana moře kolem fascinovalo. Slyšel o něm, ale nikdy se na něm neplavil.

„Tohle jsou jenom okrajové vody toho moře, Elriku," řekl s určitým obdivem. „Představ si, jaké to musí být uprostřed."

„Na to raději nemyslím," ušklíbl se Elrik, „protože jestli to tak půjde dál, mám pocit, že budu uvařený dřív než nastane nový den."

Zaslechl ho vévoda Avan, který šel právě kolem.

„Hloupost, princi Elriku! Pára ti udělá dobře! Není nic zdravějšího!" Vévoda Avan se zřejmým potěšením rozpřáhl ruce. „Vyžene všechen jed z těla."

Hrabě Smiorgan mu věnoval zlostný pohled.

„Vyjasni své líce, hrabě Smiorgane," zasmál se vévoda Avan, „podle mých výpočtů bychom se měli ocitnout u břehů západního kontinentu za dva dny."

„Ta zpráva není až tak dobrá, aby mi zvedla náladu," řekl hrabě Smiorgan, ale usmál se.

Brzy po tomto rozhovoru začalo být moře klidnější, horko snesitelnější a pára se začala rozptylovat. Konečně vpluli pod zářící modrou oblohou s rudozlatým sluncem do chladnější vody.

Ale během cesty přes Vařící moře zemřeli tři vilmirští námořníci a čtyři další onemocněli - hodně kašlali, měli zimnici a křičeli ze spaní.

Nějakou dobu bylo bezvětří, pak však začal foukat svěží vítr, který naplnil plachty a brzy dopluli k první zemi - malému žlutému ostrůvku, kde našli ovoce a pramen vody. Pochovali tam také ty tři muže, kteří nepřežili plavbu přes Vařící moře, protože Vilmiřané je odmítli pochovat do moře, neboť nechtěli, aby jejich těla byla 'uvařena jako maso v

hrnci'.

V době, kdy byl škuner zakotvený u ostrova, pozval vévoda Avan Elrika do své kajuty a podruhé mu ukázal prastarou mapu.

Skrz lodní okénka proudilo na starý pergamen, nad kterým se oba muži skláněli, zlaté sluneční světlo.

„Podívejte se," ukazoval vévoda Avan, „ten ostrov je tu vyznačený. Myslím, že té mapě můžeme věřit. Za takové tři dny bychom měli být v ústí řeky."

Elrik přikývl. „Ale bylo by rozumné si tu nějaký čas odpočinout, nabrat nové síly a počkat, až se nálada posádky zvedne," dodal, „určitě existuje nějaký důvod, proč se lidé těm džunglím na západě tolik století vyhýbali."

Jsou tam samozřejmě divoši - slyšel jsem, že to ani nejsou lidé - ale jsem přesvědčen, že si s nimi poradíme. S neznámými teritorii mám mnoho zkušeností, princi Elriku."

„Ale říkal jste, že máte strach z něčeho jiného." „To máte pravdu. Dobře. Uděláme to, jak navrhujete." Čtvrtý den začal od východu foukat silný vítr. Zvedli tedy kotvu. Škuner letěl po vlnách s napůl skasanými plachtami a posádka to pokládala za dobré znamení.

Jsou to prostomyslní hlupáci," řekl Smiorgan, když se tiskli k lanoví na přídi. „Přijde doba, kdy si budou přát být zpátky ve Vařícím moři. Tato výprava nepřinese nikomu z nás nic dobrého, Elriku, i kdyby na nás na jejím konci čekalo všechno bohatství R'lin K'ren A'a."

Ale Elrik na to nic neříkal. Byl ponořen do podivných myšlenek, jaké se mu málokdy honily hlavou. Vzpomínal na svoje dětství, na matku a otce. Ti byli posledními opravdovými vládci říše - hrdými, bezstarostnými, krutými. Očekávali od něho - možná kvůli jeho nezvyklému albinismu - že navrátí Melniboné bývalou slávu. On se místo toho rozhodl zbytky slávy zničit. Oni, stejně jako on, už v tomto novém věku Mladých Království neměli místo, ale nechtěli si to připustit. Tato cesta na západní kontinent do země jeho předků ho zvláštním způsobem vzrušovala. Žádný jiný národ se tu neusadil. Pokud věděl, kontinent zůstal stejný jako v době, kdy bylo opuštěno R'lin K'ren A'a. Ty džungle budou stejné, stejně jako ta zem, ve které se narodila jeho zvláštní rasa, utvářející charaktery lidí zádumčivými radostmi, melancholickým uměním a temnými rozkošemi. Cítili jeho předkové to utrpení z vědění, tu bezmocnost tváří v tvář vědomí, že existence nemá žádný smysl, žádný účel a žádnou naději? Proto vybudovali svou civilizaci na tak specifických základech? Proč opovrhli mírnými duchovními hodnotami lidských filozofů? Věděl, že mnoho myslitelů Mladých Království pokládá Melniboňany za šílence. Ale jestli byli opravdu šílení a vnutili šílenství světu, který trval deset století, co je k tomu vedlo? To tajemství možná leží v R'lin K'ren A'a - ne v nějaké konkrétní formě, ale v atmosféře vytvořené temnou džunglí a hlubokými starými řekami. Tam možná konečně najde sám sebe.

Prohrábl si prsty mléčně bílé vlasy. V zarudlých očích měl trpkost. Možná, že byl posledním představitelem své třídy, přesto byl úplně jiný než její příslušníci. Smiorgan se mýlil. Elrik věděl, že všechno, co existuje, má svůj protiklad. V nebezpečí by mohl najít mír. A v míru bylo samozřejmě také nebezpečí. Jsa nedokonalým stvořením v nedokonalém světě, uvědomoval si, co je paradox. A právě proto byla v paradoxu určitá pravda. A právě proto se věštcům a filozofům dobře dařilo. V dokonalém světě by pro ně nebylo místo. V nedokonalém světě byly záhady neřešitelné a zároveň se pro ně vymýšlela spousta řešení.

Třetího dne ráno spatřili pobřeží a přes písčiny propluli do velké delty, kde konečně škuner zakotvili v ústí temné a bezejmenné řeky.

III.
Obyvatelé nezdravého lesa

Přišel večer a slunce se začalo sklánět za černý obrys mohutných stromů. Z džungle přicházel silný pach dění. Soumrakem se nesly hlasy neznámých ptáků a šelem. Elrik s netrpělivostí čekal na vyplutí proti proudu. Ted nemohl spát. Stál bez pohnutí na palubě. Mozek měl prázdný, jako by čekal, že se mu něco stane. Paprsky slunce mu naposled zbarvily obličej a vrhly přes palubu dlouhé stíny. Najednou byla tma a ticho. Na nebi svítil měsíc a hvězdy. Přál si, aby ho džungle pohltila. Přál si splynout se stromy, keři a plížícími se šelmami. Zhluboka vtáhl do plic těžký voňavý vzduch, jako by doufal, že to, co si před chvílí přál, se stane. Bzukot hmyzu se změnil na šeptající hlasy, které ho volaly do srdce prastarého lesa. Ale nemohl se pohnout - nemohl odpovědět. Pak přišel na palubu hrabě Smiorgan, dotkl se jeho ramene a něco mu říkal, a on odešel odevzdaně do své kajuty, kde se zabalil do pláště, a jen tam ležel a dál poslouchal hlasy džungle.

Dokonce i vévoda Avan byl příští ráno, kdy zvedli kotvu a vypluli proti pomalému proudu řeky, poněkud nesvůj. Mezi korunami stromů nad jejich hlavami bylo jen několik mezer, takže měli dojem, že vplouvají do obrovského šerého tunelu. Lodních stožárů se zachytávaly zářivé rostliny visící z baldachýnu z listí. Z větve na větev přeskakovala zvířátka s dlouhými pažemi podobná potkanům a pozorovala je lesknoucíma se vědoucíma očima. Řeka se zatočila a moře už nebylo vidět. Sluneční paprsky, které občas pronikly na palubu, měly nazelenalý odstín. Elrik byl teď daleko ostražitější než předtím. Pozorně sledoval každý detail džungle i černé řeky, nad kterou se vznášela mračna hmyzu podobná větrem rozfoukávané mlze, v níž poletují květy červené jako kapky krve. Ze všech stran se ozývalo šustění, skřehotání, štěkot a mlaskavé zvuky, které způsobovaly ryby a vodní živočichové vyrušení ze své honby za potravou lodními vesly zamotávajícími se do vodních rostlin. Všichni si začali stěžovat na kousající hmyz, jen Elrik měl pokoj, možná proto, že komáři neměli o jeho nezdravou krev zájem.

Přistoupil k němu vévoda Avan.

„Zdáte se být v lepší náladě, princi Elriku."

„Možná jsem," odpověděl Elrik.

„Musím se přiznat, že mně osobně tohle všechno připadá poněkud depresivní. Budu rád až se dostaneme do města."

„Stále jste přesvědčen, že to tam najdete?"

„Když ne tam, prohledám každičký kousek tohoto ostrova."

Elrik se tak ponořil do atmosféry džungle, že si neuvědomoval ani loď, ani lidi kolem sebe. Loď plula proti proudu velice pomalu. Zdálo se, že by se vedle ní dalo jít pěšky.

Uběhlo několik dní, ale Elrik si toho ani nevšiml, protože džungle byla stále stejná. Pak se najednou řeka rozšířila, koruny stromů se rozestoupily a ukázala se žhoucí obloha. Ta byla v okamžiku plná velikánských ptáků, které svým příjezdem vyrušili. Elrik byl najednou rád, že je nad nimi otevřené nebe a sestoupil do podpalubí.

V té chvíli byla loď napadena. Ozval se hvízdavý zvuk a jekot a jeden námořník padl, když se mu do břicha zasekl tenký šedý předmět. Horní plachta s ráhnem spadla na palubu. Bezhlavé tělo udělalo čtyři kroky směrem na záď, pak padlo, a z ošklivé díry, která bývala jeho krkem, stříkala krev. A odevšad se ozýval tenký hvízdavý zvuk. Elrik to dole slyšel a okamžitě se vrátil s obnaženým mečem na palubu. První, koho uviděl, byl Smiorgan. Holohlavý muž se vystrašeně tisknul k zábradlí. Elrik měl dojem, že vidí šedé čmouhy, které narážejí do těl mužů, lanoví, dřeva a plátna. Na palubu dopadlo několik tenkých disků z krystalického kamene o průměru stopy. Přilétaly z obou břehů a nebylo se před nimi kam schovat.

Snažil se zjistit, kdo ty disky hází. Postřehl nějaký pohyb ve větvích na pravém břehu. Pak na palubu dopadl další disk. Chvíli trvalo, než se námořníci vrhli na zem, aby se alespoň částečně kryli. Vzápětí se objevil vévoda Avan s taseným mečem.

Jděte do podpalubí. Vezměte si kroužkové košile a všechny pancíře, které najdete. Doneste luky. Všichni se ozbrojte, nebo s vámi bude konec."

Zatímco vydával rozkazy, útočníci seskákali se stromů do vody. Další disky nepřiletěly, zřejmě už jim žádné nezbývaly.

„U Chardrose!" vydechl Avan, „jsou to skutečné bytosti nebo nějaké kouzelnické triky?"

Útočníci se podobali plazům s péřovými kohouty a srstí na zádech, ale jejich obličeje byly skoro lidské. Přední končetiny připomínaly ruce člověka, ale ty zadní byly neuvěřitelně dlouhé a podobaly se nohám čápa. Právě díky nim se mohla těla dobře pohybovat ve vodě. Každé neslo mohutnou hůl s vysekanou štěrbinou, z níž se zřejmě vrhaly ty krystalické disky. Když jim Elrik pohlédl do tváří, byl ohromen. V jistém smyslu připomínaly obličeje jeho vlastního lidu - lidu Melniboné. Byly tyto příšery jeho příbuznými? A nebo byly druhem, ze kterého se jeho lid vyvinul? Přestal si klást takové otázky, protože ta stvoření ho naplňovala nenávistí. Byla oplzlá - pohled na ně mu zvedal žluč až do krku.

Černý meč začal výt a obklopila ho známá černá radiace. Runy vyryté do jeho ostří začaly pulzovat jasně červenou barvou, která se pomalu změnila na tmavě purpurovou a pak zpátky na černou.

Stvoření, blížící se vodou k lodi, se po spatření meče zastavila a začala se dívat jedno po druhém. A nebyla jediná, koho ten pohled znervóznil, vévoda Avan s jeho muži zbledli také.

„Bohové!" vykřikl Avan. „Nevím, co je hroznější -pohled na útočníky, nebo na toho, kdo nás brání!"

„Držte se co nejdál od toho meče," varoval Smiorgan, „má ve zvyku zabíjet víc lidí než si jeho pán přeje."

To už byli ohavní domorodci u nich a tlačili se na zábradlí. Ozbrojení námořníci se hnali k nim, aby odrazili útok.

Na Elrika se ze všech stran sesypaly hole, ale Nositel bouří zavřeštěl a každou ránu odrazil. Elrik držel meč oběma rukama, mával s ním na všechny strany a způsoboval šupinatým tělům strašlivá zranění.

Příšery pištěly a otvíraly zuřivostí a bolestí rudá ústa. Jejich hustá černá krev stékala do řeky. Na rozdíl od lidí byly spíš podsaditější, ale měly víc vitality než kterýkoliv člověk. Zdálo se, že rány Nositele bouří se u nich míjejí účinkem. Meči obvykle stačilo jedno seknutí, aby někomu vytáhl duši. Na tato stvoření to ale zřejmě neplatilo. Možná žádnou duši neměly...

Bojoval dál, nenávist mu dodávala sílu.

Ale jinde na lodi byli námořníci pobíjeni. Útočníci odtrhli zábradlí, rozštípali prkna a přetrhali lana. Divoši měli zřejmě zájem jak na zničení lodi, tak posádky. A nebylo pochyb, že budou úspěšní.

„U jmen všech bohů, princi Elriku," křičel Avan na Elrika, „nemůžete vyvolat nějaké kouzlo? Jinak tu zemřeme!"

Elrik věděl, že Avan má pravdu. Všude kolem něj ničily syčící a hvízdající obludy loď. Většina z nich měla hrozná zranění způsobená obránci, ale jenom jedna nebo dvě padly. Elrik začal mít podezření, že ve skutečnosti bojují proti nadpřirozeným nepřátelům.

Couvnul a ukryl se pod rozbitými dveřmi, kde se snažil soustředit na vyvolání magické pomoci.

Sténal vyčerpáním. Aby udržel na houpající se lodi rovnováhu, musel se chytit trámu. Silou vůle umrtvoval mozek.

Pak si vybavil zaříkávadlo. Nebyl si jistý, jestli je to to správné, ale na jiné si nevzpomenul. Jeho předkové udělali před mnoha tisíci roky dohodu se všemi živly, které ovládaly svět zvířat. V minulosti již přivolal pomoc od mnohých z nich, ale na tento se ještě nikdy neobrátil. Z jeho úst se začala linout prastará slova melnibonské Vyšší mluvy.

„Králi s Křídly! Pane vší činnosti, který nejsi vidět těmi, kterým vládneš! Nnuuurrriku, králi všech hmyzích společenstev, volám tě!"

Kromě kolébání lodě si Elrik neuvědomoval nic z toho, co se dělo kolem něj. Když posílal hlas ze své roviny na jinou, ovládanou králem všeho hmyzu Nnuuurrrikem, zvuky boje se vytrácely, až nebyly slyšet vůbec.

Elrik teď v uších slyšel bzučení, které se postupně měnilo ve slova.

„Kdo jsi, smrtelníku? Jakým právem mě voláš?"

„Jsem Elrik, vládce Melniboné. Moji předkové ti kdysi pomohli, Nnuuurrriku."

„Ano, ale hrozně dávno."

„A je to také hodně dávno, kdy tě žádali o pomoc!"

„To je pravda. Jakou pomoc ode mne žádáš, Elriku z Melniboné?"

„Podívej se na moji rovinu. Uvidíš, v jakém jsem nebezpečí. Můžeš mě toho nebezpečí zbavit, příteli, který ovládáš

hmyz?"

Ve vzduchu se začal formovat průhledný obrys viditelný jako by skrz vrstvu tenkého hedvábí. Elrik se snažil si ho prohlédnout, ale neustále se mu ztrácel ze zorného pole. Uvědomil si, že se dívá na jinou rovinu země.

„Pomůžeš mi, Nnuuurrriku?"

„Cožpak nemáš nějakého jiného patrona na své vlastní rovině? Nějakého pána Chaosu, který by ti pomohl?"

„Mým patronem je Arioch, dost náladový démon. V poslední době mi pomáhá velmi málo."

„Pak ti tedy budu muset poslat spojence, smrtelníku. Ale až tohle skončí, už mě nikdy nevolej."

„Už tě znovu o pomoc žádat nebudu, Nnuuurrriku."

Průhledné vrstvy zmizely, a s nimi i obrys.

Do Elrikova vědomí opět vtrhl ryk boje. Slyšel teď daleko zřetelněji než předtím výkřiky námořníků a syčení hadovitých zrůd. Když vyhlédl ze svého úkrytu, viděl, že přinejmenším polovina posádky je mrtvá.

Vrátil se na palubu, kde k němu okamžitě přiběhl Smiorgan.

„Myslel jsem, že jsi mrtvý, Elriku! Co se s tebou stalo?" Bylo vidět, jak se mu ulevilo, když zjistil, že jeho přítel žije.

„Hledal jsem pomoc na jiné rovině, ale zdá se, že se nezhmotnila."

„Mám dojem, že jsme prohráli, a že uděláme nejlíp, když se pokusíme po proudu odplout," řekl Smiorgan.

„Co vévoda Avan? Je mrtvý?"

„Žije, ale na ty kreatury naše zbraně nestačí. Tahle loď se co nevidět potopí." Ve chvíli, kdy se paluba naklonila, se Smiorgan chytil konce lana a svůj dlouhý meč nechal viset na řemínku na zápěstí. „Teď zrovna neútočí na záď, mohli bychom odtamtud sklouznout do vody..."

„Udělal jsem s vévodou Avanem dohodu," připomenul Elrik ostrovanovi, „nemohu ho zradit."

„V tom případě zahyneme všichni!"

„Co je to?" Elrik naklonil hlavu a pozorně naslouchal.

„Nic jsem neslyšel."

Bylo to kvílení, které v hlubším tónu přecházelo v hukot. Teď už to slyšel i Smiorgan a začal pátrat po zdroji toho zvuku. A najednou zalapal po dechu a ukázal nahoru.

„To je ta pomoc, o kterou jsi žádal?"

Byl jich mohutný mrak, černal se proti modré obloze. Kdykoli jím pronikl paprsek slunce, měl oslňující barvu - temně modrou, zelenou a červenou. Slétaly se ve spirálách dolů k lodi; obě válčící strany teď ztichly a všichni zírali na nebe.

Ta přilétávající stvoření byla podobná obrovským vážkám, jejichž jas a vybarvení braly dech. To jejich křídla způsobovala ten hukot a nyní, kdy se ten mohutný hmyz přibližoval k lodi, dosahoval svého maxima.

Když si hadí muži uvědomili, že to oni budou oběťmi útoku, snažili se na svých dlouhých nohách dosáhnout břehu dřív, než se gigantický hmyz dostane nad ně.

Ale na útěk už bylo pozdě.

Vážky se na ně vrhly a brzy zakryly jejich těla svými. Syčení zesílilo a znělo skoro žalostně, když hmyz strhával své oběti na hladinu, kde je bůhvíjak zabíjel - možná jim dával žihadla - pozorovatelé to nikdy nezjistili.

Občas se z vody vymrštila noha a chvíli zůstala trčet ve vzduchu. Ale stejně jako mizela jejich těla, brzy ustaly i jejich výkřiky. Přehlušil je bzukot, při kterém tuhla krev v žilách.

Zpocený vévoda Avan, s mečem stále v ruce, vyběhl na palubu.

„To je vaše práce, princi Elriku?"

Elrik vypadal spokojeně, ale ostatní byli zhnusení.

„Moje," řekl.

„Děkuji vám za pomoc. Tahle loď je na tuctu místech proděravělá a rychle nabírá vodu. Je to zázrak, že se ještě nepotopila. Dal jsem rozkaz k veslování. Doufám, že vydrží až k ostrovu." Ukázal proti proudu. „Tamhle je vidět."

„A co když je tady těch příšer víc?" zeptal se Smiorgan.

„Podívejte se," usmál se Avan a ukázal na vzdálenější břeh, kde do džungle utíkal na svých podivných nohách asi tucet hadích mužů, kteří byli svědky konce svých kamarádů, „myslím, že si to s útokem na nás moc rozmyslí."

Obrovské vážky teď vzlétaly do vzduchu.

„U bohů, pracujete s nelítostnými kouzly, princi Elriku!" vykřikl Avan, když zahlédl, jaký masakr za sebou nechaly.

Elrik se usmál a pokrčil rameny.

Jsou účinná, vévodo Avane," odpověděl a zastrčil runový meč do pochvy. Zdálo se, že se mu tam nechce, nepřestával si zlostně pobrukovat.

Smiorgan ho pozoroval.

„To ostří se chce brzy nasytit, Elriku, ať se ti to líbí nebo ne."

„Určitě najde něco k snědku v lese," řekl albín, překročil kus rozbitého stěžně a sestoupil do podpalubí.

Hrabě Smiorgan Holohlavý pohlédl na to, co plavalo na hladině, a otřásl se.

IV.

Soumrak v džungli

Když námořníci vytahovali na bahnitý břeh ostrova rozbitou loď, byla téměř plná vody. Před nimi stála stěna z roští, větví a listí, která se zdála neproniknutelná. Smiorgan šel mělčinou za Elrikem. Začali stoupat na břeh.

Jakmile se dostali z vody na pevnou půdu, Smiorgan začal pozorovat les. Bylo naprosté bezvětří. Nikde se nic nepohnulo a kolem leželo nepřirozené ticho. Žádný pták se neozýval, hmyz přestal bzučet a slyšet nebylo ani skřeky a šelestění lesní zvěře.

„Zdá se, že ti tvoji nadpřirození přátelé nepostrašili jen domorodce," zamumlal vousatý muž. „Toto místo vypadá jako

bez života."

Je to divné," přikývl Elrik.

Přidal se k nim vévoda Avan. Převlékl se, protože původní oblečení bylo v boji zničeno. Nyní měl na sobě prošívaný kožený kabátec a jezdecké kalhoty z jelenice. U boku se mu houpal meč.

„Budeme muset nechat většinu mužů u lodě," řekl s lítostí. „Zatím co my budeme hledat R'lin K'ren A'a, oni se budou snažit ji co nejvíce opravit." Přitáhl si kabátec k tělu. Je to jen moje představivost, neboje tu opravdu podivná atmosféra?"

„Právě jsme o tom mluvili," řekl Smiorgan. „Zdá se, že život tento ostrov opustil."

Jestli všechno, s čím se setkáme, bude tak plaché," odpověděl vévoda Avan, „pak se nemáme čeho bát. Musím přiznat, princi Elriku, že jsem si přál, aby se vám něco stalo, ale po tom, co jste vyčaroval ta monstra jen tak ze vzduchu, si budu dávat velký pozor, abych se k vám moc nepřiblížil. Mimochodem, děkuji vám za to, co jste udělal. Nebýt vás, už by nikdo z nás nežil."

„Chtěl jste mě za společníka proto, že bych vám mohl být užitečný," řekl Elrik unaveně. „Teď bychom se měli najíst a odpočinout si, a až pak pokračovat v cestě."

Přes tvář vévody Avana přeletěl stín. Něco v Elrikově chování ho znepokojilo.

Dostat se do džungle nebylo snadné. Šest mužů z posádky (víc jich s sebou vzít nemohli) začalo sekyrami prosekávat podrost. A stále bylo to nepřirozené ticho...

Do soumraku urazili asi jen půl míle a byli naprosto vyčerpaní. Les byl tak hustý, že stěží našli místo pro stan. Tábořiště osvětloval malý ohýnek. Námořníci spali na zemi, kde to jen šlo.

Elrik nemohl spát, ale tentokrát to nebyla džungle, co ho znepokojovalo. Starosti mu dělalo to ticho. Byl si naprosto jistý, že jejich přítomnost není příčinou toho, proč zmizel veškerý život. Neviděli jediného hlodavce, ptáka ani komára. Nezahlédli žádné stopy zvěře. Mimo vegetaci nebylo na ostrově nic, a to už hodně dlouho -možná staletí nebo tisíciletí. Vzpomněl si na jinou část staré legendy o R'lin K'ren A'a. Říkalo se v ní, že když se tu měli bohové sejít, neodešli jen lidé, ale i lovná zvěř. Nikdo se neopovážil pohlédnout na Vyšší vládce, nebo dokonce poslouchat, co si říkají. Elrik se zachvěl a hlavu se zmučenýma zarudlýma očima otáčel na srolovaném plášti, který mu sloužil jako polštář, ze strany na stranu. Jestli jsou na tomto ostrově nějaká nebezpečí, pak budou mnohem méně zřetelná než ta, se kterými se setkali na řece.

Když příští ráno vyrazili lesem dál, byl zvuk jejich kroků jediným zvukem na ostrově.

S magnetovcem v jedné a mapou v druhé ruce seje vévoda Avan snažil vést a doporučovat svým mužům, kudy mají prosekávat cestu. Ale jejich chůze se stále zpomalovala. Bylo zřejmé, že v těchto místech žádné zvíře neprošlo už několik století.

Čtvrtého dne došli k mýtině vytvořené lávovým balvanem, kde našli pramen. Utábořili se tam. Elrik si právě začínal omývat obličej v chladivé vodě, když za sebou uslyšel výkřik. Rychle se vztyčil a viděl, jak jeden z námořníků dává šíp do luku.

„Co se děje?" zavolal vévoda Avan.

„Něco jsem zahlédl, můj pane."

„Nesmysl, tady nejsou..."

„Podívejte!" Muž natáhl tětivu a vystřelil do lesa. Zdálo se, že se tam něco mihlo. Elrik měl dojem, že mezi stromy zahlédl něco šedivého.

„Všiml sis, co to bylo za stvoření?" zeptal se Smiorgan muže.

„Ne, pane. Nejdřív jsem se lekl, že jsou to znovu ti zrůdní divoši."

„Ti jsou příliš vystrašení na to, aby za námi šli," ujistil ho vévoda Avan.

„Doufám, že máte pravdu," řekl Smiorgan nervózně.

„Co to tedy mohlo být?" uvažoval Elrik.

„Já - já jsem měl dojem, že je to člověk, pane," koktal námořník.

Elrik se zamyšleně podíval mezi stromy.

„Člověk?"

„Nejsem si jistý..."

„Spíš to byl stín mraku plujícího nad stromy. Podle mých výpočtů bychom už brzy měli přijít k městu," řekl vévoda Avan a pokrčil rameny.

„Vy si stále myslíte, že existuje?" zeptal se Elrik.

„Začíná mi to být jedno, princi Elriku." Vévoda se opřel o kmen mohutného stromu a odsunul stranou popínavou rostlinu, která se dotkla jeho obličeje. „Stejně nemáme co dělat. Loď ještě není připravená k plavbě." Zadíval se do korun stromů. „Nevěřil bych, že by mi mohl chybět ten hmyz, který nás otravoval cestou sem..."

„Tam! Viděl jsem ho! Je to člověk!" začal najednou znovu křičet námořník, který předtím vystřelil šíp.

Zatím co ostatní zírali do lesa, aniž by cokoli viděli, vévoda Avan se klidně dál opíral o strom.

„Nic jsi neviděl. Tady není nic k vidění."

Elrik se k němu obrátil.

„Dejte mi mapu a magnetovec, vévodo Avane. Mám pocit, že nás odsud vyvedu."

Vilmiřan s pochybovačným výrazem v obličeji pokrčil rameny a podal Elrikovi to, oč žádal.

Tu noc odpočívali a další den ráno pokračovali v cestě pod Elrikovým vedením.

A v poledne došli na konec lesa a spatřili ruiny R'lin K'ren A'a.

V.

Znovu napadeni

Kolem zřícenin města nic nerostlo. Dláždění ulic bylo rozpraskané a stěny domů povaleny, ale v prasklinách nerostl žádný plevel. Budilo to dojem, že město nedávno postihlo zemětřesení. Jen jedna věc se nad troskami tyčila neporušená. Gigantická socha z bílého, šedého a zeleného nefritu - socha nahého mladíka s obličejem až ženský krásným, která obracela nevidoucí oči k severu.

„Ty oči!" zvolal vévoda Avan Astran. „Nejsou tam!"

Ostatní neříkali nic a jen civěli na sochu a trosky kolem ní. Město bylo poměrně malé a budovy málo zdobené. Jeho obyvateli byli očividně obyčejní lidé - naprosto jiní než Melniboňané. Elrik nemohl uvěřit, že by lidé z R'lin K'ren A'a mohli být jeho předky. Měli zřejmě zdravý rozum a byli příčetní.

„Ta socha už byla okradena," pokračoval vévoda, „naše výprava byla k ničemu!"

„Opravdu jste si myslel, že se vám povede vypáčit Nefritovému muži oči z jejich důlků, můj pane?" zasmál se Elrik.

Socha byla vysoká jako kterákoli věž ve Snícím městě a jen hlava samotná měla velikost průměrně velké budovy.

Vévoda Avan sevřel rty a odmítal naslouchat Elrikovu uštěpačnému hlasu.

„Přesto se nám může naše cesta vyplatit," řekl, „v R'lin K'ren A'a jsou další poklady. Pojďte..."

Vedl je do města.

Ve městě z části stálo jen několik budov, ale nic na nich neupoutávalo pozornost tolik jako stavební materiál, ze kterého byly postaveny a který cestovatelé ještě nikdy předtím neviděli.

Pozornost na něm upoutalo především mnoho časem už vybledlých barev - jemně červených, žlutých a modrých - vzájemně se prolínajíc v nekonečných kombinacích.

Elrik natáhl ruku a dotkl se jedné zdi. Překvapilo ho, jak je hladký materiál studený. Mohl být ze dřeva, kamene nebo kovu. Mohl sem být přenesen z jiné roviny?

Pokusil se představit, jak město asi vypadalo předtím, než bylo opuštěno. Kolem města nebyly žádné hradby, ulice byly široké, domy nízké, stavěné kolem rozlehlých dvorů. Jestli to byl skutečně původní domov jeho lidu, co způsobilo, že se z mírumilovných obyvatel R'lin K'ren A'a stali stavitelé bizarních a snících věží Imrryru? Elrik se domníval, že by tu mohl najít odpovědna tuto otázku, ale místo toho našel další záhadu. S pokrčením ramen si pomyslel, že nejasnosti jsou jeho osudem.

A pak mu kolem hlavy zabzučel první krystalický disk a roztříštil se o povalenou zeď. Další disk rozpůlil jednomu námořníkovi lebku a třetí, ještě předtím, než sebou praštili do suti, škrábnul Smiorganovo ucho.

„Ty příšery jsou vytrvalé," řekl Avan s tvrdým úsměvem, „udělají všechno, aby pomstily smrt svých kamarádů."

Všichni námořníci, kteří přežili, měli v obličejích hrůzu, a do očí vévody Avana se začal vkrádat strach.

Kolem nich svištěly další disky, ale bylo zřejmé, že hadí muži je momentálně nevidí. Smiorgana rozkašlal bílý prach, který se zvedl ze suti, a dostal se mu do krku.

„Elriku, měl bys znovu vyvolat ty své monstrózní pomocníky."

„Nemůžu," odpověděl Elrik, „můj spojenec řekl, že mi už víckrát nepomůže."

Podíval se nalevo, kde ještě stály všechny čtyři stěny malého domku. Ten, jak se zdálo, neměl žádné dveře, jen okno.

„Tak zavolej něco," řekl hrabě Smiorgan naléhavě, „cokoliv."

„Nejsem si jistý..."

Pak se Elrik překulil a rozběhl k vyhlédnutému úkrytu. Proletěl oknem a přistál na rozbitém zdivu, které mu odřelo ruce a kolena.

S námahou se postavil. V dálce zahlédl obrovskou slepou sochu boha, která se tyčila nad městem. Říkalo se, že je to podoba Ariocha, ale nepřipomínala žádnou z podob, ve kterých se kdy Elrikovi předváděl. Chránila ta podoba R'lin K'ren A'a nebo ho ohrožovala? Někdo zaječel. Podíval se z okna a viděl, že disk se zařízl nějakému muži do předloktí.

Vytáhl z pochvy Nositele bouří a postavil se čelem k soše.

„Ariochu!" vykřikl. „Ariochu - pomoz mi!"

Z čepele vytrysklo černé světlo a začala si prozpěvovat, jakoby se chtěla přidat k Elrikovu zaklínání.

„Ariochu!"

Přijde ten démon? Patron králů Melniboné se často odmítal materializovat - tvrdil, že ho volají mnohem naléhavější záležitosti, které se týkají nekonečného boje mezi Řádem a Chaosem.

„Ariochu!"

Muž i meč teď byli obklopeni chvějící se černou mlhou a Elrikův obličej se zvrátil dozadu. Zdálo se, že se kroutí zároveň s ní.

„Ariochu! Zapřísahám tě, pomoz mi! To jsem já, Elrik, kdo tě volá!"

A pak mu v uších zazněl hlas. Byl to měkce vrnící a vlídný hlas.

„Elriku, můj z nejmilejších. Miluji tě víc než kteréhokoliv jiného smrtelníka, ale pomoci ti nemohu - ještě ne."

„Takže jsme odsouzeni tady zemřít!" zoufale vykřikl Elrik.

„Ty se tomu nebezpečí můžeš vyhnout. Uteč sám do lesa. Ostatní nech tady. Udělej to, dokud je čas. Tvůj osud se má naplnit jinde a jindy..."

„Neopustím je."

„Ty jsi blázen, můj sladký Elriku."

„Ariochu, od založení Melniboné jsi pomáhal jeho vládcům. Pomoz dnes jeho poslednímu králi!"

„Nemohu plýtvat silami. Očekává se veliká bitva. A návrat do R'lin K'ren A'a by mě dost vyčerpal. Uteč. Jen tak se zachráníš. Zemřou jen ti ostatní."

A pak se hlas knížete Pekla vytratil. Elrik cítil, že už je zase sám. Zamračil se, prsty poklepával na váček u pasu a snažil

se vzpomenout si na něco, co kdysi slyšel. Neochotný meč pomalu vrátil do pochvy. Ozvalo se žuchnuti a vedle něj stál udýchaný Smiorgan.

„Tak co, přichází pomoc?"

„Obávám se, že ne." Elrik zoufale zavrtěl hlavou. „Arioch mě už opět nechal na holičkách. Zase mluvil o důležitějším poslání - o potřebě šetřit si síly."

„Tvoji předkové si měli vybrat za svého patrona snadněji ovladatelného démona. Naši hadovití přátelé nás obklučují. Podívej..."

Smiorgan ukázal ven. Byl tam asi tucet kreatur na čapích nohách. Blížily se k nim s připravenými holemi.

Z druhé strany zdi bylo slyšet šoupání nohou a za chvíli se objevil Avan, který své muže převedl přes nekryté místo. Klel.

„Obávám se, že žádná další pomoc nepřijde," řekl mu Elrik.

„Takže ta monstra tam venku vědí víc než my!" zachmuřeně konstatoval Vilmiřan.

„Už to tak vypadá."

„Musíme se pokusit před nimi schovat," řekl Smiorgan nepřesvědčivě. „Boj bychom nepřežili."

Skupinka opustila zříceniny domku a kousek po kousku se blížila ke středu města a soše Nefritového muže.

Ostré hvízdnutí za nimi jim napovědělo, že nepřátelé je znovu objevili a další Vilmiřan padl s diskem zabodnutým v zádech. Zpanikařili a dali se do běhu.

Před nimi teď byla červená budova s několika podlažími, která ještě stále měla střechu.

„Dovnitř!" zařval vévoda Avan.

S jistou úlevou se hnali nahoru po rozbitých schodech, proběhli několika zaprášenými chodbami, až se konečně zastavili ve velké zešeřelé hale, aby nabrali dech.

Místnost byla úplně prázdná a světlo do ní pronikalo jen trhlinami ve zdech.

„Tohle místo vydrželo víc než ostatní," řekl vévoda Avan, „zajímalo by mě, k čemu sloužilo. Možná to byla zbrojnice."

„Podle všeho tady kolem to nebyla válečnická společnost," poznamenal Smiorgan, „mám dojem, že ta budova sloužila k něčemu jinému."

Tři přeživší námořníci se kolem sebe ustrašeně rozhlíželi. Zdálo se, že by byli raději venku tváří v tvář hadím bojovníkům.

Elrik chtěl přejít na druhý konec místnosti, ale zastavil se, protože uviděl něco namalovaného na zdi.

Smiorgan si toho všiml také.

„Co je to, příteli Elriku?"

Elrik v symbolech poznal Vyšší mluvu starého Melniboné. I když v ní byly drobné odlišnosti, přesto za chvíli věděl, co je tam napsáno.

„Rozumíte tomu, Elriku?" zamumlal vévoda Avan, který k němu přistoupil.

„Ano, ale je to poněkud záhadné. Říká to: 'Jestli jsi přišel, abys mě zabil, jsi vítán. Jestli jsi přišel bez nástroje, kterým se budí Nefritový muž, pak táhni'..."

„Zajímalo by mě, zda je to adresováno nám," uvažoval Avan, „nebo to tam je už delší dobu?"

„Mohlo to tam být napsáno během posledních deseti tisíců roků," odpověděl Elrik.

Smiorgan přistoupil ke stěně a dotkl sejí.

„Řekl bych, že to tak staré nebude," konstatoval, „barva je ještě vlhká."

„To by znamenalo, že tu stále ještě jsou starousedlíci, ale proč se nám neukázali?" uvažoval Elrik nahlas.

„Mohli by ti hadí muži venku být obyvateli R'lin K'ren A'a?" zeptal se Avan. „V těch legendách se nic neříká o tom, že to byli lidé, kteří odtud utekli..."

Elrik se zamračil, a už by byl býval odpověděl něco ostrého, když vtom se ozval Smiorgan.

„Třeba je tu jen jeden obyvatel. Na to jsi myslel, Elriku? Na Bytost odsouzenou k životu? Ty sentimentální výlevy by mohli být od ní..."

Elrik si rukama zakryl obličej a neodpověděl.

„Pojďme," řekl Avan, „na debaty o legendách nemáme čas."

Prošel na druhý konec místnosti a vstoupil do další chodby, která vedla ke schodům do nižšího patra. Když po nich sestoupil až dolů, všichni slyšeli, jak zalapal po dechu.

Ostatní se vydali za ním a našli ho stát na prahu další veliké místnosti. Ale ta byla, na rozdíl od té předcházející, po kotníky plná úlomků něčeho, co připomínalo tenké plátky z kovového materiálu, který měl pružnost pergamenu. Ve všech stěnách byly v řadách tisíce malých dírek, a u každé byl namalován nějaký znak.

„Co je to?" zeptal se Smiorgan.

Elrik se sehnul a zvedl jeden z úlomků. Byla na něm vyrytá polovina melnibonského písmene. Dokonce se dalo rozeznat, že se ho někdo snažil zbrousit.

„To bývala knihovna," řekl tiše, „knihovna mých předků. Někdo se ji pokusil zničit. Tyto svitky by měly být za normálních okolností nezničitelné, přesto si někdo dal tu práci, aby je nebylo možné přečíst." Kopnul do úlomků. „Náš přítel - nebo přátelé -je důsledný nepřítel učení."

Jakou cenu by měly tyto svitky pro naše učence! A všechny jsou zničeny!" řekl Avan hořce.

„K čertu s učenci -jejich hodnota byla pro mne dost důležitá!" povzdechl si Elrik.

Smiorgan položil příteli ruku na rameno, ale ten ji setřásl. „Doufal jsem..."

Smiorgan zvedl holou hlavu.

„Ty kreatury nás sledovaly až do této budovy, poslouchejte."

Z chodeb, kterými prošli, zaslechli vzdálenou ozvěnu cizích kroků.

Rychle a co nejtišeji prošli mezi zničenými svitky přes celou místnost a vstoupili do další chodby, která vedla vzhůru.
Pak se nečekaně objevilo denní světlo.
Elrik zkoumal, co je před nimi.
„Chodba před námi se zhroutila a zdá se, že je zablokovaná. Strop také spadl, takže ven bychom se mohli dostat dírou po něm."
Šplhali nahoru po spadaném kamení a neustále se ostražitě ohlíželi za sebe v obavě, že uvidí své pronásledovatele.
Tak se dostali na centrální náměstí města. Na jeho vzdálenějším konci stály nohy obrovské sochy, která se jim teď tyčila nad hlavami.
Přímo před nimi byly dvě podivné stavby, které byly, na rozdíl od ostatních budov, naprosto neporušené. Měly kupole a pokrýval je nějaký sklovitý materiál odrážející sluneční paprsky.
Zezdola byly slyšet kroky hadích mužů přicházejících chodbou.
„Ukryjeme se v té bližší kupoli," řekl Elrik a rozběhl se.
Ostatní ho následovali. Do budovy vlezli nesouměrně tvarovaným otvorem v základně stavby.
Tam se zastavili, zaclonili si oslepené oči a snažili se zorientovat.
„Vypadá to jako zrcadlové bludiště!" vydechl Smiorgan. „U bohů, v životě jsem lepší neviděl."
Zdálo se, že chodby vedou všemi směry, ale mohl to také být odraz té jediné, ve které stáli. Elrik s pěti ostatními muži v závěsu se opatrně vydal do bludiště.
„Mně to tu zavání kouzly," bručel si pro sebe Smiorgan, „zajímalo by mě, jestli jsme se nedostali do pasti."
Elrik vytáhl z pochvy meč, který si tiše, téměř naříkavě brumlal.
Najednou se všechno posunulo a obrysy jeho společníků se začaly vytrácet.
„Smiorgane! Vévodo Avane!"
Slyšel mumlání nějakých hlasů, ale ty nepatřily jeho přátelům.
„Hrabě Smiorgane!"
Ale pak se statná postava námořního šlechtíce vytratila úplně a Elrik zůstal sám.

VI.
Oči Nefritového muže

Otočil se a do očí ho udeřila jiskřivě červená stěna a oslepila ho.
Zavolal, ale jeho hlas se změnil v ponurý nářek.
Pokusil se hýbat, ale nedokázal určit, zda je stále na stejném místě nebo ušel několik mil.
Teď někdo stál jen několik metrů od něho - temná silueta před zářící stěnou z průsvitných drahokamů. Ten někdo vykročil kupředu mimo stěnu, ale ta se ztratila a neznámý se zastavil.
Elrik se díval na velmi zarmoucený obličej.
A ten obličej byl jeho vlastní. Rozdíl byl jen v tom, že ten muž měl přirozenou barvu kůže a černé vlasy.
„Co jsi?" zeptal se Elrik zastřeně.
„Míval jsem mnoho jmen. Jedno z nich je Erekosë. Býval jsem mnoha lidmi. Možná jsem všemi."
„Ale ty vypadáš jako já!"
„Já jsem tebou."
„Ne!"
Oči přízraku plné lítosti při pohledu na Elrika zadržovaly slzy.
„Nebreč pro mne!" zavrčel Elrik. „Já od tebe žádný soucit nepotřebuji!"
„Možná pláči nad sebou, protože vím, jaký osud tě čeká."
„A co mě čeká?"
„To bys nepochopil."
„Řekni mi to."
„Zeptej se svých bohů."
„Ne - ty mi musíš odpovědět!" řekl Elrik divoce a zvedl meč.
Přízrak zmizel.
Elrik se zachvěl. Teď byla chodba plná tisíců podobných přízraků. A každý drmolil jiné jméno, každý byl jinak oblečený. A až na rozdíly v barvě pleti měly všechny jeho obličej.
„Táhněte!" zaječel. „O, bohové, co je to za místo?"
A na jeho rozkaz se všechny ztratily.
„Elriku?"
Albín se s taseným mečem otočil. Ale byl to jen vévoda Avan Astran ze Starého Hrolmaru. Dotýkal se třesoucími se prsty svého obličeje.
„Musím vám říct, že začínám věřit, že, ztrácím zdravý rozum, princi Elriku..."
„Co jste viděl?"
„Mnoho věcí. Nedokáži je popsat."
„Kde je Smiorgan a ostatní?"
„Každý asi šel svou vlastní cestou, stejně jako my."
Elrik zvedl Nositele bouří a praštil s ním do křišťálové stěny. Černý meč zasténal, ale stěna pouze změnila svou pozici.
Elrik teď skrz trhlinu zahlédl obyčejné denní světlo.
„Pojďte, vévodo Avane - tudy se odtud dostaneme!"
Omámený Avan ho následoval. Vyšli z křišťálu a ocitnuli se na centrálním náměstí R'lin K'ren A'a.

Ale tam byl hluk. Pohybovaly se tu káry a vozíky. Na jedné straně stály stánky. Pokojně se tu procházeli lidé. A nad městem se netyčila socha Nefritového muže. Vlastně tady vůbec žádný Nefritový muž nebyl.

Elrik si prohlížel obličeje. Měly stejné rysy jako lidé z Melniboné. Přesto byl jejich výraz jiný. Elrikovi se hned nepodařilo určit rozdíl. Pak ale poznal, v čem je. Ve tvářích měli klid a vyrovnanost. Natáhl ruku a jednoho z nich se dotkl.

„Řekni mi, příteli, který je rok...?"

Ale muž ho neslyšel. Sel dál.

Elrik se pokusil zastavit několik dalších kolemjdoucích, ale žádný z nich ho neviděl ani neslyšel.

Jak přišli o svůj klid?" zeptal se vévoda Avan zvědavě. Jak se mohli změnit na něco takového jako jste vy, princi Elriku?"

„Buďte zticha!" zavrčel málem Elrik, když se prudce otočil k Vilmiřanovi.Vévoda Avan pokrčil rameny.

„Třeba je to jen pouhá iluze."

„Možná," řekl Elrik smutně, „ale jsem si jistý, že takhle žili - dokud nepřišli Vyšší bohové."

„Dáváte tedy vinu bohům?"

„Na vině je beznaděj, kterou přinesli."

„Chápu," zachmuřeně přikývl vévoda Avan a otočil se k obrovskému krystalu.

„Slyšíte ten hlas, princi Elriku? Co říká?"

Elrik ten hlas slyšel. Zdálo se, že vychází z krystalu. Mluvil starým jazykem Melniboné, ale měl podivný přízvuk.

„Tudy," říkal. „Tudy." Ale Elrik se nehýbal.

„Nechce se mi tam vracet."

„Co jiného můžeme dělat?" zeptal se Avan.

Společně vstoupili dovnitř.

Znovu se ocitli v bludišti, ve kterém mohla být jedna nebo více chodeb.

„Udělejte dva kroky doprava," nařídil jim hlas, který teď bylo lépe slyšet.

Avan pohlédl na Elrika.

„Co chce?"

Elrik mu to řekl.

„Poslechneme?" zeptal se Avan.

„Ano."

V albínově hlase byla rezignace. Udělali dva kroky doprava.

„Teď čtyři doleva," řekl hlas.

Udělali čtyři kroky doleva.

„Teď jeden dopředu."

Vyšli na pobořené náměstí R'lin K'ren A'a, kde stál Smiorgan s jedním vilmirským členem posádky.

„Kde jsou ostatní?" zeptal se Avan naléhavě.

„Zeptejte se jeho," řekl Smiorgan unaveně a pohrával si s mečem v pravé ruce.

Zírali na zcela nahého muže, který byl buď albín nebo malomocný. Podobal se Elrikovi. V prvním okamžiku si Elrik myslel, že je to další přízrak, ale pak si uvědomil, že v jejich rysech jsou určité rozdíly. Z mužova těla trčela asi ve výši třetího žebra zlomená násada vilmirského šípu.

Nahý muž pokýval hlavou.

„Ano - šíp si našel svůj cíl. Ale nemůže mě zabít, protože já jsem J'osui Creln Reyr..."

„Ty se prohlašuješ za Bytost odsouzenou k žití," zašeptal Elrik.

„Já jí jsem," řekl muž a hořce se usmál. „Ty si myslíš, že se tě pokouším oklamat?"

Elrik se zahleděl na zlomený šíp a potom zavrtěl hlavou.

„Tobě je deset tisíc let?" zíral na něj Avan.

„Co říká?" zeptal se J'osui Creln Reyr Elrika, který mu to přeložil.

„To už je to tak dlouho?" Muž si povzdychl. Pak se upřeně zadíval na Elrika. „Ty jsi z mé rasy?"

„Vypadá to tak."

„Ze které rodiny?"

„Z královské linie."

„Tak jsi konečně přišel. Já k té linii také patřím."

„Věřím ti."

„Všiml jsem si, že vás pronásledují Olabové."

„Olabové?"

„Ti primitivové s holemi."

„Ovšem. Narazili jsme na ně cestou proti proudu řeky."

„Zavedu vás do bezpečí. Pojďte."

J'osui Creln Reyr je vedl přes náměstí k místu, kde stála část rozpadávající se zdi. Zvedl se země dlažební kámen a ukázal jim schody vedoucí dolů do temnoty. Scházeli opatrně kolem něho a on pak vrátil kámen zpátky. Za chvíli se ocitli v místnosti osvětlené jednoduchými olejovými lampami. Až na lůžko z usušených travin byla prázdná.

„Žiješ skromně," řekl Elrik.

„Nic jiného nepotřebuji. Zato hlavu mám plnou..."

„Odkud ti Olabové pocházejí?" zeptal se Elrik.

„Do těchto končin se dostali teprve nedávno. Asi před tisíci roky - nebo možná méně - sem přišli z horního toku řeky

po nějaké potyčce s jiným kmenem. Obvykle na ostrov nechodí. Museli jste zabít mnoho jejich lidí, jinak by na vás nebyli tak naštvaní."

„Zabili jsme jich hodně."

J'osui Creln Reyr si prohlížel ostatní muže, kteří na něj zírali s poněkud rozpačitým výrazem.

„A co tihle? Také primitivové, že? Určitě nepatří k našemu národu."

„Existuje už jen pár příslušníků naší rasy."

„Co říká?" zeptal se vévoda Avan.

„Říká, že ti hadí válečníci jsou Olabové," odpověděl mu Elrik.

„A byli to ti Olabové, kdo ukradl oči Nefritového muže?"

Když Elrik tu otázku přeložil, Bytost odsouzená k životu se s překvapením zeptala: „Vy jste to nevěděli?"

„Nevěděli co?"

„Vždyť vy jste uvnitř těch očí byli! Ty obrovské krystaly, ve kterých jste bloudili, to jsou oči Nefritového muže!"

VII.

Jaká ironie!

Když Elrik předal tuto informaci vévodovi Avanovi, začal se Vilmiřan chechtat. Zvrátil hlavu dozadu a smál se a smál, zatímco ostatní ho zachmuřeně pozorovali. Jeho nedávná špatná nálada byla ta tam a znovu se stal mužem, kterým byl předtím.

Jako další se začal smát Smiorgan a dokonce i Elrik si uvědomil tu ironii ve všem, co se jim stalo.

„Ty krystaly sklouzly po jeho obličeji jako slzy nedlouho po tom, co odešli Vyšší bohové," pokračoval J'osui Creln Reyr.

„Takže ti bohové tu byli."

„Ano - Nefritový muž o nich přinesl zprávu, uzavřel s naším lidem smlouvu, a pak všichni odešli."

„Nefritového muže nepostavili vaši lidé?"

„Nefritový muž je kníže Pekel Arioch. Jednoho dne přišel z lesa, postavil se na náměstí a řekl lidem, co se má stát. Prohlásil, že naše město je ve středu nějakých záhadných konfigurací a že jen tady se mohou Vyšší bohové sejít."

„A ta smlouva?"

„Za město měla naše královská linie získat větší moc s pomocí Ariocha jako jejího patrona. Slíbil jim, že získají obrovské znalosti a prostředky k vybudování nového města někde jinde."

„A oni na to přistoupili bez námitek?"

„Neměli moc na vybranou, milý příbuzný."

Elrik sklonil hlavu a zamyšleně se zadíval na zaprášenou podlahu.

„A tak se zkorumpovali," řekl tiše.

„Jen já jsem odmítl smlouvu uznat, nechtěl jsem tohle město opustit. A navíc jsem neměl k Ariochovi důvěru. Když se ostatní vydali dolů po řece, já jsem tu zůstal - tady, kde jsme teď - a slyšel jsem vládce Vyšších světů přijít. Vyslechl jsem jejich debatu o podmínkách, za jakých se navždycky povede boj mezi Řádem a Chaosem. Když odešli, vyšel jsem ven. Ale Arioch - Nefritový muž - tu stále byl. Podíval se dolů na mne těma svýma křišťálovýma očima a proklel mě. Pak krystaly spadly tam, kde jste je viděli. Ariochův duch odletěl, ale jeho nefritové tělo tu zůstalo."

„A ty si stále ještě pamatuješ, o čem se vládci Rádu a Chaosu domlouvali?"

„Co jsem slyšel, se stalo mým osudem."

„Možná tvůj osud nebyl tak hrozný jako osud těch, kteří odešli," řekl Elrik tiše. „Já jsem poslední dědic toho strašného konce..."

J'osui Creln Reyr vypadal zmateně, pak se ale zadíval Elrikovi do očí a zatvářil se soucitně.

„Neuměl jsem si představit, že by mohl existovat horší osud - ale teď věřím, že může..."

„Ulehči alespoň mé duši," řekl Elrik naléhavě, „musím vědět, o čem si tenkrát Vyšší bohové povídali. Musím pochopit podstatu své existence -jako ty chápeš tu svou. Řekni mi to, prosím!"

J'osui Creln Reyr se zamračil a pohlédl Elrikovi pevně do očí.

„Cožpak ty neznáš můj příběh celý?"

„Co chybí?"

„Co se povídalo mezi Vyššími bohy si pamatuji, ale když se to pokusím říct nahlas nebo napsat, nedokáži to..."

Elrik ho popadl za rameno.

„Musíš to zkusit! Musíš!"

„Vím, že se mi to nepovede."

Přistoupil k nim Smiorgan a viděl v Elrikově obličeji utrpení.

„Co se děje, Elriku?"

„Naše cesta byla k ničemu," řekl zoufale Elrik s hlavou v dlaních, aniž si uvědomil, že mluví starým melnibonským jazykem.

„Ne tak docela," řekl J'osui Creln Reyr. „Alespoň pro mne ne." Zarazil se. „Řekni mi, jak jste našli tohle město? Měli jste mapu?"

„Ano, tuhle," odpověděl Elrik a vytáhl mapu.

„Ano, to je ona. Před mnoha stoletími jsem ji dal do pouzdra, které jsem schoval do kusu kmene stromu. Ten jsem hodil do řeky a doufal, že dopluje až k mým lidem a že poznají, co to je."

„Ta schránka se dostala až do Melniboné, ale nikdo se nenamáhal s jejím otevřením," vysvětlil mu Elrik. „Podle toho

by sis mohl udělat představu, co se stalo s lidmi, kteří odtud odešli..."

„A byla ještě u mapy pečeť?" zeptal se podivný muž.

„Ano, byla, mám ji."

J[e to obrázek jedné z Ariochových manifestací vyrytá do malého rubínu?"

„Ano. Měl jsem pocit, že bych ten obrázek měl znát, ale nevěděl jsem odkud."

„Obrázek v drahokamu," mumlal si J'osui Creln Reyr. „Moje modlitby byly vyslyšeny, vrátil se - byl přinesen jedním z královské linie!"

„Co je na něm tak důležitého?" vyrušil je Smiorgan.

„Pomůže nám tenhle chlapík k útěku, Elriku? Začínáme být poněkud netrpěliví."

„Počkej," řekl albín, „všechno vám povím později."

„Obrázek v drahokamu může být nástrojem k mému osvobození," řekla Bytost odsouzená k životu. „Jestli ten, kdo ho má, je z královské krve, může dávat rozkazy Nefritovému muži."

„Ale proč jsi ho nepoužil?" zeptal se Elrik.

„Kvůli tomu prokletí. Mohl jsem dávat rozkazy, ale nemohl jsem toho démona přivolat. Podle mne to byl žertík Vyšších bohů."

Elrik viděl v očích J'osui Creln Reyra trpký žal. Díval se na nahou bílou kůži, na bílé vlasy a na tělo, které nebylo ani staré, ani mladé, a na zlomený šíp zabodnutý nad třetím žebrem na levé straně.

„Co musím udělat?" zeptal se.

„Musíš přivolat Ariocha a přikázat mu, aby se vrátil do svého těla a získal zpět svoje oči, aby viděl na cestu z R'lin K'ren A'a."

„A až odejde?"

„Prokletí půjde s ním."

Elrik se zamyslel. Jestli přivolá Ariocha, kterému se prostě nechce přijít, a pak mu přikáže, aby udělal něco, co udělat nechce, vystavuje se nebezpečí, že si z toho mocného, i když nepředvídatelného démona udělá nepřítele. Ale jsou tady obklíčeni válečníky Olabů a neexistuje žádná možnost úniku. Ale kdyby se dal Nefritový muž na pochod, Olabové by určitě utekli a oni by měli možnost dostat se na loď a odplout k moři. Všechno vysvětlil svým společníkům. Jak Smiorgan tak Avan se tvářili nejistě a zbývající vilmirský námořník byl očividně vyděšený.

„Musím to udělat kvůli tomuto muži," rozhodl se Elrik. „Musím zavolat Ariocha a zbavit R'lin K'ren A'a prokletí."

„A přenést ještě větší na nás!" řekl vévoda Avan a automaticky položil ruku na jílec meče. „Ne. Myslím si, že bychom se měli pokusit přemoct Olaby. Necháme toho muže tady -je šílený - blouzní. Pojďme."

Jděte, jestli chcete," řekl Elrik, „ale já tu zůstanu s Bytostí odsouzenou k životu."

„V tom případě tu zůstanete navždycky. Přece tomu povídání nemůžete věřit!"

„Ale já mu věřím."

„Vy musíte jít s námi. Váš meč nám pomůže. Bez něj nás Olabové určitě zabijí."

„Sám jste viděl, že Nositel bouří proti nim moc nezmůže."

„Trochu ano. Neopouštějte mne, Elriku!"

„Já vás neopouštím. Musím vyvolat Ariocha. Jeho objevení nám může jen pomoci."

„Já tomu nevěřím."

„Bylo to moje čarování, které jste chtěl využít. Teď ho máte mít."

Avan se podřídil. Vypadal, jako by se něčeho bál víc než Olabů a vyvolávání .Jako by v Elrikově výrazu viděl hrozbu, o které ani sám Elrik nevěděl.

„Musíme jít ven," řekl J'osui Creln Reyr. „Musíme stát pod Nefritovým mužem."

„A až tohle skončí,"zeptal se najednou Elrik, „jak se odsud dostaneme?"

„Na západním konci ostrova je člun. Nejsou v něm žádné zásoby, aleje v něm většina pokladů tohoto města."

„Alespoň nějaká dobrá zpráva," řekl Elrik. „A ty jsi ho použít nemohl?"

„Nemohl jsem toto místo opustit."

„Bylo to součástí prokletí?"

„Ano - prokletí mé bázlivosti."

„To bázlivost tě tu donutila být deset tisíc let?"

„Ano..."

Opustili místnost a vyšli na náměstí. Byla noc a po obloze plul obrovitý měsíc. Ž místa, kde Elrik stál, se zdálo, že nevidoucí hlava Nefritového muže je obklopena svatozáří. Bylo naprosté ticho. Elrik vyndal z váčku Obrázek v drahokamu a držel ho mezi palcem a prsteníkem levé ruky. Pravou tasil Nositele bouří. Avan, Smiorgan a Vilmiřan se stáhli do pozadí.

Upřeně se díval na obrovské nefritové nohy, genitálie, torzo, paže, hlavu, oběma rukama zvedl meč a vykřikl:

„Ariochu!"

Skoro ho překřičel hlas Nositele bouří. Snažil se mu vytrhnout z rukou; s kvílením se pokoušel dostat ze sevření.

„Ariochu!"

Jediné, co teď pozorovatelé viděli, byl pulzující zářící meč, bílý obličej, ruce albína a žhoucí zarudlé oči, které zíraly do temnoty.

„Ariochu!"

A pak Elrik zaslechl hlas, který nebyl Ariochův, ale zdál se vycházet z meče.

„Elriku - Arioch potřebuje dostat krev a duše. Krev a duše, můj pane..."

„Ne. Toto jsou moji přátelé a Olabům nemůže Nositel bouří ublížit. Arioch musí přijít bez krve a bez duší."

Jen to ho může s jistotou přivolat!" řekl hlas mnohem zřetelněji. Byl sardonický a přicházel z nějakého místa za Elrikem. Ten se otočil, ale za ním nic nebylo.

Zadíval sena nervózní obličej vévody Avana a jakmile se soustředil na jeho výraz, meč sebou máchl, vykroutil se z jeho sevření a řítil se k vévodovi.

„Ne!" vykřikl Elrik. „Zastav se!"

Ale Nositel bouří se nezastavil. Pohroužil do vévodova srdce a uhasil svou žízeň. Námořník při pohledu na umírání svého velitele stál jako zkamenělý.

Vévoda Avan sebou zmítal.

„Elriku! Co je to za věrolomnost...?" vykřikl. „Ach, né!"

Škubnul sebou. „Prosím..."

Zachvěl se. „Moje duše..."

Zemřel.

Elrik vytáhl meč a srazil s ním námořníka, který běžel svému pánu na pomoc. Udělal to bez rozmyšlení.

„Teď má Arioch svou krev a svoje duše," řekl chladně. „Nechť Arioch přijde!"

Smiorgan a Bytost odsouzená k životu s hrůzou zírali na posedlého Elrika a couvli. Albín měl v obličeji krutý výraz.

„Nechť Arioch přijde!"

„Jsem tady, Elriku."

Elrik se otočil a viděl něco stát ve stínu nohou sochy - stín ve stínu.

„Ariochu, musíš se vrátit do této sochy a navždy s ní opustit R'lin K'ren A'a."

„Nechce se mi, Elriku."

„Pak ti to tedy budu muset přikázat, kníže Ariochu."

„Přikázat? Jen ten, kdo má Obrázek v drahokamu může Ariochovi nařizovat, a to pouze jednou."

„Já ten Obrázek v drahokamu mám," vykřikl Elrik a zvedl drobný předmět. „Podívej se."

Stín ve stínu se chvíli zlostně kroutil.

„Tím, že uposlechnu tvého rozkazu, dáš do pohybu řetězec událostí, které se ti moc líbit nebudou," řekl najednou Arioch v melnibonštině, aby dodal váhu svým slovům.

„To je mi jedno. Nařizuji ti vstoupit do Nefritového muže a zvednout jeho oči, aby mohl znovu chodit. Dále ti nařizuji odejít odtud a vzít prokletí Vyšších bohů s sebou."

„Když Nefritový muž přestane hlídat místo, kde se scházejí Vyšší bohové, rozpoutá se na této rovině obrovská bitva Vyšších světů." opakoval Arioch.

„Nařizuji ti, Ariochu. Vejdi do Nefritového muže!"

„Jsi tvrdohlavé stvoření, Elriku."

„Jdi!" Elrik pozvedl Nositele bouří. Ten se radostí rozezpíval a vypadal v tom okamžiku mocnější než Arioch, mocnější než všichni bohové Vyšších světů.

Země se zatřásla. Kolem obrovské sochy najednou vyšlehly plameny. Stín ve stínu zmizel.

A Nefritový muž se sehnul.

Jeho obrovské tělo se sklonilo nad Elrikem a mohutné ruce sáhly mimo něj a tápavě hledaly dva krystaly ležící na zemi. Když je našel, vzal každý do jedné ruky a napřímil se.

Elrik klopýtal ke vzdálenějšímu konci náměstí, kde se v úkrytu chvěli hrůzou Smiorgan a J'osui Creln Reyr.

Náhle z očí Nefritového muže zazářilo ostré světlo a jeho nefritové rty se rozevřely.

„Vykonáno, Elriku," pronesl mohutný hlas.

J'osui Creln Reyr začal vzlykat.

„Tedy jdi, Ariochu."

„Jdu. Prokletí z R'lin K'ren A'a a J'osui Creln Reyra je odstraněno, ale horší prokletí teď visí nad celou vaší rovinou."

„Co to znamená, Ariochu? Vyjádři se jasněji!" vykřikl Elrik.

„Brzy se ti dostane vysvětlení. Nashledanou!"

Obrovské nefritové nohy se najednou pohnuly. Jediný jejich krok stačil na to, aby ruiny města srovnaly se zemí. Postava se začala prodírat džunglí. Během okamžiku jim Nefritový muž zmizel z očí.

Pak se Bytost odsouzená k životu rozesmála. Z jejího smíchu zaznívala zvláštní radost. Smiorgan si zacpal uši.

„A teď," zvolal J'osui Creln Reyr, „teď si musí tvůj meč vzít můj život. Konečně mohu zemřít!"

Elrik si přejel rukou po obličeji. Vůbec si neuvědomoval, co se před chvílí stalo.

„Ne," řekl mdlým hlasem. „Nemůžu..."

Ale Nositel bouří mu vyletěl z ruky, letěl k tělu Bytosti odsouzené k životu a zabořil sejí do hrudi.

A J'osui Creln Reyr se při umírání smál. Padl na zem a jeho rty se pohybovaly. Něco šeptal. Elrik k němu přistoupil blíž, aby zaslechl jeho slova.

„Ten meč teď má moje vědomosti. Už mě netíží."

Oči se mu zavřely.

J'osui Creln Reyrův deset tisíc let dlouhý život skončil.

Elrik unaveně vrátil Nositele bouří do pochvy. Chvíli jen tak zíral na tělo Bytosti odsouzené k životu, pak zvedl hlavu a tázavě pohlédl na Smiorgana.

Podsaditý námořní šlechtíc se od něho odvrátil.

Začalo vycházet slunce. Nastalo šedivé ráno. Elrik sledoval, jak se tělo J'osui Creln Reyra mění v prach a vítr ho mísí se sutí ruin. Přešel přes náměstí k místu, kde leželo zkroucené tělo vévody Avana a klekl si vedle něho.

„Byl jsi varován, vévodo Avane Astrane ze Starého Hrolmaru, že ti, kdo spojí svou budoucnost s Elrikem z

Melniboné, mohou špatně dopadnout. Ale tys to bral na lehkou váhu. Teď už to víš." a s povzdechem vstal.

Smiorgan se postavil vedle něho. Slunce již osvětlovalo vyšší části ruin. Smiorgan zvedl ruku a sevřel přítelovo rameno.

„Olabové zmizeli. Asi už nás nebudou obtěžovat."

„Smiorgane, zničil jsem dalšího člověka. Cožpak jsem na věky připoután k tomu prokletému meči? Musím se ho zbavit, jinak mě moje těžké svědomí dovede k šílenství."

Smiorgan si odkašlal, ale nic neřekl.

Já teď pohřbím vévodu Avana," řekl Elrik. „Ty jdi zpátky k lodi a řekni posádce, že se vracíme."

Smiorgan se beze slova vydal přes náměstí na východ.

Elrik opatrně zvedl tělo vévody Avana a nesl ho do podzemní místnosti, ve které Bytost odsouzená k životu strávila deset tisíc let.

Všechno teď Elrikovi připadalo neskutečné, ale věděl, že to nebyl sen, protože Nefritový muž byl pryč. Jeho stopy vedly do džungle a za nimi zůstala jen spoušť. Došel ke zdi, sestoupil dolů a položil vévodu Avana na lůžko z usušené trávy. Pak vzal vévodovu dýku, namočil ji do jeho krve a na stěnu nad tělem napsal: 'Toto byl vévoda Avan Astran ze Starého Hrolmaru. Procestoval celý svět a do Vilmiru, své domoviny, přivezl mnoho znalostí a pokladů. Byl to snílek, který zabloudil ve snu někoho jiného, a proto zemřel. Obohatil Mladá Království a povzbudil je k dalšímu snění. Zemřel, aby mohla zemřít Bytost odsouzená k životu, tak, jak si přál...'

Elrik se zarazil a odhodil dýku. Nemohl ospravedlnit svůj pocit viny napsáním chvalozpěvu na muže, kterého zabil.

Stál tam, těžce oddechoval, a pak znovu dýku zvedl.

Zemřel, protože Elrik z Melniboné si přál klid a znalosti, které nemůže nikdy najít. Byl zabit Černým mečem.

Bylo poledne a venku uprostřed náměstí leželo tělo posledního vilmirského námořníka. Nikdo neznal jeho jméno. Nikdo ho neoplakával a nepokoušel se pro něho složit epitaf. Ten Vilmiřan nezemřel z nějakého vznešeného důvodu, ani nešel za nějakým úžasným snem. Dokonce i ve smrti bylo jeho tělo k ničemu. Na tomto ostrově nežili žádní dravci, kterým by mohl sloužit za potravu. V prachu města nebyla žádná hlína, kterou by mohl pohnojit.

Elrik se vrátil na náměstí a uviděl tělo. Na okamžik pro něj symbolizovalo všechno, co se tu přihodilo a co se bude dít dál.

„Není v tom žádný smysl," zašeptal.

Možná, že jeho vzdálení předkové si to uvědomili také, ale bylo jim to jedno. Až Nefritový muž vzbudil jejich zájem a oni pak zešíleli zármutkem. To vědomí způsobilo, že se jejich mysli příliš uzavřely.

„Elriku!"

Vracel se Smiorgan. Elrik zvedl hlavu.

„Ti Olabové se vypořádali s posádkou i lodí ještě předtím, než se vydali za námi. Všichni jsou mrtví. Loď je zničená."

Elrik si připomenul to, co mu říkala Bytost odsouzená k životu.

Je tu jiná loď," řekl. „Na konci ostrova."

Trvalo jim zbytek dne a celou noc než našli místo, kde J'osui Creln Reyr schoval svou loď. V kalném ranním světle ji vytlačili na vodu a prohlédli.

Je to masivní člun," řekl spokojeně hrabě Smiorgan, „je určitě vyroben ze stejného materiálu jako knihovna v R'lin K'ren A'a." Vlezl dovnitř a začal prohledávat přihrádky.

Elrik se díval k městu a přemýšlel o muži, který mohl být jeho přítelem, stejně jako se jím stal hrabě Smiorgan. Až na Cymoril v Melniboné neměl žádné přátele. Povzdechl si.

Smiorgan otevřel několik skříněk a radostně se šklebil nad tím, co v nich našel.

„Díky bohům se vrátím do Purpurových Měst se ctí -máme, co jsme hledali! Podívej, Elriku! Poklad! Nakonec se nám to dobrodružství přece jen vyplatilo."

„Ano,…" odpověděl Elrik, který byl myslí někde jinde. Donutil se myslet na praktické věci. „Ale ty klenoty nás nenasytí, hrabě Smiorgane," řekl. „Máme před sebou dlouhou cestu domů."

„Domů?" Smiorgan narovnal široká záda a v každé ruce držel hromádku šperků. „Do Melniboné?"

„Do Mladých Království. Vzpomínám si, že si se nabídl, že mě vezmeš do svého domu."

„Můžeš tam zůstat až do smrti, když si to budeš přát. Ty jsi mi zachránil život, příteli Elriku, a teď jsi mi pomohl zachránit mou čest."

„Ty nedávné události tě nerozrušily? Viděl jsi, jak se chová můj meč - k přátelům a stejně tak k nepřátelům."

„My lidé z Purpurových Měst jsme přemýšliví," řekl vážně hrabě Smiorgan, „a přátelství si ceníme. Ty víš, co je to utrpení, princi Elriku, jaké já jsem nikdy neprožil a nikdy nepochopil, ale už dávno máš mou důvěru. Proč bych se teď měl změnit? K takovým názorům nás vychovávají v Purpurových Městech." Hrabě Smiorgan si pohladil černý vous a zamrkal. „Mezi troskami Avanova škuneru jsem viděl pár pěkných věciček. Poplujeme kolem ostrova a vyzvedneme si je."

Elrik se snažil zbavit sklíčenosti, ale šlo to těžce, neboť zabil člověka, který mu věřil, a Smiorganovy řeči o důvěře jeho pocit viny jen zvětšovaly.

Společně posunuli loď do proudu plného rostlin. Elrik se se zachvěním ještě jednou otočil k tichému lesu. Myslel na všechny naděje, kterými se zabýval cestou proti proudu řeky, a připadal si jako prokletý pošetilec.

Pokusil se jít ve vzpomínkách zpátky, zjistit, jak se vůbec na tohle místo dostal, ale většina jeho vzpomínek byla smíchána s živými sny, na které byl náchylný. Byl Saxif D'Aan a jeho svět s modrým sluncem skutečný? Teď už si nebyl jistý. Je toto místo skutečné? Je na něm něco snového. Připadalo mu, že od doby, kdy utekl z Pikaraydu, proplul mnoho osudových moří. Příslib klidu v Purpurových Městech mu teď pozvedl náladu.

Brzy přijde čas, kdy se bude muset vrátit k Cymoril do Snícího města a kdy se bude muset rozhodnout, zda už je připraven převzít odpovědnost za Zářící impérium Melniboné, ale než ta doba nastane, bude hostem svého nového přítele Smiorgana a bude poznávat jednodušší a přímější národ Menii.

Když vytáhli plachtu a začali plout po proudu, obrátil se najednou Elrik na Smiorgana.

„Takže ty mi věříš, hrabě Smiorgane?"

Námořník byl poněkud překvapen přímostí té otázky. Probíral se svým vousem.

„Ano," řekl nakonec, „jako člověku. Ale žijeme v podivných časech, princi Elriku. Dokonce i bohové ztratili svou nevinnost, že?"

„Ty si myslíš, že tě zradím jako - jako jsem zradil Avana?"

Smiorgan zakroutil hlavou.

„Nemám v povaze spekulovat o takových věcech. Ty jsi věrný, princi Elriku. Ty cynismus předstíráš, i když si myslím, že jsem ještě nepotkal člověka, který by ho v sobě trochu neměl." Usmál se. „To tvůj meč tě zradil, viď?"

„Asi mi chtěl posloužit."

„Ano. V tom je ta ironie. Člověk může věřit jinému člověku, princi Elriku, ale možná nikdy nebudeme mít duševně zdravý svět, dokud se člověk nenaučí věřit lidstvu. A to by, myslím, znamenalo konec všech kouzel."

Elrik měl dojem, že se mu u boku zachvěl jeho runový meč a že slabě zasténal, jako by byl pobouřen Smiorganovými slovy.

Michael Moorcock
ELRIK
NÁMOŘNÍKEM PO MOŘÍCH OSUDU
Z anglického originálu
THE SAILOR ON THE SEAS OF FATE,
THE DREAMING CITY,
WHILE THE GODS LAUGH,
THE SINGING CITADEL
přeložila Jarmila Wegrichtová
Ilustrace na obálce ak. sochař Miroslav Pánek
Grafická úprava obálky AKTRIS, spol. s r. o.
Odpovědný redaktor Miroslav Žďárský
Sazba AKTRIS, spol. s r. o.
Vytiskla tiskárna MARTEN, s. r. o., Praha
Vydal D-Consult, s. r. o., v nakladatelství DEUS
v koedici s nakladatelstvím MUSTANG
jako svou 3. publikaci
Praha 2000, vydání 1.